Xavier de Montepin
AMANTA SOŢULUI
Traducere de:
Daniela Pop şi Sergiu Bălţăţescu
Editura ORIZONTURI

CAPITOLUL I

MARGUERITE

Mă numeam Marguerite şi locuiam la castelul Bezons, în Normandia, nu prea departe de Cäen.

Oh, dar nu vă-nchipuiţi că eram moştenitoarea familiei!

Nu, condiţia mea era mult mai modestă. Mama, o văduvă de doar douăzeci şi şapte de ani, îndeplinea foarte umila funcţie de doamnă de companie a contesei Olympe de Bezons.

Vast, măreţ, cvasiprinciar, castelul ocupa centrul unui parc imens ce semăna mai degrabă cu o pădure seculară.

În vremea din care-mi vin aceste îndepărtate amintiri, iată cine erau locuitorii castelului: Mai întâi contele Ludovic de Bezons, bărbat frumos, foarte înalt, cu o faţă regulată, păr negru ondulat, dinţi perfecţi, ochi mari, negri şi expresivi, deşi puţin cam duri, umeri largi, un spate viguros, mâini şi picioare aristocratice;

se îmbrăca cu o eleganţă căutată, avea gustul pentru lux şi maniere ale unui mare senior; aproape mereu vorbea blând şi ales, exceptând clipele în care era furios, căci atunci, cedând fără rezerve unui caracter violent şi nestăpânit, devenea brutal ca un vizitiu şi necioplit ca un lacheu.

Domnul de Bezons avea treizeci şi cinci – treizeci şi şase de ani şi cel puţin o sută – o sută douăzeci de mii livre rentă anuală.

Contesa Olympe – cu zece ani mai tânără decât soţul ei – era o femeie firavă şi graţioasă – puţin palidă, foarte drăguţă, deşi de obicei suferindă, aristocrată până-n vârful unghiilor.

Nu spun nimic de caracterul ei – povestirea mea vă va permite s-o apreciaţi.

Urma mama mea.

N-am văzut şi n-am visat niciodată o fiinţă atât de seducătoare precum mama. Graţia trupului, farmecul spiritului, aptitudinile înnăscute şi talentele dobândite, toate se adunau la ea…

Şi să nu credeţi deloc că judecând-o aşa mă lăsam antrenată şi orbită de dragostea de fiică… N-am iubit-o niciodată, şi-o să înţelegeţi curând de ce…

Rămasă văduvă la nouăsprezece ani, fără niciun fel de avere şi cu un copil abia născut, mama, o femeie extraordinară, educată în casa regală de la Saint-Dénis, fiică a unui ofiţer din Legiunea de Onoare, a trebuit să intre, pentru a putea trăi, într-un mare pension din Paris, în calitate de institutoare.

Acolo a cunoscut-o pe domnişoara Olympe de Chiteau-Nangis, de aproape aceeaşi vârstă cu ea, şi care simţi curând pentru ea o mare afecţiune.

Domnişoara Olympe ieşi din pension şi se mărită cu contele Ludovic de Benzons. Primul lucru pe care i-l ceru soţului său fu să i-o dea pe prietena ei Leontine (mama mea) – drept doamnă de companie şi viitoare guvernantă a copiilor săi, dacă ar fi avut.

Contele consimţi bucuros.

Începând din acest moment, fosta institutoare fu mereu lângă tânărul cuplu, şi contesa îi permise să mă ia şi pe mine cu ea, ceea ce şi făcu.

Pe lângă aceştia, în castel se mai aflau un mare număr de cai şi servitori.

În serviciul mamei mele, pe care contesa o trata mai mult ca pe o prietenă, decât ca pe o subordonată, mai era o cameristă, pe nume Irma.

Poate că vă miraţi văzând că intru în atâtea detalii şi povestesc fapte al căror sens era mult deasupra puterii de înţelegere a unui copil.

La acest lucru voi răspunde că am fost mereu extrem de precoce; mai mult, m-am gândit îndelung la cele ce urmează să povestesc, şi unele lucruri care atunci păreau neclare şi fără importanţă au luat în ochii mei o

semnificaţie clară şi precisă, încât mi s-au gravat în suflet şi-n minte într-un mod de neşters.

A vedea înseamnă a avea! zicea un poet. Mai ales pentru copii, această spusă e foarte adevărată.

Creşteam în voie la umbra splendidului parc al castelului de Bezons, şi dacă ar fi venit cineva să-mi spună că nicio bucăţică din luxul şi splendoarea ce mă înconjurau nu erau şi n-aveau să fie vreodată ale mele, sunt sigură că nu l-aş fi crezut cu niciun chip.

Contesa Olympe adora copiii, deşi nu avea niciunul. Mie îmi arăta o afecţiune neobişnuită, mă răsfăţa ca şi cum aş fi fost propriul ei copil. Îi plăcea să-mi dezvolte gustul pentru eleganţă, înnăscut la mine. Şi, cum se ştia că sunt favorita castelanei, toţi servitorii erau la ordinele mele.

Într-adevăr, dintre numeroşii locuitori ai castelului Bezons, mama mea părea să mă iubească cel mai puţin.

Contele o întrecea în tandreţe pe soţia sa în ce mă privea; venea în întâmpinarea celor mai mărunte dorinţe ale mele şi-mi repeta de dimineaţa până seara că eram fermecătoare, graţioasă, spirituală şi că găsea în mine germenele unor nenumărate calităţi şi talente.

Era greu ca, în aceste condiţii, să nu devin cea mai mândră şi orgolioasă fetiţă din lume…

Ceea ce s-a şi întâmplat.

Obligată să mă văd ridicată pe un piedestal prin aceste adulări continue, mi-am imaginat că sunt. deosebită, cu mult deasupra celor ce mă înconjurau, şi că ceea ce făceau pentru mine mi se cuvenea şi n-avea să-mi lipsească niciodată.

Eram impulsivă, neastâmpărată şi poruncitoare. Dar cum aveam chipul de înger şi mă purtam ca un drăcuşor, continuau să găsească încântătoare nestăpânirea şi capriciile mele.

Aşa am ajuns la vârsta de opt sau nouă ani.

În acea vreme totul se schimbă, şi nori de furtună începură să treacă pe un cer până atunci limpede şi netulburat.

Iată care au fost primele lovituri de trăsnet al căror

răsunet a ajuns şi până la mine.

Într-o zi de vară, îmbrăcată cu o rochie subţire de muselină albă şi nişte pantalonaşi garnisiţi cu dantelă, cu umerii şi braţele goale, iar părul meu lung şi blond strâns sub o pălărie mare de paie cu o coroniţă de albăstrele, mă jucam alergând încoace şi încolo pe imensa alee de castani clin parcul castelului cu un ogar de cea mai bună rasă pe care-l martirizam cu mare plăcere şi care-mi suporta toate capriciile, arătându-mi că le găseşte fermecătoare.

Când îl urmăream până îmi pierdeam respiraţia, când îl lăsam să o ia înainte; mă ascundeam în spatele unui copac ca să am plăcerea de a-l vedea căutându-mă şi, după ce m-a găsit, mi-a pus labele pe umeri, cu lătrături vesele şi recunoscătoare.

Făcuserăm astfel, amândoi, un drum destul de lung.

Căldura era sufocantă. Guido gâfâia, iar eu eram leoarcă de sudoare.

La capătul aleii străjuite cu castani se găseau trei stejari de-o mărime uriaşă, înconjuraţi de un grup de arbori exotici, ale căror coroane elegante abia atingeau o treime din înălţimea trunchiurilor celor trei copaci uriaşi.

Sub stejari era aşezată o bancă la care se ajungea pe o potecă ce şerpuia prin păduricea de arbori tropicali.

Graţie desimii frunzelor care o înconjurau, învăluind-o din toate părţile, banca stătea mereu la umbră şi răcoare, indiferent la ce oră şi pe ce căldură.

Adesea, obosită de jocurile mele înfocate, mergeam acolo să dorm câteva ore.

Guido se culca încovrigat alături de mine, iar eu îmi puneam capul pe coastele frumosului animal care, oricât de incomod stătea, nu făcea nicio mişcare de teamă să nu mă trezească.

Mă îndreptai într-acolo urmând poteca ce traversa pâlcul de copaci şi făcea numeroase zigzaguri pitoreşti.

Când să ajung la bancă, de care nu mă mai despărţea decât o perdea de verdeaţă, m-am oprit, ascultând.

Prin golurile dintre frunze văzusem pe cineva aşezat pe bancă, o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, şi auzisem

un zgomot asemănător celui produs de lungile suspine şi de hohote de plâns înăbuşite.

M-am oprit, spuneam, dar nu teama, ci curiozitatea mă făcea să ezit – n-am fost niciodată temătoare, nici chiar timidă. Intuisem însă că se petrecea ceva misterios şi-mi ziceam că trebuie să observ cu atenţie înainte de a mă arăta la faţa locului.

Dar Guido o luase înainte. Îl ţinui de zgardă, silindu-l să rămână lângă mine…

Apoi, din nou plecai urechea.

Nu mă-nşelam – auzisem suspine şi hohote de plâns.

Dar cine plângea atât de rău?

Încercai să fac câţiva paşi înainte, uşurel-uşurel, cu grijă ca picioarele mele să nu facă zgomot pe nisipul potecii.

Ajunsei astfel lângă intrarea în salonul de verdeaţă, în mijlocul căruia se aflau banca şi trunchiurile celor trei copaci.

Imediat recunoscui persoana aşezată pe bancă.

Era contesa Olympe, pe jumătate culcată într-o atitudine disperată, cu părul în dezordine, ascunzându-şi faţa în mâinile-i albe ca de ceară.

La fiecare inspiraţie, sânul ei se ridica cu violenţa, şi mi se părea că-i disting prin rochie bătăile inimii.

O iubeam mult pe contesa Olympe… Vederea durerii ei mă mişcă într-atât că mă simţii şi eu gata să izbucnesc în plâns…

CAPITOLUL II

CAMERISTA

I-am dat drumul lui Guido, care, dintr-un singur salt, sări lângă contesă şi-şi puse capul pe genunchii ei.

Tânăra femeie tresări şi-şi luă mâinile de pe faţă; zărindu-mă în urma lui Guido, scoase un strigăt uşor.

Alergai spre ea.

— Mămicuţă, îi şoptii, de ce plângi aşa?

Atât pe contesa Olympe cât şi pe mama mea, le numeam mame.

Le deosebeam spunându-i primei *mămicuţă*, iar

celeilalte, adevăratei mele mame, *mămică*.

Contesa nu-mi răspunse. Repetai:

— De ce plângi?… Cine te-a întristat?

Şi-am vrut, aşa cum aveam obiceiul, s-o cuprind cu braţele.

Contesa mă îndepărtă blând.

Mă respingea!… Deci o plictiseam…

Acest gând îmi cuprinse inima, şi începui să plâng amar.

Contesa îmi văzu lacrimile, şi fără îndoială fu mişcată, căci se aplecă spre mine, mă luă şi mă apropie de ea, mă lipi de inima ei şi-mi acoperi fruntea cu sărutări, apoi părul, obrajii, murmurând:

— Biet copil… la urma urmei nu e vina ta… tu mă iubeşti… şi eu te iubesc… te iubesc… te iubesc…

Îşi înmulţi sărutările, iar lacrimile-i şiroiau pe obraji.

Această dovadă de afecţiune mă uşură, dar mai plângeam încă, nu din cauza durerii mele, ci datorită celei a mămicuţei.

Aş fi vrut s-o mai întreb ceva, dar nu îndrăzneam.

Am rămas lângă ea, privindu-i faţa mai palidă ca de obicei, ochii roşii şi gura ce se străduia să surâdă…

Şi ea mă privea şi-mi ţinea mâinile într-ale ei, şoptindu-mi frânturi de cuvinte pe care nu le desluşeam. Deodată i-am simţit mâinile tremurând; şi ea întoarse privirea de la mine, şi-am auzit distinct aceste cuvinte:

— Oh! Cum seamănă cu mama ei…

Apoi contesa se ridică şi făcu câţiva paşi cu intenţia de a se îndepărta.

Voiam s-o urmez.

Ea se întoarse spre mine şi-mi spuse cu o voce tăioasă:

— Rămâi, vreau să fiu singură…

Apoi dispăru în spatele perdelei de verdeaţă ce masca intrarea pe potecă.

Îmi amintesc perfect tot ce s-a întâmplat atunci în mintea mea de copil, furia sau mai degrabă revolta pe care am simţit-o umplându-mi inima.

Îi împărtăşisem din tot sufletul durerea, şi lacrimile mele erau dovada.

Şi iată că în loc să-mi fie recunoscătoare, contesa îmi arăta o răceală ciudată, o evidentă antipatie, şi-mi vorbea cu o neobişnuită asprime cu care nu eram deloc obişnuită şi pe care n-o meritam…

N-am ştiut niciodată să mă rog, nici să mă supun sau să accept o umilinţă. Totdeauna m-am revoltat contra nedreptăţii; aşadar, am început să şoptesc:

— O iubeam mult pe mămicuţa, dar dacă ea nu vrea să mă mai iubească… n-am s-o mai iubesc nici eu…

Hotărârea mea era luată, dar cu toate acestea sufeream renunţând la afecţiunea pentru ea, şi lacrimile continuau să-mi curgă. Guido începuse să scoată mici schelălăituri, să-mi lingă mâinile şi să se joace cu ele în semn că-mi împărtăşea grijile şi încerca să mă liniştească.

Mi se părea că trebuie să înţeleagă… I-am spus:

— Tu mă iubeşti, bunul meu Guido, aşa cum o iubesc eu pe contesa Olympe… mă mângâi, aşa cum o mângâiam eu… cum o consolam. Dar eu nu sunt nici nedreaptă, nici dispreţuitoare, şi nu te resping…

Şi am început să-i acopăr cu sărutări capul delicat şi inteligent al ogarului.

În acest timp mă liniştii puţin câte puţin, părăsii banca şi mă îndreptai spre castel.

Voiam s-o întâlnesc pe mama şi s-o întreb dacă cunoaşte motivul lacrimilor contesei Olympe.

N-am întâlnit pe nimeni până la uşa apartamentului pe care-l ocupam eu şi cu mama. Acolo am încercat să intru.

Uşa antecamerei era închisă pe dinăuntru, şi nu se deschidea.

Am bătut puternic, mi-am lipit gura de gaura închizătorii şi am strigat că sunt eu. Toate acestea rămaseră fără rezultat căci nu se auzea niciun semn de viaţă în interiorul apartamentului.

Înciudată şi mai ales foarte mirată, voiam să plec când am simţit o mână pe umăr.

M-am întors repede şi-am văzut-o în spatele meu pe camerista care se apropiase încercând să-şi înăbuşe paşii pentru a mă surprinde.

Această femeie, care se numea Irma, fusese pusă special de contesă în serviciul mamei.

Era o femeie roşcată de douăzeci şi patru – douăzeci şi cinci de ani, destul de drăguţă, cu un aer impertinent, înfăţişare provocatoare, nasul în aer şi privirea vioaie.

Avea ceva ciudat în felul de a privi oamenii, dar nu înţelegeam de ce la acea vreme.

Acum bănuiesc că Irma trebuia să joace teatru în faţa contesei pentru a se face acceptată la castel, iar în ce-l priveşte pe conte, acest fel de a fi provocator nu-i displăcea deloc.

O iubeam mult pe Irma care se arăta foarte înţelegătoare cu mine şi care părea dornică să-mi placă în orice ocazie.

Aşadar, tocmai îmi pusese mâna pe umăr, iar eu m-am întors brusc spre ea.

Râdea.

— Baţi de mult timp în uşă, domnişoară Marguerite? mă întrebă ea.

— De cel puţin cinci minute.

— Sărmane copil, te sfătuiesc să renunţi…

— De ce?

— Pentru că n-o să-ţi deschidă.

— Eşti sigură, Irma?

— Oh! Foarte sigură.

— Deci mămica a ieşit?

— Nu, nu, e înăuntru…

— Atunci, ar putea să-mi deschidă dacă ar vrea?

— Da.

— Poate n-aude că bat?

— Aude cât se poate de bine.

— Deci nu vrea să-mi deschidă?

— Adevărat.

— Dar ce face?

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot spune. Dar e sigur că e foarte ocupată şi-ar fi inutil s-o deranjezi un timp; aşa că te sfătuiesc să vii la mine în cameră s-o aştepţi.

Am urmat-o pe Irma.

Camera ei se afla pe acelaşi coridor cu apartamentul mamei.

Deasupra uşii se găsea un clopoţel folosit atunci când erau necesare serviciile ei.

Irma se aşeză şi-şi reluă lucrul la broderia pe care o părăsise un timp pentru a veni după mine. M-am aşezat alături de ea pe un taburet.

Îmi spuse:

— Te grăbeşti să intri la mama ta, domnişoară Marguerite?

— Da, vreau s-o văd imediat.

— Ai, poate, să-i spui ceva?

— Voiam s-o întreb ceva.

— S-o întrebi?

— Da.

— Eu nu-ţi pot răspunde?

— Nu cred…

— Să vedem totuşi.

Fă bine! Voiam să ştiu de ce e atât de tristă contesa Olympe. Poţi să-mi spui, Irma?

Camerista tresări.

— Of! Doamna e tristă! şopti ea.

— Vezi că nu ştiai?

— Nu ştiam, dar nu mă îndoiam de asta. Şi cum de-ai aflat că e tristă, domnişoară Marguerite?

— Pentru că deodată contesa a început să plângă foarte tare…

— Plângea?

— Da, cu lacrimi mari. Am vrut s-o liniştesc, dar n-am putut…

— Ce ţi-a spus?

— Mai întâi m-a respins, apoi m-a îmbrăţişat plângând mereu, pe urmă m-a respins din nou şi mi-a

interzis s-o urmez…

— Ia te uită! zise Irma printre dinţi, vorbind doar pentru ea, dar destul de tare pentru ea eu să nu pierd niciun cuvânt. Cred că se apropie furtuna! Dacă secretul va fi descoperit n-o să iasă prea frumos!

— Ce secret? am întrebat, foarte intrigată de cuvintele al căror sens nu-l înţelegeam.

— Nimic… nimic… răspunse Irma, cuvintele pe care le spun n-au înţelesul lor obişnuit.

În acel moment mi se păru că Irma îmi ascunde ceva.

Voiam să insist ca să aflu ce se ascundea în spatele acestor vorbe goale, dar n-am mai avut timp. Clopoţelul de deasupra uşii Irmei sună de două ori. Asta însemna că mama avea nevoie de camerista ei.

Irma mă prinse de mână şi, ducându-mă cu ea. Îmi şopti repede:

— Spune-i mamei tale tot ce s-a întâmplat între doamna contesă şi tine, dar nu şi că mi-ai povestit mie.

— De ce?

— Pentru că aşa ar vrea mama ta, crede-mă…

Această recomandare mă miră, dar treceam din surpriză în surpriză, şi totul părea întors pe dos.

Ajungând la uşa antecamerei, am văzut că nu mai era închisă pe dinăuntru şi se deschidea fără nici cea mai mică dificultate.

Apartamentul mamei putea rivaliza în eleganţă cu cel al stăpânei castelului. În admiraţia sa exagerată faţă de ex-colega ei de pension, contesa Olympe voise să fie aşa.

Apartamentul se compunea dintr-o antecameră – un mic salon – un dormitor lângă care se afla un cabinet mare în care dormeam eu şi un vast budoar servind drept atelier de pictură şi salon de muzică.

În budoar se aflau pianul şi şevaletul mamei. Nimic mai firesc şi mai fermecător. Pereţii tapetaţi cu un dril gri dispăreau sub mulţimea studiilor în ulei şi acuarelă, desenelor, tablourilor valoroase, statuetelor şi figurinelor aşezate pe socluri de abanos.

Pe parchet, în loc de covor se afla o împletitură de

China în culori strălucitoare. De jur-împrejur *sk* găseau divane mari acoperite cu dril asemănător tapetului.

În mijlocul camerei se afla pianul din lemn de trandafir şi un mare gheridon de lac, plin de partituri, cărţi, broşuri şi albume.

Dormitorul – tapisat în întregime în muselină albă cu funde albastre – avea mobilierul de culoarea lămâiului. Cât despre salonaş, acesta era o adevărată minunăţie de eleganţă şi lux.

Se vedea că doamna contesă Olympe nu precupeţise nimic pentru a o pune pe mama pe picior de egalitate cu ea; nici cele mai mărunte lucruri nu-i arătau poziţia inferioară.

Câte femei, având o rentă de cincizeci sau şaizeci de mii de livre pe an, nu s-ar fi bucurat să aibă un interior asemănător mamei mele!

Apartamentul avea două ieşiri: una pe coridor „care dădea la primul etaj al castelului, şi alta, pe o scară de serviciu ce ducea la parter.

CAPITOLUL III

MAMA ŞI FIICA

Mama nu era nici în salonaş, nici în dormitor.

Stătea întinsă pe unul din divanele atelieruluibudoar. Îşi încrucişase frumoasele-i braţe sub capul rezemat de o grămadă de perne.

„Dumnezeule! Ce frumoasă era!” îmi spuneam; şi-ntr-adevăr cât trebuia să fie ca să producă o impresie atât de vie şi profundă unui copil de vârsta mea.

Storurile chinezeşti lăsate jos nu lăsau să pătrundă în atelier decât o lumină blândă şi filtrată, dar suficientă pentru a vedea că buzele mamei aveau în acel moment o nuanţă purpurie la fel de vie ca aceea a cireşelor coapte, iar tenul, de obicei palid, era mai colorat.

Părul lung, despletit, îi încadra într-o fermecătoare dezordine ireproşabilul oval al feţei, cu trăsături tot atât de regulate şi expresive ca ale celor mai frumoase statui antice.

Ochii, îndreptaţi spre plafon, pe jumătate închişi, cu

genele catifelate, arătau o oboseală plină de încântare.

Purta o rochie de muselină roz pal, puţin şifonată, deşi chiar în acea dimineaţă ieşise de la spălătorie.

Era o rochie foarte decoltată la piept şi umeri, despre care, când o priveai, era greu, vă asigur, să spui:

„Aici sfârşeşte pielea, aici începe stofa…”

Fiecare detaliu al toaletei şi al frumuseţii mamei mi-a rămas gravat în amintire. Din memorie îi fac acum portretul.

Auzind deschizându-se uşa atelierului, mama se ridică în coate.

Alergai spre ea.

— Oh! Tu eşti, Marguerite? spuse ea îmbrăţişându-mă.

După ce-am primit această mângâiere m-am dat câţiva paşi înapoi şi-am privit-o pe mama; n-o mai văzusem niciodată aşa.

Camerista o întrebă:

— Doamna a sunat?

— Da, buna mea Irma, răspunse mama, şi iată pentru ce. Am dormit adânc o oră sau două, iar în timpul somnului mi s-a părut că aud ca prin vis nişte bătăi în uşă. M-am trezit şi vreau să ştiu dacă am visat sau dacă a fost într-adevăr vreun zgomot.

— Doamna n-a visat, răspunse Irma.

— Deci a bătut cineva?

— Da, doamnă.

— Cine?

— Eu, mămică, am strigat, dar cum uşa nu *se* deschidea am aşteptat la Irma…

— Şi ai aşteptat mult timp? mă întrebă mama.

Oh! cinci minute, nu mai mult, răspunse camerista.

Apoi adăugă:

— Asta e tot ce voia doamna?

— Da.

— În acest caz, pot să mă retrag?

— Da.

— Dar eu pot rămâne, nu? întrebai atunci.

— Da, copile, rămâi dacă vrei… Irma ieşi şi închise uşa în urma ei.

Mama îmi făcu un loc lângă ea. M-am aşezat pe divan.

O clipă tăcurăm amândouă, timp în care mama mă privea cu atenţie.

Fără îndoială că lacrimile vărsate cu o oră mai devreme lăsaseră urme pe pielea delicată a obrajilor mei, căci primul cuvânt al mamei, după ce m-a examinat, a fost:

— S-ar spune că ai plâns, fetiţa mea?

— E adevărat, răspunsei, am plâns puţin.

— De ce?

— Pentru că m-am supărat…

— Pe cine?

Am rostit numele contesei Olympe. Mama tresări.

Părăsi brusc atitudinea nepăsătoare, distrară şi, sprijinindu-se din nou în coate, în timp ce cu mâna stângă îşi îndepărta de pe faţă şuviţele grele de păr, mă întrebă, dar nu fără o oarecare indiferenţă de astă dată:

— Ce ţi-a făcut contesa Olympe ca să plângi aşa?

I-am povestit mamei scena din parc.

De mai multe ori, în timp ce-i povesteam, s-a schimbat la faţă. Când pălea, când se făcea roşie ca focul.

Când terminai de povestit, pe faţa ei descompusă se citea o emoţie deosebită.

Ce mister, inexplicabil pentru mine, se ascundea sub cuvintele pe care le pronunţase contesa?

Curiozitatea mea era aţâţată în cel mai înalt grad; nu ghiceam însă nimic.

— Marguerite, îmi spuse mama, ai mai povestit asta cuiva?…

Mi-am amintit de recomandarea cameristei şi am răspuns:

— Nimănui.

— Adevărat?

— Da.

Mama mă îmbrăţişă, apoi urmă:

— Mă iubeşti, nu-i aşa?

— Din tot sufletul.

— Şi, dacă o să-ţi cer o dovadă de dragoste, o să mi-o dai, nu-i aşa?

— Doar să mi-o ceri…

— Micuţa mea scumpă!… Ei bine, ascultă-mă. Vreau să-mi faci un serviciu… E un lucru dificil… delicat… dar cu toate acestea vei reuşi, fiindcă nu eşti decât un copil, deşi ai o inteligenţă deasupra vârstei tale.

Acest compliment mă încântă peste măsură.

După ce mă lăsă să savurez dulcea otravă a laudei, mama continuă:

Contesa Olympe e o femeie răutăcioasă…

— Of! am exclamat eu involuntar.

— Nu crezi? mă întrebă mama.

Am fost tentată să răspund: nu, dar m-am gândit că chiar putea fi rea contesa Olympe, fără să ne-o fi arătat până azi, iar felul în care se purtase în acea dimineaţă cu mine putea trece drept dovadă a răutăţii ei.

Mama repetă întrebarea. În cele din urmă răspunsei:

— Până astăzi nu mi s-a părut, dar din această dimineaţă o cred…

Mama nu aşteptă să zic mai mult.

Numaidecât urmă:

— Contesa Olympe a început să ne urască pe amândouă, deşi tu ştii că n-am jignit-o în niciun fel…

— Da, e adevărat! şoptii eu, purtată de forţa convingerii.

— Vrea să ne facă mult rău, urmă mama, iar primul lucru ce-l va face e să ne alunge de la castel.

— Să ne alunge de la castel!… exclamai eu.

— Da.

— E cu putinţă?

— Nu numai cu putinţă, dar şi foarte uşor…

— Deci castelul nu e al nostru cum e şi al ei?

Mama nu-şi putu reţine un surâs în faţa ignoranţei mele.

— Nu, fetiţa mea, nu e al nostru…

— Al cui e atunci?

— Al contesei Olympe şi al soţului ei. Nimic din ce-i aici nu ne aparţine…

— Dar dacă ne izgoneşte din castel, ce se va întâmpla cu noi?

— Ai văzut, în fiecare joi, cerşetorii care vin la grilajul parcului şi cărora li se dau bani şi alimente?

— Vai! Oamenii aceia înspăimântători, îmbrăcaţi în zdrenţe?…

— Da.

— Mi-e frică de ei…

— Ei bine! biata mea Marguerite, dacă o să ne izgonească, aşa vom fi şi noi…

Am scos un ţipăt de spaimă şi am început să plâng.

Mama încercă să mă liniştească, dar nu reuşi deloc. Mă vedeam deja îmbrăcată în zdrenţe, cu o desagă găurită pe umăr, cerând pomană la porţile castelului.

Pentru o fetiţă mândră şi cochetă ca mine „perspectiva nu era deloc seducătoare, cu atât mai mult cu cât până atunci mă crezusem o moştenitoare bogată; întrebarea care-i stârnise mamei râsul o dovedea din plin.

Dacă aş fi auzit-o vorbind despre mizerie, n-aş fi înţeles ce voia să spună.

Dar, abilă cum era, mama o materializase în aşa fel încât să mă înspăimânte, dându-i o formă palpabilă, cunoscută mie, referindu-se la cerşetorii aceia murdari şi urâţi ce veneau în fiecare săptămână să se înfrupte din dărnicia castelului de Bezons.

Într-un sfârşit, murmurai înlăcrimată:

— Vreau să merg s-o caut pe mămicuţa… şi o voi ruga mult… mult… până când nu se va mai gândi să ne alunge şi ne va lăsa să locuim aici… Mama îmi strânse pumnul cu nerăbdare.

Dacă m-ai asculta în loc să plângi ca o proastă, exclamă ea, ai şti că nu pe contesa Olympe trebuie s-o

găseşti, căci nu ea ne poate ajuta.

Lacrimile mi se opriră ca prin minune.

— Dar cine? am întrebat eu. Cine ne poate face să rămânem la castel?

Contele Ludovic – adevăratul stăpân. El e bun, ne iubeşte, şi va suferi dacă vom fi alungate…

— Eşti sigură, mămică?

— Da.

— Atunci să mergem la el să ne păzească… Exact asta încercam să-ţi spun… Acesta e lucrul dificil şi delicat pe care voiam să ţi-l explic…

— Cum adică?

— Eu nu pot merge la contele Ludovic!

— Oh!…

— Dar tu poţi, fetiţa mea, poţi merge să-l cauţi… În orice loc ar fi, chiar şi-n camera soţiei sale, trebuie să găseşti un mod de a te apropia de el…

— Mă voi strădui.

— Atunci îi vei spune încet, în aşa fel ca nimeni să nu te audă: „Mama are nevoie să vă vorbească chiar acum”.

— Şi va veni?

— Va veni… Dar, încă o dată îţi spun, nu uita că nimeni nu trebuie să vadă că îl cauţi pe conte, nici că vrei să-i spui ceva… altfel totul va fi pierdut şi va trebui să plecăm…

— Fii liniştită, mămico, nimeni nu va bănui ceva…

— Du-te, fetiţa mea, iar de-l vezi pe conte şi-i vorbeşti… vino să-mi spui…

— Da, mămico…

Mama m-a îmbrăţişat, şi-am ieşit din atelier mândră şi fericită, căci mă gândeam că voi îndeplini o treabă importantă şi nu voi mai fi tratată ca un copil.

Să-l găsesc pe conte nu era un lucru atât de uşor cum credeam. Puteam să-l întâlnesc la primii paşi pe care-i făceam, dar puteau trece şi două ore de căutări inutile în jurul parcului şi în labirintul imensului castel.

Cum la ora unu după-amiaza căldura era sufocantă, mi-am zis că probabil contele nu ieşise, deci mi-am început investigaţiile în castel, înainte de a explora parcul.

Ceea ce complica lucrurile era faptul că îmi propusesem să nu întreb niciun servitor dacă ştie unde se află stăpânul său. Am străbătut întreg parterul.

Saloanele erau goale. Sala de biliard, sumbră şi tristă în singurătatea ei, îşi aştepta jucătorii.

Fumoarul nu fusese deschis din ziua trecută, în mod sigur, contele Ludovic trebuia să se afle în apartamentul său, în bibliotecă ori în apartamentul contesei Olympe.

Această ultimă ipoteză credeam că e şi cea corectă.

Am părăsit parterul şi am urcat la primul etaj, ca să-mi continui cercetările.

CAPITOLUL IV

CEARTA

Ajunsă sus, am luat-o la stânga, spre apartamentul contelui, în a cărui uşă am bătut de câteva ori. Nu mi s-a răspuns.

Era totuşi posibil ca Ludovic de Bezons să fi fost în capătul dormitorului sau al cabinetului de toaletă şi să nu mă fi auzi. Am trecut prin antecameră, pătrunzând în cealaltă încăpere.

Speranţele-mi fură iar înşelate.

Contele nu era la el în apartament, deci trebuia să-l caut la contesă.

Drumul cel mai scurt era coridorul, pe care-l numeam aşa din cauza personajelor groteşti ale căror culori vii se detaşau pe fondul mătăsurilor chinezeşti cu care era tapetat.

Am intrat în acest coridor şi n-am mers destul de mult până am ajuns la uşa dormitorului mămicuţei.

Uşa era întredeschisă. Prin acea deschizătură ajungeau până la mine două voci pe care le-am recunoscut imediat ca fiind ale contelui şi contesei.

Glasurile le erau foarte însufleţite. Replicile se succedau repede şi sacadat… Câte unele mi se păreau chiar furioase.

Nu discutau în dormitor, ci într-un salonaş de care acesta era despărţit doar printr-o draperie de mătase.

Nu ştiu de ce, dar eram sigură în clipa aceea că ceea ce se discuta acolo mă privea pe mine şi pe mama.

Am intrat fără zgomot în dormitor şi m-am oprit lângă draperia alături de care era aşezat un paravan mare din lac de Coromandel pus acolo parcă tocmai spre a mă ascunde în caz de vreo surpriză…

Nimeni nu mă auzise intrând. Eram uşoară, şi grosimea covorului îmi înăbuşea paşii.

În mod sigur discuţia dintre contele Ludovic şi contesa Olympe începuse de multă vreme. Iată ceea ce-am auzit, căci memoria şi inteligenţa de acum îmi sunt suficiente pentru a-rai reda în minte dialogul care mă izbise la vremea aceea.

— Sincer, draga mea Olympe, nu te înţeleg, spunea contele cu o voce insinuantă.

— Din nefericire, eu înţeleg de minune, răspunse contesa.

— Cum, tu care eşti de obicei atât de bună, de dreapta şi de înţeleaptă, poţi să te abandonezi unui capriciu absurd?…

— Nu e un capriciu, Ludovic…

— Dar ce e?

— E o hotărâre fermă, adânc gândită şi absolut irevocabilă…

— Oh, draga mea Olympe, prea multe cuvinte pentru atât de puţin lucru!…

— Dacă e vorba doar de ceva mărunt, acordă-mi puţină îngăduinţă şi respectă-l…

— Ştii bine că nu pot…

— De ce?

— Pentru că mi-e imposibil să te las să faci ceva rău… Şi apoi, dacă te voi lăsa s-o faci, poate că mâine îmi vei reproşa că am fost slab şi am cedat, şi vei avea desigur dreptate… Deci, draga mea Olympe, să nu ne mai gândim la această glumă proastă şi să vorbim despre altceva…

— Ludovic, spuse energic contesa, eşti maestru în a glumi cu cele mai serioase lucruri din lume. Dar, deşi ar trebui să-ţi fiu supusă în toate, ceea ce am şi făcut până azi, îţi jur că în această situaţie voinţa mea va trebui respectată…

— Va trebui? o întrerupse contele, subliniind ironic cuvintele.

— Da, va trebui! repetă contesa Olympe.

— Şi în ce fel, draga mea, îţi vei impune voinţa? Spune-mi sincer, sunt curios s-o aflu…

— Ei bine, voi pleca de la castel, dacă femeia aceasta va rămâne aici…

Auzii cum contele bătea cu furie din picior.

— Aşa! strigă el.

— Da, Ludovic.

— Vei pleca de la castel?…

— Da, voi pleca.

— E ultimul tău cuvânt?

— Da.

— Eşti hotărâtă?

— Foarte hotărâtă.

— Şi unde vei merge, admiţând că te voi lăsa să pleci?

— Unde voi merge?

— Da.

— În Franche-Comté, la sora mea.

— Şi ce pretext îi vei invoca surorii tale pentru această plecare bruscă?…

— Niciunul, n-am nevoie de niciun pretext.

— Ce-i vei spune?

— Adevărul.

Contele izbi cu piciorul pentru a doua oară şi începu să se plimbe repede de-a lungul şi de-a latul camerei.

Timp de câteva secunde se lăsă o tăcere adâncă.

Tăcerea fu întreruptă de conte care exclamă cu o voce căreia exasperarea îi schimbase timbrul şi-i dădea un accent ciudat:

— Încăpăţânare absurdă!… Adevărul!… Adevărul!… Dar încă o dată îţi spun că te

Înşeli, Olympe… Îţi spun că nu înţelegi… că ceea ce iei drept adevăr nu există!… Mă asculţi?…

Contesa nu răspunse.

Contele continuă, dar pe un ton mai calm:

— Într-o poziţie ca a noastră, mereu în atenţia celorlalţi, mereu invidiaţi pentru tot ce ne înconjoară, nimic nu e indiferent. Pentru Dumnezeu, draga mea Olympe, să evităm scandalul!

Domnul de Bezons se opri.

— Scandalul! repetă contesa, dar ştii bine, Ludovic, că nu l-am căutat niciodată.

— Aha! Dar n-ar fi un scandal să faci ceva ce mi-ai spus?

— În niciun caz. Nu ne putem despărţi fără vâlvă de-o persoană împreună cu care am trăit multă vreme şi a cărei poziţie ne e în întregime inferioară? O să-i dăm bani, mulţi bani, o s-o trimitem undeva, şi asta e tot… E ceva dificil în asta, Ludovic?…

— Nu doar dificil, ci chiar imposibil în situaţia de faţă…

— Şi de ce mă rog?

— Pentru că persoana de care vorbeşti n-a fost aici într-o poziţie inferioară… Tu ai vrut-o.

— Îmi pare rău că m-am înşelat.

— Fie. Dar un regret nu poate schimba trecutul. Tu însăţi ai dorit ca Leontine să

locuiască la Bezons şi să fie tratată ca o prietenă de-a ta. Am fost de acord; vreme de mai mulţi ani, ai trăit cu ea în cea mai blândă şi fermecătoare intimitate. Doar gândul de-a te despărţi de această prietenă atât de dragă te-ar fi făcut să plângi ore în şir… Nu puteai sta fără ea niciun moment… sunt adevărate toate astea, draga mea Olympe? …

— Da, totul e adevărat…

— Pentru un motiv pe care nu-l cunosc şi care nu pare prea grav din moment ce nu vrei să mi-l spui, acum ţi-ai schimbat cu totul părerile… Nu mai vrei s-o consideri pe Leontine prietenă, ci inferioară ţie… Vrei s-o plăteşti şi s-o trimiţi de aici… Îţi repet că e imposibil, şi nu pot să fiu de acord. Mulţi vor căuta motivele acestei rupturi bruşte şi inexplicabile, iar dacă nu vor găsi unele plauzibile, le vor inventa, şi îţi repet că va fi cu siguranţă un scandal intolerabil…

— Ei bine! spuse atunci contesa, dacă îţi propun un lucru care să împace totul, o să accepţi?

— Poate…

— Promite-mi că accepţi…

— Nu pot, înainte să ştiu despre ce e vorba.

— Te rog…

— Înainte de asta, explică-mi.

— Te rog, Ludovic…

— Nu! De o sută de ori nu! strigă contele furios. Mai întâi vorbeşte şi pe urmă mai vedem…

— Eşti rău cu mine…

— Îţi cer iertare, scumpa mea Olympe. Dar îmi provoci o stare deosebită de nervozitate cu misterele tale şi interminabilele tale reticenţe!… Dacă nu vrei să-mi spui în ce fel se va rezolva situaţia, atunci plec…

— Ei, bine! spuse repede contesa, îţi propun să pretextezi o călătorie. Vom părăsi amândoi ţinutul pentru mai multă vreme, iar persoana despre care vorbim, văzând că absenţa noastră se prelungeşte la nesfârşit, fără îndoială că va înţelege că prezenţa sa aici e inoportună şi va avea bunul simţ să se retragă… În mod sigur, o asemenea purtare n-o va răni în amorul propriu şi nu va oferi motiv de scandal sau de comentarii răutăcioase… Ludovic, spune-mi că eşti de acord…

— Acesta e deci modul tău ingenios de a rezolva lucrurile? întrebă contele în loc să răspundă.

— Da, dragul meu; eşti de acord cu el?

— În niciun caz.

— Dar de ce?

— Oh! Pentru o mie de motive… Mai întâi pentru că nu-mi place să alerg prin lume numai pentru capriciile tale… N-am niciun chei să călătoresc… Pe urmă, chiar dacă aş

vrea, n-aş putea… mă reţin aici probleme importante…

— Probleme? repetă doamna de Bezons.

— Da.

— Ai deci probleme, Ludovic?

— Ei! Bineînţeles!… Cine nu are?…

— Care anume?…

— Ce contează!… Ţi-am spus că am, şi asta cred că e suficient. Doar nu vrei să mă supui unui interogatoriu?… Te anunţ că nu prea sunt dispus să-ţi răspund…

Se lăsă din nou tăcerea, dar mult mai lungă decât prima dată.

Contesa fu cea care o întrerupse.

— Deci aşa, spuse ea cu o voce emoţionată, eşti perfect hotărât să nu cedezi deloc?

— Da! Desigur.

— Orice rugăminte… orice cerinţă este deci inutilă?

— Da.

— N-o să mă cobor nici să-ţi cer, nici să te rog, deşi în faţa soţului asta n-are nimic umilitor şi revin la primul meu proiect…

— Acela de a merge în Franche-Comté, la sora ta? întrebă contele.

— Da, dragul meu, la acela.

Auzii zgomotul loviturii puternice date de domnul de Bezons unei mobile aflate în apropierea pumnului său închis.

Apoi el strigă:

— Ştii bine, draga mea, că toate aceste lucruri încep să mă scoată din sărite, şi cred că e timpul să terminăm cu comedia asta tâmpită.

— Deci te opui hotărârii mele? întrebă contesa.

— Mă opun în modul cel mai categoric cu putinţă.
— Şi crezi că mă voi supune?
— N-am nicio urmă de îndoială în această privinţă.
— Te poţi înşela, dragul meu Ludovic…
— Nu mă nelinişteşte deloc acest lucru, draga mea Olympe…
— Poate totuşi am dreptate?
— Până la proba contrarie nu spun nimic…
— Şi dacă îţi dau dovada?
— Dacă mi-o dai?
— Da.
— Încearcă, draga mea!
— Ludovic?…
— Olympe?
— Vezi pendula aceea?
— Bineînţeles.
— Priveşte cadranul, te rog.
— S-a făcut.
— Ce oră arată?
— Două fără un sfert.
— Ei bine, dragul meu Ludovic, la două şi jumătate bagajele mele vor fi făcute…

— Aş!
— Şi, continuă contesa, la ora trei voi părăsi castelul…
— E rândul meu, dragă Olympe, să te întreb dacă chiar crezi acest lucru?
— Cu siguranţă.
— Te înşeli, asta-i sigur.
— Ai amabilitatea să tragi clopoţelul, Ludovic?
— De cine ai nevoie?
— De cameristă.
— Şi ce vrei de la ea?
— Vreau să-i spun să-mi pregătească imediat bagajele.
— Te mai întreb o dată, Olympe, mai durează mult această glumă?

Voi merge până la capăt, Ludovic.

— Cred că ţi-am spus că nu sunt de acord cu nicio plecare.

Şi eu cred că ţi-am spus că n-o să te ascult.

— Ajunge, doamnă!

— N-o să suni, domnule?

— Aş vrea să-ţi aminteşti că aici eu sunt stăpânul, singurul stăpân, şi că vreau să-mi fie respectată voinţa…

— Şi ce vei face pentru asta?

— O să vezi…

— Nu poţi să-mi spui acum?

— Pentru că ţii atât de mult să ştii, îţi declar că voi face în aşa fel încât să nu părăseşti castelul…

— Poate vei da ordine să nu-mi fie puse la dispoziţie caii şi trăsura?

— Poate…

— Puţin îmi pasă, voi merge pe jos.

— Nici pe jos, nici în trăsură, n-o să ieşi din castel.

— O să mă închizi?

— Da, dacă va fi nevoie.

— Îţi faci iluzii, domnule conte. Sechestrările nu mai sunt deloc la modă, au rămas bune doar pentru imitaţiile literare după Anne Radoliffe şi Ducray Duménil. Nu stau în obiceiurile noastre, şi legea nu le prea tolerează…

— Vorbeşti de lege, doamnă contesă?

— Da.

— Din întâmplare poate nu ştii că ea obligă soţia să trăiască sub acelaşi acoperiş cu soţul şi nu-i dă voie să-l părăsească fără acordul său?

— Da, domnule, ştiu asta; ar fi însă prea simplu pentru dumneata.

— Ei bine?

— Dar chiar legea mai spune şi altceva, iar eu ştiu şi acest lucru…

— Ce anume?

— Că soţia poate şi trebuie să părăsească casa

soţului ei atunci când, fără nicio ruşine, soţul îşi ţine o amantă sub acelaşi acoperiş.

— Aha! strigă contele, a cărui furie înăbuşită se făcea simţită în voce, iată c-ai pronunţat acest cuvânt!… Ai spus: amanta lui!

— Am spus-o.

— Şi o repeţi?

— Da, o repet, şi o voi repeta fără încetare!

CAPITOLUL V

LUDOVIC ŞI LEONTINE

După toate aparenţele, ultimele cuvinte rostite de contesa Olvmpe erau gata să-l facă pe contele Ludovic să izbucnească şi să se lase pradă unuia din accesele de furie ce-i redau cel mai bine firea-i violentă şi nestăpânită.

Dar se stăpâni.

— Olympe, spuse el încet, deşi pari hotărâtă să mă exasperezi, voi fi totuşi răbdător. Raţiunea îmi permite să-ţi dispreţuiesc atacul şi să-l privesc ca pe un act al unei smintite sau al unui copil… Să ne lămurim, dar… Spune-mi tot ce gândeşti.

— N-am nimic de adăugat celor spuse, răspunse contesa, dar nici de retractat…

— Fie… Dar îţi repet că trebuie să te explici… Pe cine acuzi că ar fi amanta mea în această casă?… Vreuna din cameristele tale, nu?… Deşi o asemenea bănuială ar fi ruşinoasă mai ales pentru mine, dă-i douăzeci

şi cinci sau treizeci de ludovici nenorocitei a cărei prezenţă te nelinişteşte şi concediaz-o…

— Eşti isteţ, Ludovic, şopti contesa cu amărăciune, dar nu mă las înşelată!… Ştiu bine că n-ai coborât atât de jos, iar eu n-am căzut până într-atât încât să văd o rivală într-o servitoare!

— Atunci pe cine acuzi?…

— Chiar vrei să-i spun numele?

— Da.

— Mi-o ceri?

— Ţi-o cer.

— Ei bine! Cine să fie dacă nu femeia pe care am primit-o la mine… pe care am considerat-o prietena mea… pe care am tratat-o ca pe o soră?… Cine să fie, dacă nu Leontine?…

— Destul! strigă contele cuprins de o adevărată criză de furie. Destul!… Voiam să fiu sigur că ai infamul curaj de a merge până la capăt!… de a dezonora cu cele mai ruşinoase bănuieli cea mai pură femeie din lume, perla nepătată printre creaturile omeneşti, un înger! Ai avut deci acest curaj! Acum, doamnă contesă Olympe de Bezons, ascultă-mă bine: eu, soţul, şi prin urmare stăpânul tău, îţi ordon, ţine minte, ÎŢI ORDON să ai pentru Leontine profundul respect pe care-l merită şi să nu-i pronunţi numele decât ca pe cel al unei sfinte!…

— Aşa deci, murmură contesa.

— Da, aşa. Şi dacă nu te vei supune de bunăvoie, îţi jur că o vei face cu forţa!…

— Aha! Vrei să-ţi respect amanta!…

— Continui!?

— O ticăloasă care-mi datorează tot şi care îmi răsplăteşte binefacerile prin cea mai josnică dintre trădări! …

— Fii atentă!… o întrerupse contele, fii atentă!…

— La ce?… O să mă omori?… Fă-o, domnule. Ce contează?… Dar atât cât voi fi vie, voi vorbi… câtă vreme voi avea o inimă să mă revolt împotriva insultelor, n-o să suport ruşinea, cel puţin nu fără să mă opun… Şi pe urmă, pe cea pe care vrei s-o respect ca pe o sfântă, eu vreau s-o alung, S-O ALUNG, mă auzi? Aşa cum se alungă o servitoare prinsă că fură.

Şi atunci o auzii pe contesă repezindu-se spre uşa salonaşului.

Dar contele ajunse înaintea ei.

— Nefericite! spuse el cu o voce pe care n-o recunoscui, atât era de schimbată.

Se auzi un foşnet ca al unei lupte scurte.

— Mă doare! strigă contesa, lasă-mă!

— Nefericite! repetă contele.

— Ludovic… Ludovic… Mă striveşti… şopti femeia.

Contele tăcea. Mi se făcu frică.

Deodată auzii un strigăt ascuţit… Apoi nimic…

Pe urmă un corp căzu greu pe covor, şi în acelaşi timp contele intră în dormitor.

N-am avut nici timp nici prezenţă de spirit să mă ascund în spatele paravanului, aşa că, de cum a intrat în cameră, contele m-a şi văzut.

Faţa îi era înspăimântător de palidă: sprâncenele încruntate i se atingeau, dându-i o înfăţişare sălbatică.

Prezenţa mea păru să-l nedumerească.

— Ce făceai acolo? murmură el.

— Aşteptam…

— Pe cine?

— Pe dumneavoastră.

— Ce vrei?

— Mama vă cere…

— Mama ta… mama ta! Ea te-a trimis să-mi spui?

— Da.

— Şi cum ai ştiut că sunt aici?

— V-am căutat peste tot…

— Vino, atunci…

Şi mă luă de mână.

Dar genunchii îmi tremurau şi nu puteam merge.

Contele mă ridică şi, luându-mă în braţe, străbătu coridorul care ducea în apartamentul său.

Un gând îngrozitor mă înfioră.

Îmi fu imposibil s-o ţin aşa mai mult de câteva secunde şi şoptii la urechea contelui:

— N-aţi omorât-o, nu-i aşa? Mă privi stupefiat.

— S-o omor?… Pe cine?… mă întrebă el.

— Pe mămicuţa mea… şoptii.

Un fel de rânjet apăru pe buzele contelui. Ridică din umeri şi-mi răspunse:

— Eşti nebună, micuţo!… Dar pentru ce-mi pui această întrebare ciudată?

— Am auzit-o strigând şi pe urmă căzând.

Contele înălţă iarăşi din umeri şi păstră tăcerea.

Ajunse în camera lui, mă puse jos şi sună repede.

— Jean, îi spuse el servitorului care apăru, trimite-o imediat pe Jenny să-şi vadă stăpâna, care-i bolnavă şi se simte foarte rău… Să-mi aduci veşti despre contesă în maximum zece minute…

— Da, domnule conte. Valetul ieşi.

Eram din nou singură cu contele.

— Ei, îmi spuse el, după ce mă îmbrăţişă, acum. explică-mi… Mama ta doreşte să-mi vorbească?…

Mi-am adus aminte de misiunea încredinţată de mama.

— Oh! Da, de multă vreme…

— Deci ai auzit tot?

— Da.

— Şi ce-ai înţeles?

— Că mămicuţa s-a făcut rea şi n-o mai iubeşte pe mămica, nici pe mine, şi vrea să ne alunge de la castel… Că o acuză pe mama că a înşelat-o, ceea ce nu e adevărat… Că dumneavoastră, care sunteţi bun şi ne iubiţi mult, ne-aţi luat apărarea şi i-aţi spus că n-o să ne alungaţi… că mămicuţa s-a înfuriat foarte tare şi a spus că o să ne alunge cât mai repede… şi atunci mi-a fost frică să n-o omorâţi, căci ar fi fost foarte rău, deşi ea a fost foarte rea…

Contele mă îmbrăţişă din nou, apoi luându-mă de mână îmi spuse:

— Să mergem la mama ta… Lipsisem mai mult de o oră.

Mama aştepta, foarte palidă, foarte emoţionată, şi speriată.

Din prima privire aruncată contelui, a cărui faţă era răvăşită, înţelese limpede că se petrecuse ceva îngrozitor.

— Dumnezeule! spuse ea repede. Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat?

Contele scutură trist din cap. Mama mea repetă:

— Ce s-a întâmplat?
— O mare nenorocire.
— Dar care?

— S-a aflat tot. Tocmai am avut o scenă îngrozitoare cu contesa… La ora asta, Olympe zace fără cunoştinţă…

— Du-te să te joci, fetiţa mea, îmi spuse mama, punându-şi un deget pe buze pentru a-i face semn contelui să nu vorbească aşa în faţa mea.

Dar el răspunse cu nepăsare:

— Acum nu mai e nimic de ascuns faţă de ea. Fără ştirea mea a intrat în dormitorul lui Olympe şi m-a aşteptat acolo în timp ce scena de care-ţi vorbesc avea loc în salon… A auzit tot…

Fără îndoială că mama a crezut că înţelesesem tot ce auzisem.

Se înroşi tare şi şopti:

— Nu contează, fă ceea ce ţi-am spus, Marguerite, du-te să te joci…

M-am supus imediat, am ieşit din cameră şi am intrat în atelier.

Dar am avut grijă să nu închid uşa de tot. Eram nespus de curioasă să aud ce avea să-i spună contele mamei, sperând să înţeleg astfel mai bine lucrurile care-mi păreau atât de obscure.

Am profitat deci de spaţiul strâmt pe care-l lăsasem între uşă şi prag şi am tras cu urechea cât de bine am putut.

Aşteptările nu-mi fură înşelate.

— Ah! exclamă mama de cum se crezu singură cu contele, ce nenorocire!… Ce nenorocire ireparabilă! Iată de ce mă temeam, Ludovic!… Iată ce prevăzusem!… Pentru asta voiam să-ţi vorbesc!

— Cum? întrebă repede domnul de Bezons, draga mea Leontine, ai presimţit scena dintre mine şi soţia mea?

— Ar fi fost mai bine s-o prevăd… eram sigură de ce se va întâmpla şi aş fi vrut să previn nenorocirea cu orice preţ!

— Spune-mi, eşti sigură?

— Da.

— Dar ce putea să-ţi dea această certitudine!

— Ştiam că Olympe înţelege multe lucruri.

— Cum ai aflat?…

— Într-un mod foarte simplu: Marguerite şi Olympe s-au întâlnit în parc în timp ce tu erai aici. Şi iată ce s-a întâmplat.

Apoi mama îi povesti în detaliu ce aflase de la mine.

Când isprăvi, îl întrebă şi ea.

Ludovic povesti cu mare exactitate ce se petrecuse între el şi Olympe.

Mama izbucni în plâns.

Nu ştiu dacă lacrimile sale erau sincere, dar ele îi şiroiau pe obraji ca o cascadă de picături de rouă. Cu toate că era cochetă, mama plângea cu plăcere. Într-adevăr, lacrimile îi stăteau bine şi, departe de a o urâţi, cred că o înfrumuseţau, lucru rar la o femeie.

Contele se arătă foarte surprins de această durere covârşitoare la care nu se aştepta deloc şi pe care în mod sigur n-o înţelegea.

Se strădui s-o liniştească, dar nu reuşi. Într-un sfârşit, mama bâigui:

— Ce ruşine… Ce umilinţă, Doamne Dumnezeule! N-ar fi mai bine să mor?

— Ce diavol îţi vorbeşte de moarte, draga mea Leontine! o întrerupse contele. Nu eşti deloc rezonabilă; îmi pare foarte rău că ţi-am vorbit despre toate astea! Ce rost are să te necăjeşti atât? Dar după tot ce s-a întâmplat, te întreb, e vina ta că soţia mea e atât de geloasă, şi-mi face necazuri în legătură cu tine?…

— Spui că e geloasă degeaba! exclamă mama, ah, puţin îmi pasă, Doamne, dacă această gelozie e prostească sau nebunească… sau fără motiv… Merg să mă arunc în braţele lui Olympe; o să-i cad în genunchi dacă va vrea… O s-o liniştesc… o să-i jur că nu are de ce să se teamă de mine; o s-o rog să mă mai iubească… Dar acum o mai pot face? O pot?… N-are oare dreptate să mă acuze, să mă

urască… nu sunt oare eu o fiinţă mizerabilă, fără demnitate, fără inimă şi recunoştinţă, plătind anii de bunătate şi prietenie cu cea mai neagră nerecunoştinţă şi cea

mai nedemnă trădare? Soţia ta vrea să mă alunge aşa cum alungi o servitoare hoaţă… A spus-o chiar ea. Dacă o va face, bine va face, căci am venit în casa ei spre a-i lua lucrul cel mai valoros… spre a-i fura liniştea, somnul, speranţa şi viitorul… şi i-am furat totul, căci i-am furat inima ta!… Oh! Are dreptate, de o sută de ori are dreptate, biata femeie… şi nu poate să mă. dispreţuiască şi să mă urască mai mult decani mă dispreţuiesc eu când mă gândesc la ce am făcut. Nu ştiu dacă Olympe mă va ierta vreodată dar ştiu bine că eu nu mi-o voi ierta-o niciodată…

CAPITOLUL VI

UN SURÂS

Mama tăcu.

Vreme de câteva secunde nu se auziră decât hohotele ei de plâns şi suspinele convulsive ce-i înălţau pieptul şi păreau a-i sfâşia gâtul.

Am văzut cele mai mari actriţe din Paris în rolurile lor cele mai bune, am văzut-o pe Rachel. am văzut-o pe Desclée, pe Ristori, ei bine, vă jur, n-am văzut nimic mai uluitor decât uimitoarea abilitate, incomparabila dicţie a mamei mele în timp ce juca diabolica comedie din care am ascultat prima parte…

Contele Ludovic rămăsese perplex în faţa acestei elocvente disperări şi nu ştia ce să răspundă.

— Mama se hotărî să dea scenei o nouă încărcătură emoţională.

— Ah, spuse ea după câteva secunde, de ce nu te-a putut găsi Marguerite să te aducă aici înainte de acea discuţie fatală?

— Bine, începu contele, dar nu-nţeleg la ce no-ar fi folosit…

— Cum, nu înţelegi?

— Nu. N-ar fi putut s-o împiedice pe contesă să afle, căci ea ştia deja…

— Bineînţeles, dar am fi putut face în aşa fel ca bănuielile ei să nu-i devină certitudini…

— Cum anume?

— Ţi-aş fi spus să nu mă aperi în niciun fel în faţa soţiei tale… Olympe ţi-ar fi cerut să mă alungi… I-ai fi răspuns: să plece! Văzând că mă sacrifici atât de repede, numai la dorinţa ei, n-ar fi crezut oare că s-a înşelat acuzându-ne, sau că a fost ea însăşi înşelată?

— Poate că aşa s-ar fi întâmplat… Da, aşa cred…

— Nu probabil, chiar aşa ar fi fost.

— Şi ce-ai fi făcut, Leontine?…

— Aş fi plecat.

— Ai fi plecat! exclamă contele.

— Desigur!…

— M-ai fi părăsit!…

— Ar fi trebuit… Dar cu siguranţă mi-ar fi lipsit puterea de a renunţa la o dragoste vinovată pe care-o blestem şi la care totuşi ţin mai mult decât la viaţă…

— Şi atunci…

— Ei bine! Prin împrejurimi se găsesc destule căsuţe pierdute în adâncul pădurii unde aş fi putut să mă retrag şi unde ar fi fost uşor

să ne ascundem dragostea tristă şi fericirea vinovată…

— Ai dreptate, Leontine, ar fi fost mult mai bine aşa… dar acum e prea târziu…

— Prea târziu… De ce e prea târziu?

— Pentru a lua hotărârea de care vorbeşti… Acum o oră, adică înainte de a-mi vedea soţia, aş fi fost de acord să pleci în asemenea condiţii…

— Şi acum?

— Acum nu mai pot…

— Ce te împiedică?

— Scena care a avut loc între mine şi contesă… ameninţările soţiei mele, care nu m-a întrebat dacă să te

îndepărtez, ci mi-a cerut să te alung. I-am răspuns, aşa cum trebuia, că n-o să pleci de aici… Înfruntarea a avut deja loc. Aş greşi, nu numai faţă de tine ci şi de mine, dacă aş reveni asupra celor spuse şi dacă m-aş declara învins… Şi crede-mă, n-aş face-o pentru nimic în lume…

— Ludovic, exclamă mama, cu o îngrozitoare expresie de spaimă, bănuiesc că n-ai să-mi ceri să rămân aici după cele petrecute azi dimineaţă?…

— Cum? Cum? întrebă contele înspăimântat, nu te înţeleg… ce vrei să spui?…

— Vreau să spun că trebuie să te aştepţi la plecarea mea.

— Să pleci!… Vrei să pleci?…

— Pot rămâne?

Da, bineînţeles, o să rămâi… m-am gândit bine… vreau… te rog…

— Mama scutură blând din cap.

— Mă iei drept o fiinţă ticăloasă şi perversă?… Întrebă ea cu voce tristă. Am putut uita, stăpânită de o pasiune violentă ca singură scuză, datoriile impuse de recunoştinţă şi prietenie, am putut trăda cea mai bună prietenă… Da, am făcut-o şi roşesc… dar cel puţin trădarea nu era cunoscută, şi masca minciunii şi ipocriziei putea sta pe faţa mea… Dar azi, când soţia ta ştie tot, crezi că aş avea infamul curaj de-a sta în faţa ei ca o insultă vie? Crezi că aş găsi în mine forţa şi nesimţirea de a-i înfrunta privirile?… Nu! De o sută de ori nu! O să plec!…

— O să rămâi! exclamă contele.

— Şi cine mă reţine?

— Eu.

— O să mă ţii cu forţa?

— N-o să folosesc forţa, ci convingerea.

— Mă îndoiesc că vei reuşi!…

— O să rămâi, îţi spun eu, şi asta chiar în interesul doamnei de Bezons…

În interesul lui Olympe?…

— Da. Dacă vei rămâne, voi face tot ce va depinde de

mine ca să-i spulberi bănuielile

lui Olympe, să-i redai liniştea de altă dată. Dimpotrivă „dacă te vei încăpăţâna să pleci, voi părăsi tot ca să te urmez, şi, fără să-mi fie teamă de scandal, o voi lăsa pe contesă pentru totdeauna…

— N-o să faci asta, Ludovic!… murmură mama.

— Ba o s-o fac, îţi jur pe onoarea mea de gentilom! A ta va fi vina, Leontine, dacă o să mă împingi spre acest lucru nefast…

— Ce vrei de la mine?

— Să rămâi la castel.

— Îmi ceri ceva peste puterile mele, Ludovic…

— Să mă despart de tine e şi mai greu pentru mine…

— Cum o să apar în faţa contesei Olympe?

— Ca şi cum n-ai şti nimic… ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic azi…

— Aş putea?

— Cel puţin încearcă.

— Cedez… dar, Dumnezeule… cât o să sufăr… şi cât te iubesc, Ludovic, ca să accept un asemenea sacrificiu!…

Mama triumfa.

De acum înainte era sigură de autoritatea ei asupra contelui…

O făcea în acelaşi timp pentru dragostea şi orgoliul ei. După ce se împotrivise astfel plecării mamei, contelui Ludovic nu i se mai putea impune pentru nimic în lume acest lucru.

Or, pentru că ea va rămâne la castel, contesa va trebui să plece.

Rămasă singură cu contele, mama va fi doamna şi stăpâna castelului. Şi cine ştie, poate mai târziu… dacă doamna Olympe va muri… căci uneori tristeţea ucide repede…

— Cineva bătu în uşă.

— Intră! spuse mama. Era Irma.

— Avea faţa răvăşită.

— Ce s-a întâmplat, Irma? întrebă Ludovic.

— Vreau să-i spun domnului conte că e căutat peste

tot.

— Ce vor?

— Se pare că doamna contesă e rău bolnavă. Suzette şi Jenny tocmai au pus-o în pat. Are febră mare şi deliriază…

Vin într-o secundă, spuse contele.

— Apoi adăugă.

Jean să plece călare după doctor. Du-te repede să-i spui, Irma.

— Camerista ieşi.

Of! Doamne! exclamă mama, punându-şi mâinile în păr, cu un gest disperat, Of! Doamne

dacă soţia ta moare, eu sunt cea care am omorât-o!… şi n-o să-i supravieţuiesc!…

Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te, Leontine! spuse contele.

Of! Nu, continuă mama cu o voce trista ca şi cum ar fi vorbit doar pentru ea, of! nu, n-o să-i supravieţuiesc!…

Nimeni nu şi-ar putea imagina expresia dezolată a chipului ei palid.

Contele vru s-o prindă în braţe încercând s-o liniştească.

— Ea îl respinse cu un fel de spaimă.

Nu mă atinge!… şopti ea, nu mă atinge!…

Suntem doi asasini!…

Şi, aruncându-se pe divan cu faţa cufundata în perne, începu să plângă nespus de amar.

Contele făcu un gest de plictiseală şi descurajare şi ieşi din cameră.

Abia închise el uşa că mama se ridică încet, unduindu-se ca un şarpe care înghite un miel după altul.

Mai era palidă, dar faţa îi era calmă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Îşi netezi cu amândouă mâinile părul în dezordine. Printre genele întredeschise ţâşni o vie strălucire.

Un surâs ciudat îi ridică colţurile gurii fermecătoare, şi-o auzii şoptind:

— Contesă de Bezons… şi o sută cincizeci de mii de

livre rentă anuală… Ce vis frumos!… dar cine ştie?

În curtea castelului se auzi zgomotul făcut de un cal pornind în galop.

— Mama se apropie de fereastră.

Caută un doctor, spuse ea destul de tare, un doctor… la ce bun?… când inima-i rănită de moarte, toată ştiinţa lumii nu poate face nimic…

Şi, la aceste cuvinte, mama surâse.

CAPITOLUL VII

LA PICIOARELE ŞI CĂPĂTÂIUL PATULUI

Acest surâs al mamei avu asupra mea un efect straniu şi îngrozitor!…

Tocmai o auzisem stingând printre lacrimi.

— Dacă această femeie moare, eu sunt cea care-am omorât-o şi n-o să-i supravieţuiesc!…

Tocmai o auzisem spunându-i contelui:

— Suntem asasini!…

Şi iat-o că acum şoptea:

— Inima acestei femei e rănită de moarte, nimic n-o poate salva!

Şi, şoptind asta, surâdea!…

N-aveam decât opt sau nouă ani.

Începând din acel moment am început să nu mai cred în nimic şi să mă gândesc că faţa omului n doar o mască necesară pentru a-şi ascunde gândurile şi că acela mai priceput şi mai virtuos e cel care ştie să mintă mai bine.

Irma nu exagerase cu nimic atunci când le spusese contelui şi mamei că doamna contesă Olympe e foarte grav bolnavă.

Cameristele o găsiseră leşinată pe covorul salonaşului său şi o puseseră în pat.

Urmă o febră puternică, însoţită de o comoţie cerebrală.

Contesa îşi recăpătă apoi cunoştinţa, dar nu-şi mai amintea cele întâmplate şi nici nu înţelegea ce-i cu ea.

Doctorul sosi repede.

Ajuns lângă contesă o consultă îndelung, îl întrebă pe conte care sunt posibilele cauze ale acestei neaşteptate şi

violente boli, şi pe urmă scutură capul într-un fel ce nu prevestea nimic bun.

— E vreun pericol? întrebă contele.

— Da, şi încă unul mare, răspunse doctorul.

Apoi prescrise anumite medicamente, şi anunţă că timp de câteva zile nu va părăsi castelul pentru a-i da o îngrijire continuă bolnavei.

Din acea clipă, vreme de câteva zile şi nopţi, contele nu părăsi nici măcar pentru o oră, nici pentru câteva minute, camera soţiei sale.

Fiecare vedea şi trebuia să vadă în acest lucru o dovadă clară a afecţiunii şi devotamentului contelui.

Dar mama nu se lăsă înşelată, şi nici eu. Contelui Ludovic îi era teamă ca nu cumva contesa în delirul ei să pronunţe în faţa doctorului cuvinte care, repetate de cel din urmă, să fie comentate şi înţelese.

Un singur incident important avu loc pe toată durata bolii, şi se întipări în memoria mea.

Doctorul-declarase că în cazul cel mai bun contesa mai are de trăit opt zile.

Părăsind pentru câteva secunde căpătâiul soţiei sale, ce dormea, contele intră în camera mamei mele.

Mă jucam liniştită la pervazul unei ferestre, ascunsă de pliurile unei perdele mari.

Nu mi se acorda nicio atenţie.

Contele o anunţă pe mama că aşa cum stăteau lucrurile se vedea obligat să-i scrie surorii contesei Olympe şi s-o roage să vină cât mai repede dacă voia să-şi îmbrăţişeze pentru ultima oară sora.

— N-o să faci asta!… strigă mama.

— De ce?

— Pentru că te voi ruga să n-o faci…

— Dar, draga mea Leontine, trebuie să îndeplinesc o datorie de familie… De altfel de ce e incomodă aici prezenţa doamnei de B?

— Cum, nu-nţelegi?

— Sincer, îţi spun că nu.

— Of! Bărbaţii!… bărbaţii!… nu înţeleg nimic!

— În sfârşit, ajută-mă să înţeleg…

— Bănuiesc că-i vei trimite o scrisoare… sora contesei va sosi, şi cum îi vei explica faptul că eu, prietena care-i sunt îndatorată, nu stau s-o îngrijesc zi şi noapte?…

Contele lăsă capul în jos şi nu răspunse nimic.

Mama continuă:

— Şi asta nu e totul. Odată instalată străina aici, dacă contesa şi-ar reveni, fie şi numai pentru o oră, cum şi-ar folosi clipele de luciditate? Nu-i nevoie să-ţi mai spun, ştii mai bine ca mine… Îi va spune secretul nostru, că sunt amanta ta şi că datorită mie s-a îmbolnăvit… Ce se va întâmpla atunci cu mine? Of! Degeaba eşti contele de Bezons… În zadar eşti singurul stăpân aici… nu cred că vei putea ţine piept unui asemenea scandal… nu cred că te vei putea opune alungării mele din castelul de la care voiam să plec… şi unde doar tu m-ai reţinut…

Contele Ludovic continuă să păstreze o tăcere stânjenită.

Mama urmă:

— Şi când va veni ora supremă… când va fi moartă contesa… şi vei fi văduv… ce pretext vei invoca, cu o străină aici, pentru a mă putea păstra?… N-o să găseşti niciunul; atunci, după ce că am suferit atâta pentru tine, va trebui să fug din nou… Nu, nu, Ludovic, nu accept deloc această situaţie imposibilă.

Îngrozitoare… Ai de ales între mine şi femeia căreia vrei să-i scrii. Îţi spun că în clipa în care scrisoarea ta va ieşi de aici, o să plec pentru totdeauna!

Mama tăcu şi aşteptă.

Mai întâi, domnul de Bezons nu răspunse, şi vreme de câteva minute păru să ezite.

Într-un sfârşit, şopti:

— Tu vrei aşa… Ei bine! Fie. Să nu mai vorbim…

Şi, fără să mai adauge vreun cuvânt, părăsi camera.

Mama triumfă din nou.

Îl ţinea pe conte ţintuit cu un lanţ de fier! Era sigură

de autoritatea ce-o avea asupra lui.

Cu toate acestea medicul se înşelase.

Contesa urma să trăiască, dar, vai, ca să sufere vreme îndelungată!…

Doctorul anunţase că va muri în opt zile, dar ea se vindecă.

Mama, inutil să v-o spun, nu s-a apropiat niciodată de camera contesei.

Dar mă trimitea deseori să-i aduc veşti, şi, când erau mai proaste decât cele precedente, vedeam strălucindu-i în ochi o lumină veselă pe care în zadar încerca s-o ascundă. Într-o zi – ne apropiam de sfârşitul săptămânii fatale, şi mama se aştepta ca dintr-un moment într-altul să i se spună: Doamna a murit! deci, într-o zi, stăteam în picioare lângă patul contesei, cu ochii aţintiţi asupra ei, examinând curioasă faţa palidă şi descompusă ce părea deja a unei moarte.

Figura contesei Olympe era de nerecunoscut.

Pielea întinsă şi lipită de oase avea o culoare vineţie, buzele subţiate erau incolore, nările se strângeau ca într-o agonie.

Din toată frumuseţea tinerei femei mai rămăseseră doar două lucruri, părul minunat scăldat într-o sudoare rece şi ochii mari, închişi şi înconjuraţi de o umbră albăstruie.

O tresărire uşoară agită corpul ale cărui forme subţiate se vedeau prin lenjeria de pe pat.

Câteodată un suspin prelung îi ridica pieptul. Contele – se vedea bine – se aştepta ca fiecare din aceste suspine să fie ultimul… Poate i se părea că ţine prea mult!…

Deodată contesa deschise ochii.

Privirea-i era cu totul diferită de cea de până atunci.

Nu mai exprima nici nehotărâre, nici rătăcire, era calmă şi părea doar că ar căuta ceva…

Într-un târziu îl văzu pe conte, aşezat aproape de căpătâiul patului.

Buzele lui Olympe încercară să schiţeze un fel de surâs blând şi melancolic.

Contele se aplecă spre ea.

Tânăra femeie îşi adună forţele rămase pentru a da la o parte cuverturile ce-i acopereau mâna, ce semăna mai degrabă cu a unui schelet, apoi şi-o întinse spre soţul său.

Fără îndoială, contele îşi imaginase că sosise clipa de trecătoare luciditate care preceda agonia, ultima şi fugara lumină a unei lămpi ce se stinge.

Atinse mâna soţiei sale şi o lipi de buze cu o emoţie pe care o credeam sinceră.

Contesa întredeschise ochii.

Fără îndoială că voia să vorbească.

Dar buzele se mişcară în van – îi lipsea puterea – şi nu putu să articuleze niciun cuvânt.

Ochii ce mai întâi îl fixaseră pe conte rătăceau acum jur-împrejur ca şi cum ar fi căutat ceva.

Mă zări – aşa cum stăteam mereu, în picioare, nemişcată la căpătâiul patului, cu privirea ţintuită asupra ei.

Atunci, lucru ciudat, faţa-i lividă păli şi mai mult!

Un suspin, răguşit şi convulsiv, urcă din piept spre gât şi-i scăpă printre dinţii strânşi, apoi un torent de lacrimi ţâşni din ochii stinşi şi goi…

Mi se făcu frică, da, mi se făcu frică!… şi mă ascunsei în spatele patului ca şi cum contesa ar fi vrut să mă ducă cu ea în mormânt.

În acel moment medicul intră în cameră.

Se îndreptă repede spre pat, privind mirat spre muribunda a cărei mână o mai ţinea încă domnul de Bezons şi căreia îi curgeau lacrimile şi mai abundent.

Părea că nu-şi poate crede ochilor; într-un sfârşit exclamă:

— M-am înşelat… Dumnezeu fie lăudat!… Da, miracolul s-a înfăptuit!… Plânge… e salvată!

— Salvată!… repetă cu putere domnul de Bezons a cărui emoţie de moment îl făcuse să uite.

— Da, salvată!… repetă doctorul, de astă dată nu mă înşel!… Nu mai e niciun pericol, garantez pentru doamna…

Ieşii din cameră şi alergai la mama.

Când am ajuns, din cauza vitezei nu mai puteam respira şi nu aveam nici voce.

— Ei, bine? mă întrebă ea cu o nelinişte devorantă… s-a sfârşit?…

Nu puteam vorbi.

Într-un târziu, bâiguii:

— E salvată… Mama stătea pe pat.

Când mă auzi, se ridică ca şi cum ar fi fost atinsă de-o scânteie electrică.

Faţa i se contractă şi sprâncenele i se apropiară până când căpătă o expresie de-o crâncenă sălbăticie.

Mă prinse de umeri şi scuturându-mă cu putere, fără să-şi dea însă seama, şopti:

— Salvată! Salvată!

— Da, am răspuns, pe deplin salvată… Nu mai e niciun pericol…

— Cine a spus acest lucru?

— Doctorul.

— Imposibil!

I-am povestit cele văzute, i-am repetat cele auzite.

Mama mă asculta ca şi cum fiecare din cuvintele mele i-ar fi adus sentinţa la moarte.

După ce i-am spus tot, se lăsă să cadă pe divan şi-şi ascunse faţa în mâini.

De astă dată nu mai zâmbea… plângea!

CAPITOLUL VIII

DELEGAŢIA SERVITORILOR

Din nefericire doctorul nu se înşelase atunci când spusese că doamna Olympe de Bezons era salvată…

Spun: din nefericire, din punctul meu de vedere, bineînţeles, căci e sigur că odată cu moartea contesei, contele urmând înflăcărările unei pasiuni mistuitoare, s-ar fi căsătorit cu mama, care ar fi căpătat în acest fel o avere considerabilă, iar poziţia mea ar fi fost cu totul alta astăzi…

În acelaşi timp cred că şi pentru contesă, moartea ar fi fost o binecuvântare.

Dar ea se făcea din ce în ce mai bine şi în fiecare zi

se însufleţea, aşa cum aflam de la Irma şi contele Ludovic, căci de atunci n-am mai intrat în camera sa.

Imediat ce-şi recăpătă forţele până într-atât încât să-i permită să stea de vorbă fără să obosească prea mult, ceru să-şi vadă confesorul.

Acesta era preotul satului, un bătrân cumsecade cu părul alb.

Rămase închisă cu el mai multe ore. Fără îndoială că-i vorbea despre cele ce se întâmplau în castel şi-l ruga să-i spună cum să se poarte.

Trebuie că preotul a sfătuit-o să suporte cu resemnare ceea ce nu putea împiedica…

Din ziua în care şi-a revenit, contesa Olympe i-a cerut soţului său să stea alături de ea. Îl rugă să-i ierte scena violentă şi, în mod sigur, nedreaptă, pe care i-o făcuse înainte de a se îmbolnăvi. I-a spus că regretă faptul de a-şi fi exprimat bănuielile jignitoare, bănuieli ce probabil că-i făcuseră pe cei din jurul ei să sufere crunt. Adăugă şi lucrul că îşi va vedea prietena şi totul va fi ca înainte.

Contele veni să-i anunţe triumfător mamei această veste bună.

Ea îl primi mult mai puţin veselă decât se aştepta acesta.

Se simţea zdrobită de eroismul doamnei Olympe.

Cu toate acestea nu putea să nu alerge imediat la contesă.

Mă luă de mână şi, cu un pas rapid şi sacadat, mă târî spre camera bolnavei.

Ajunsă la uşă, expresia feţei i se schimbă sau mai degrabă luă o mască de vie emoţie şi tandreţe profundă…

Ce talent de actriţă!…

Era o transformare uluitoare!

Intrarăm, iar mama se îndreptă spre pat, şi, luând-o pe contesă în braţe, o strânse la piept cu un incredibil acces de tandreţe.

Amândouă plângeau.

Ce ciudată e firea omenească!…

Să presupunem o clipă că lacrimile contesei şi cele

ale mamei ar fi fost adunate separat şi supuse unei analize chimice. Această analiză ar fi dat pentru amândouă acelaşi rezultat.

Şi totuşi cât de diferite erau izvoarele acestor lacrimi!…

De ce oare fiinţa umană e o excepţie în ce priveşte ordinea fizică a legilor naturii?…

Căci apa din izvorul limpede şi rece e diferită de cea care curge din izvorul sulfuros şi fetid…

Şi totuşi lacrimile seamănă toate între ele!…

Contesa Olympe îi promise soţului său că pe viitor relaţia ei cu mama va fi ca aceea din trecut, şi se ţinu de cuvânt.

Odată convalescenţa terminată, prietenia dintre cele două se restabili în aparenţă.

Dar, în fapt, ce diferenţă!…

Orice-ar fi spus, contesa ştia foarte bine la ce să se aştepte în legătură cu mama şi contele. Sentimentele celui din urmă sunt mai mult decât cunoscute. Relaţia dintre ele era deci un supliciu pentru fiecare…

Şi cu toate acestea, suportau.

Una, pentru că acest supliciu era o necesitate pentru poziţia sa.

Cealaltă, pentru că, resemnată, jurase să ducă sacrificiul până la capăt.

Contele părea mereu trist, abătut, îngrijorat.

Această stare a lucrurilor i se părea apăsătoare. Poate că în timpul bolii contesei, crezând într-o moarte inevitabilă, îşi făcuse proiecte de viitor îşi aranjase existenţa din punctul de vedere al unei viitoare văduvii.

Existenţa soţiei sale îl stingherea, şi nu putea să se resemneze deloc.

Doar eu trăiam fără griji în mijlocul acestei drame interioare şi, cu toate că privirea mea trecea dincolo de aparenţe, nu mă interesa prea mult ce se petrece în jurul meu.

Cu toate acestea, alungarea tuturor slugilor de la castel, cu excepţia Irmei şi-a cameristei contesei, era un

lucru prea curios ca să nu-mi atragă atenţia.

Iată cum au ajuns aici lucrurile.

Atunci, când cincisprezece, douăzeci de servitori trăiesc împreună într-o locuinţa la ţară, e foarte greu, dacă nu imposibil ca un secret să nu devină cunoscut de către toţi.

Or, două persoane cunoşteau pasiunea contelui Ludovic…

Ele erau Irma şi camerista doamnei Olympe.

Una din ele a fost indiscretă, sau poate amândouă, aşa că întreaga casă a fost pusă la curent.

De altfel, dacă ar mai fi fost vreo îndoială în acest sens, absenţa totală a mamei în timpul bolii contesei o risipise în întregime.

Contesa era iubită foarte mult de cei din jurul ei, mama mea, foarte puţin.

Asta se explică prin faptul că una era foarte darnică cu ei, în timp ce cealaltă nu putea fi.

Prima era stăpâna de fapt şi de drept, prin urmare respectată şi onorată ca atare.

A doua era inferioară primei, dar mult deasupra celorlalţi: lucru pe care servitorii îl urăsc cel mai mult şi-l iartă cel mai puţin.

În sfârşit, aceşti oameni au un fel de moralitate care-i face să prefere mereu soţia legitimă amantei soţului.

La castel se afla o servitoare bătrână, pe nume Gothon, care se bucura atât la bucătărie cât şi în cămara de o deosebită influenţă. Avea aproape şaptezeci de ani, dar era încă sprintenă şi sănătoasă.

Îl văzuse născându-se pe contele Ludovic şi-l legănase deseori în braţe pe vremea când era bucătăreasa tatălui său, şi se spunea că e prima „cordon bleu” din ţinut, cel puţin pe o rază de douăzeci de leghe.

Acum Gothon, deşi inclusă printre servitorii castelului, nu făcea decât să se culce pe lauri, bucurându-se de o pensie substanţială. Avea obiceiul să spună că era în serviciul familiei de Bezons de cincizeci de ani şi că, bineînţeles, acolo va şi muri.

Contele Ludovic o iubea mult, şi cum vorbea mereu deschis, i se treceau cu vederea multe lucruri.

Atunci când Gothon află din agitaţia generală ca domnul de Bezons întreţinea relaţii vinovate cu mama, nu vru să creadă.

Răspunse că un Bezons poate comite, ca orice om, greşeli, dar nu se dezonora până într-atât încât să ţină o amantă chiar în aceeaşi casă cu soţia sa.

Dovezile erau însă prea multe, aşa că bătrâna Gothon a trebuit să se supună evidenţei. Din clipa în care nu a mai avut nicio îndoială i-a purtat mamei o ură cumplită.

Această ură frământă multă vreme sufletul bătrânei ca un foc ce mocneşte sub cenuşă.

Sosi şi ziua în care scânteia ţâşni: Gothon o întâlni pe mama şi nemaiputându-şi reţine veninul şi furia de care-i era inima plină, şi le descărcă prin vorbe aspre şi violente şi acuzaţii jignitoare.

Surprinsă şi înspăimântată de această dezlănţuire, mama nu răspunse nimic şi fugi.

Seara însă, se plânse contelui.

Contele, am mai spus-o, îi ierta multe bătrânei servitoare a tatălui său, dar indulgenţa sa nu putea merge de astă dată până la a o ierta pur şi simplu.

Obţinu totuşi de la mama, dar cu câtă greutate numai Dumnezeu ştie, că dacă Gothon îi va cere scuze umile, n-o să-i ceară s-o alunge de la castel.

Contele îi ceru vinovatei să vină în faţa lui, sperând că va obţine uşor acest lucru.

Dar nu ţinuse cont de încăpăţânarea de neînvins a bătrânei.

Gothon semăna cu acele maşini ce nu se opresc decât atunci când şi-au epuizat toată forţa. Dacă se înfuria, nu mai auzea şi nu mai voia să înţeleagă nimic.

Nu numai că nu ţinu cont de sfaturile şi îndemnurile contelui, neacceptând deloc să-şi ceară scuze, ei chiar continuă în faţa domnului de Bezons scena de care avusese parte mama, pretinzând că-i da lecţii şi, reînnoindu-şi injuriile la adresa amantei contelui, sfârşi prin a fi

grosolană şi necuviincioasă.

În faţa unei asemenea dezlănţuiri orice răbdare eşuă.

Contele îi spuse lui Gothon că trebuie să părăsească castelul chiar în acel moment.

— Of! Mi-e indiferent! răspunse ea, oricum n-aş mai fi rămas aici!… eu sunt o sărmană servitoare, dar o femeie cinstită… Nu sunt făcută să trăiesc alături de uşuratice şi nici să le servesc… Doar într-o oră voi fi departe!…

Cred că Gothon a folosit un cuvânt mult mai urât decât cel de uşuratică pe care l-am folosit eu… dar acest lucru nu e decât un detaliu.

Ştirea plecării sărmanei bucătărese după cincizeci de ani în serviciul castelanilor de Bezons provocă o vie emoţie în rândul servitorilor.

Aproape o răzmeriţă avu loc în rândul celor care purtau livreaua sau şorţul alb.

În cămară avu loc o şedinţă.

Doar cele două cameriste, Irma şi Jenny, au refuzat să ia parte la furtunoasa discuţie.

Se hotărî ca o delegaţie de valeţi să-i adreseze contelui mustrări respectuoase, aşa cum altă dată primea Ludovic al XIV-lea din partea Parlamentului. Tot ei urmau să-i spună, tot foarte respectuos, că dacă nu va reveni asupra hotărârii sale şi n-o va ierta pe Gothon, nimeni nu va mai rămâne în serviciul său.

Poate că un asemenea devotament ce era în defavoarea propriilor interese pare de necrezut.

La această obiecţie nu am decât un singur lucru de spus, şi anume că trebuie să mă credeţi, căci eu sunt o cronică vie şi adevărată.

Cei doi soli i-au cerut domnului de Bezons o audienţă. Le-a fost acordată.

— Ce doriţi? i-a întrebat contele, surprins de solemnitatea neobişnuită a demersului şi fizionomiei lor.

Al doilea valet, considerat de colegii săi ca fiind un orator de forţă, luă cuvântul şi-şi formulă cererea în termeni atât de confuzi şi generali încât contele nu înţelese niciun cuvânt.

— Explică-mi tu, Baptiste, şi mai ales, fii scurt, spuse el.

Pus în încurcătură, Baptiste îşi începu micul discurs fiind mult mai clar.

Domnul de Bezons se înroşi.

— Mă înşel eu, şopti el după un moment de tăcere, sau voi îmi cereţi s-o iau în serviciu pe Gothon pe care tocmai am alungat-o?

— Domnul conte ne-a făcut onoarea de a ne înţelege perfect, răspunse valetul.

— Poate nu ştiţi motivul pentru care am alungat-o pe servitoare?

— Ba da, domnule conte, îl ştim…

— Aha! îl ştiţi şi cu toate acestea îmi cereţi s-o iert?

— Îl rugăm pe domnul conte să se gândească, că sărmana bătrână are şaizeci şi

cinci de ani, iar la această vârstă o ia gura pe dinainte…

— Gothon e dispusă să-şi ceară scuze?

— Nu credem acest lucru, domnule conte.

— Cum, nu credeţi?

— Păi! Domnule conte, sărmana bătrână pretinde că are dreptate…

— Şi v-a însărcinat să mi-o spuneţi?

— Oh! Nu, domnule conte, Gothon nu ne-a rugat nimic…

— Pe scurt, vreţi să rămână la castel fără a-şi cere scuze?

— Păi! Da, domnule conte… dacă lucrul este posibil.

— Şi dacă refuz?

— Dacă domnul conte refuză?

— Da. Ce se va întâmpla?

Cei doi valeţi se priviră, şi Baptiste oratorul îşi frământă în mâini cascheta galonată cu aerul cel mai încurcat şi planat din lume.

— Deci, continuă contele Ludovic, ce se va întâmpla? Aveţi probabil un ultimatum?

— Păi, domnule conte, se va întâmpla…

— Ce, ce se va întâmpla?

— Se va întâmpla… că… împotriva noastră… Oh! împotriva noastră…

Valetul tăcu din nou.

— Aţi început, exclamă domnul de Bezons, trebuie să şi terminaţi…

— În sfârşit, domnule conte, urmă Baptiste, stacojiu ca un bujor şi cu ochii ţintuiţi în tavan, o să fim obligaţi… să…

— Să?… repetă domnul de Bezons, aproape smulgându-i cuvintele interlocutorului său.

— Să părăsim serviciul domnului conte… spuse valetul dintr-odată, ca să termine mai repede cu dificila misiune.

Domnul de Bezons avea din întâmplare o cravaşă.

O răsuci în mâini şi o rupse ca să reziste tentaţiei imperioase de a-l lovi pe cel care-i vorbise aşa.

Baptiste înţelese de minune ce se întâmpla în sufletul stăpânului său şi, instinctiv, se dădu câţiva paşi înapoi.

— Pe scurt, spuse contele, după câteva clipe în care încercase să-şi domolească furia ce pusese stăpânire pe el, vreţi să rupeţi înţelegerea?

Valetul nu răspunse.

Tăcerea lui echivala cu o aprobare completă.

Domnul de Bezons continuă:

— Vorbeşti doar în numele tău şi-al lui Jean sau în numele tuturor?

— În numele tuturor, domnule conte…

— Al tuturor?

— Da…

— Ei bine! exclamă domnul de Bezons, va fi aşa cum doriţi… În cinci minute veţi fi plătiţi; într-o oră niciunul dintre voi să nu mai fie la castel.

Aşa se şi întâmplă.

După o oră, doar Irma şi Jenny mai erau în serviciul contelui.

Ceilalţi plecaseră.

Era destul de dificil să-i înlocuieşti pe toţi. Trei zile după asta, casa era plină cu servitori noi, şi nu mai rămăsese nicio urmă din agitaţia zilelor din urmă. Cu toate acestea consecinţele nu vor fi lipsite de importanţă, aşa cum vom vedea.

Concedierea servitorilor bătrâni în urma unui asemenea fapt constituia un exces nepotrivit de autoritate.

Fuseseră alungaţi cei care ţineau partea contesei Olympe, stăpâna casei.

Nou veniţii, ce ştiau cauza concedierii predecesorilor lor, au depus jurământ tacit în faţa uzurpatoarei, amanta contelui.

Autoritatea casei trecea ostentativ din mâinile doamnei de Bezons în cele ale mamei.

CAPITOLUL IX

CONDAMNATĂ LA MOARTE

În ce priveşte schimbarea autorităţii în castelul de Bezons, era imposibil să nu vezi şi să nu înţelegi, iar contesa Olympe văzu prima şi înţelese mai bine ca oricine.

De acum înainte nu mai avea apărători, cu atât mai puţin prieteni, printre servitori, exceptând-o poate pe Jenny, camerista sa.

Toată lumea era la ordinele mamei, şi nu la cele ale contesei.

Fără nicio îndoială era un nou şi amar sacrificiu să accepţi acest lucru, dar nu întrecea deloc pe cel al resemnării nefericitei femei.

Făcu doar o singură modificare în ce priveşte viaţa sa.

Hotărî să se izoleze în întregime, să trăiască ca o străină şi pustnică în castelul ce-i aparţinea de drept.

Aşa şi făcu.

Sănătatea doamnei de Bezons, compromisă şi mai mult de şocul plecării servitorilor, se strica pe zi ce trece.

Starea sa bolnăvicioasă a fost pretextul de care: a servit pentru a-şi separa existenţa de cea a soţului ei.

De aici înainte, a trăit retrasă în apartamentul său,

luându-şi masa la pat, plimbându-se rareori prin parc, atunci când ştia că nu va întâlni pe nimeni şi văzându-l din când în când pe conte.

A prevenit toţi oamenii din casă că nu mai trebuiau să i se adreseze pentru vreo schimbare şi că pe viitor ea nu va mai da niciun ordin.

Pedeapsa contelui Ludovic era acceptată dinainte.

Mama fu cea investită cu putere deplină. Nu ştiu dacă acest mod ciudat de viaţă, în afara legii, îi aducea bucurii domnului de Bezons, dar ştiu că interiorul castelului a devenit mohorât şi trist faţă de strălucirea şi animaţia dinainte.

Altă dată era o mişcare continuă, o succesiune neîntreruptă de vizite, vânători, mese şi sărbători.

Toţi nobilii din provincie veneau la contele şi contesa de Bezons, a căror avere şi gust pentru lux le permiteau să-i primească într-un mod princiar.

Totul se schimbă din clipa în care s-au răspândit zvonurile despre dragostea scandaloasă a contelui de Bezons, şi se află că doamna Olympe se condamnase la singurătate, despărţindu-se de soţul său, deşi continua să trăiască în aceeaşi casă.

Împrejurul castelului se aşternu liniştea ca în jurul unui lazaret de ciumaţi.

Opinia publică îl condamna pe domnul de Bezons la singurătate.

Degeaba încerca să strângă în jurul lui măcar bărbaţi. Degeaba trimitea invitaţii la magnifice vânători cu gonaci, organizate cu o splendoare regală.

Toţi invitaţii au ştiut să găsească pretexte de o ireproşabilă politeţe pentru a putea refuza.

Cu toate acestea moralitatea acestor oameni nu era prea diferită de cea a domnului de Bezons.

Mulţi dintre ei erau chiar renumiţi pentru infidelitatea conjugală.

Dar opinia publică e iertătoare în anumite cazuri, iar în altele e rigidă şi implacabilă.

Îşi înşelau soţiile cu fete de la Operă, sau ţărănci, dar

cel puţin le respectau. Aşa că toată lumea zâmbea şi închidea ochii în faţa rătăcirilor lor.

Nu aduceau dezmăţul chiar în căminul lor.

Niciunul dintre ei, nici chiar cel mai desfrânat, n-ar fi fost de acord ca amanta să-i umilească soţia sau s-o lase să stăpânească peste ea.

Dacă contele de Bezons i-ar fi pus la dispoziţie mamei un hotel la Cäen sau o casă, ar fi aflat cu toţii de această legătură, dar nimic nu s-ar fi schimbat în relaţiile normale ale contelui.

El o ţinea pe mama alături de el, iar lumea se îndepărta pentru totdeauna.

Multă vreme nu se schimbă nimic în acest fel de existenţă. Dar sănătatea contesei Olympe se strica tot mai mult.

Sosi şi ziua, îmi amintesc că s-a întâmplat iarna, în care contesa se simţi prea slăbită pentru a mai coborî din pat.

Era spre mijlocul lunii decembrie.

Fu chemat doctorul, chiar cel care-i dăduse îngrijiri doamnei de Bezons în boala precedentă.

După o vizită îndelungată la doamna contesă îl căută pe conte.

— Ei bine! îl întrebă acesta, ce crezi doctore despre bolnava noastră?… Nu e nimic grav, nu-i aşa? Doar puţină slăbiciune, nu?… Contesa nu iese suficient, i-o spun în fiecare zi… Ce i-aţi recomandat doctore?

— Domnule conte, răspunse trist şi grav doctorul, acum aproape doi ani am spus că

Doamna Olympe va muri… cred că vă mai amintiţi…

— Îmi amintesc perfect, dar îmi amintesc şi că, graţie bunului Dumnezeu, v-aţi înşelat… Graţie bunului Dumnezeu, domnule conte… a avut loc o minune…

— Ah! O minune! îl întrerupse contele, eu nu cred deloc în minuni, doctore…

— Eu cred, domnule conte.

— În sfârşit, nu e vorba de boala de-acum doi ani… ci

de starea de acum a doamnei de Bezons… Ei bine, domnule conte, starea ei e gravă…

— Gravă!…

— În întregime.

— Dar, doctore, ai mai spus acest lucru, contesa era atunci mult mai bolnavă, şi totuşi te-ai înşelat…

Doctorul clătină capul.

— Aş vrea să mă mai înşel, răspunse el, dar, de astă dată sunt sigur… contesa e din nou condamnată… şi minunea nu va mai avea loc…

— Ce se putea întâmpla de ieri, doctore?

— Nu ştiu nimic.

— Cu toate acestea ieri, doamna de Bezons nu avea nimic, iar azi e condamnată?

— Răul a mers prea departe.

— Totuşi, încercaţi ceva… un tratament?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Nimic… domnule conte.

— Nici să nu vă gândiţi la asta, doctore! Se tratează şi bolile cele mai grave, şi uneori se şi vindecă.

— Ah! Dacă ar fi vorba de o boală gravă, aş lupta cu putere până la capăt şi n-aş pierde speranţa decât în ultimul moment.

— Dar atunci care e răul ce-o macină pe contesă, ce rău misterios care înspăimântă ştiinţa până într-atât încât nu reuşeşte să-l combată?

— E un rău ce nu poartă niciun nume, e moartea care stăpâneşte deja o fiinţă încă vie. E o epuizare cumplită, anihilarea tuturor organelor. Boala unei case ce se dărâmă şi nu se mai poate susţine în prăbuşirea generală…

După aceste cuvinte între cei doi, se lăsă o tăcere adâncă.

Contele întrebă:

— Doamna de Bezons cunoaşte acest lucru?

— Cred că bănuieşte, dar nu i-am spus foarte clar… Dumneavoastră vă aparţine această sarcină grea şi

totodată trebuie să vă gândiţi că e bine ca doamna contesă să ia anumite hotărâri în ceasul cel din urmă…

— Orele îi sunt deci numărate?

— Orele nu, dar zilele în mod sigur…

— Cât mai are de trăit?

— Cel mult cinci zile.

— Cinci! Atât de puţin! şopti domnul de Bezons.

— Atât de mult, pentru că am adăugat şi eu, şopti doctorul.

— Şi, întrebă contele, suferă?

— Nu ştiu cum se simte sufleteşte, dar fizic nu suferă…

— Va suferi înainte de-a muri?

— Nu, se va stinge încetişor, fără să aibă dureri prea mari şi fără să-şi piardă o singură clipă cunoştinţa.

— O să mai veniţi, doctore?

— Doar dacă doriţi, domnule conte. Dar, vă repet, prezenţa mea aici n-are niciun rost… Acolo unde medicina e neputincioasă fie în a salva, fie în a uşura durerile, ce mai are de făcut?

— Faceţi aşa cum vă convine mai mult, doctore.

Doctorul salută şi ieşi.

Când mama află de la domnul de Bezons că fusese pronunţată o nouă sentinţă de moarte, şopti foarte încet:

— În sfârşit!…

Contele Ludovic era hotărât să nu-i vorbească contesei despre sfârşitul apropiat.

Probleme financiare dintre cei doi soţi fuseseră stabilite mai demult prin contractul de căsătorie. Era deci inutil ca sărmana femeie să mai dea vreo dispoziţie în această privinţă.

Cred că şi dacă ar fi fost vorba de-o importantă sumă de bani, contele tot n-ar fi vrut să-i spună nefericitei Olympe:

— Pregăteşte-te, o să mori…

Dar contesa n-avea nevoie să fie prevenită pentru a şti care e situaţia sa.

În anumite situaţii, mai ales în bolile asemănătoare contesei, muribunzii au deseori o ciudată presimţire a sfârşitului apropiat.

În timp ce facultăţile fizice se sting treptat, sufletul rămâne intact, şi înţelege că orice slăbiciune îl apropie de sfârşit.

CAPITOLUL X

IARTĂ-NE NOUĂ GREŞELILE NOASTRE. PRECUM ŞI NOI IERTĂM GREŞIŢILOR NOŞTRI

Trecuseră patru zile.

Aşa cum prevăzuse doctorul, puţinele forţe care-i mai rămăseseră contesei se stingeau repede.

Zbură şi-a cincea zi.

Dimineaţa devreme, doamna de Bezons ceruse să-şi vadă confesorul şi discutase îndelung cu el.

Imediat ce plecă bătrânul preot, adică spre prânz, contesa căzu într-un somn adânc pe care toată lumea îl credea ultimul.

Cu toate acestea la ora trei se trezi, şi Jenny mă căuta în apartamentul mamei pentru a-mi spune că doamna Olympe vrea să-mi vorbească.

Nu pot exprima absurda şi inexplicabila spaimă ce-a pus stăpânire pe mine aflând că doamna de Bezons vrea să mă vadă.

Ştiam că va muri. Mă gândeam că vrea să fiu de faţă în ultimele ei clipe pentru a mă înspăimânta. Izbucnii în hohote de plâns. M-am speriat cumplit şi-am refuzat s-o urmez pe Jenny.

Contele şi mama erau peste măsură de uluiţi şi intrigaţi de ultima dorinţă a muribundei şi totuşi au încercat cât au putut să mă liniştească rugându-mă să mă supun.

Până la urmă m-au convins şi m-am resemnat s-o însoţesc pe cameristă care mă luă repede de mână căci ştia că nu avea timp de pierdut.

Tremuram şi eram palidă. Inima bătea gata să-mi spargă pieptul, şi lacrimi mari pe care nu le puteam reţine îmi şiroiau pe obraji.

Am ajuns la uşa camerei contesei. Abia mă ţineam pe picioare.

Jenny deschise uşa.

Era mijlocul lunii decembrie, cerul era gri, fără nicio rază de soare, şi fulgii, deşi de zăpadă, ce cădeau fără încetare făceau ziua şi mai mohorâtă.

Cu toate acestea, oricât de slabă ar fi fost lumina asfinţitului, doamna Olympe nu o suporta.

Perdelele ferestrei cădeau în pliuri largi, încrucişate unele peste altele, şi menţineau în cameră un întuneric aproape complet dacă n-ar fi fost flăcările pâlpâitoare ale focului ce ardea în cămin.

Un miros puternic de eter făcea aerul aproape irespirabil.

Acest miros îmi pătrunse în piept, şi în prima clipă am crezut c-o să mă sufoc.

O voce de nerecunoscut, abia auzindu-se de stinsă ce era, se auzi din acea parte a camerei unde se afla patul pierdut sub nori de muselină. Întrebă:

— Tu eşti, Jenny?

— Da, doamnă.

— Şi… Marguerite?…

— E cu mine, doamnă. Iat-o… Vorbind, camerista mă trase spre pat. Nu-mi mai era frică.

Vocea contesei, mâhnită, dar încă foarte blândă, mă liniştise.

Am încercat să disting faţa doamnei Olympe printre dantelele largi ale pernelor.

Dar n-am reuşit.

În întunericul acela, paloarea feţei sale se confunda cu albul care o înconjura.

— Jenny, şopti contesa, ridică-mă puţin, draga mea, vreau să stau pe pat…

Camerista îi îndeplini dorinţa, o ridică şi îngrămădi mai multe perne sub umerii ei.

Abia atunci am putut distinge vag trăsăturile muribundei.

Dacă n-aş fi fost sigură că e doamna Olympe, mi-ar fi

fost imposibil s-o recunosc.

Dar ochii, deşi măriţi peste măsură datorită subţierii obrajilor, îşi păstraseră expresia de altă dată.

— Jenny, continuă doamna de Bezons, du-te în salon, draga mea… trebuie să rămân singură cu Marguerite…

Camerista se retrase încetişor. Stăteam în picioare, în faţa patului.

Mai aproape, micuţă Marguerite… mai aproape… îmi spuse contesa, vocea mi-e slabă şi totuşi trebuie să mă auzi…

Am făcut doi paşi spre ea şi-am îngenuncheat în aşa fel încât urechea mea să fie aproape de buzele doamnei Olympe…

— Bine… spuse ea… aşa e bine… Dă-mi mâna ta, Marguerite…

I-am dat-o.

Mâna ei care mă strângea uşor nu era nici jilavă sau rece, ci uscată şi fierbinte.

Atingerea sa mă făcu să tresar. Contesa îmi înţelese mişcarea.

— Nu ţi-e frică de mine, nu?… deşi cu siguranţă ţi-au spus că voi muri… zise ea.

— Oh! Nu… mă bâlbâi eu.

— Adevărat?

— Da… doamnă… adevărat…

— De ce nu-mi mai spui ca altă dată mămicuţo?…

Nu ştiam ce să răspund. Şi n-am răspuns. Doamna Olympe continuă:

— Ţi-am făcut griji, fără să vreau şi fără să ştiu, copilul meu?

Ezitai.

— Fii sinceră… spuse contesa… te-am necăjit?…

— …Da… am răspuns.

— Deseori?

— O dată.

— Când?…

I-am amintit scena de pe banca din parc.

— Vă iubeam mult!… i-am spus la sfârşit. Plângeam pentru că vă vedeam plângând… voiam să vă liniştesc căci eram îngrijorată văzându-vă întristată… M-aţi respins… şi nu o meritam…

Mi s-a părut că zăresc lacrimi pe chipul contesei.

— E adevărat… şopti ea după o clipă. E adevărat, sărmană Marguerite, tu nu o meritai… am fost dispreţuitoare şi aspră cu tine… te rog să mă ierţi… vrei să mă ierţi?…

Împotriva voinţei mele, am început să plâng.

— Oh! Da… strigai, vreau…

— Din adâncul inimii?

— Din toată inima…

— Mulţumesc, Marguerite, mulţumesc!… iertarea ta îmi face bine… Acum, ascultă-mă… ascultă-mă şi reţine ce-ţi spun… O să mor… În mai puţin de o oră doar trupul meu va fi aici… sufletul va fi departe… Eşti ultima persoană pe care o văd şi cu care voi vorbi în această lume… nu uita nimic din ce-ţi voi spune… şi spune-le şi celor care te vor întreba… dacă încă le mai pasă de mine încât să te întrebe… Le cer iertare celor pe care i-am mâhnit sau ofensat… le cer iertare şi celor care m-au rănit şi m-au mâhnit. Îi iert din adâncul inimii aşa cum m-ai iertat şi tu… Dacă Dumnezeu… În care cred… şi-n care sper… va fi bun cu mine, şi în bunătatea sa fără limite şi atât de puternică mă va ţine lângă el, aşa nevrednică cum sunt, mă voi ruga pentru duşmanii mei… Îl voi ruga fierbinte şi din tot sufletul…

Contesa era la capătul puterilor. Se opri pentru a-şi trage respiraţia.

Hohotele de plâns pe care mă străduiam să le opresc mă sufocau.

Doamna Olympe continuă:

— Copil sărman şi nevinovat… sărmana şi micuţa Marguerite… mi-e teamă pentru tine… Ce viaţă o să ai, Dumnezeule!… Ce viitor te aşteaptă?… Ah! De ce nu eşti fiica mea!… Dacă aş fi fost mama ta, Marguerite, nu mai

eram aici, pe patul de moarte. Oricâte suferinţe ar fi trebuit să îndur, aş fi găsit forţe ca să

trăiesc… aş fi vrut să trăiesc… pentru tine… dar eu n-am avut copii!… nimic care să mă ţină legată de lume!… nimic… nici măcar o speranţă… Aşa că o să mor… mor…

Se făcu din nou linişte, dar mai lungă decât prima dată.

— Marguerite, spuse brusc contesa, îmbrăţişează-mă…

Eram în genunchi, dar m-am ridicat şi m-am aplecat asupra muribundei, sărutând-o pe fruntea ce era tot atât de rece pe cât îi erau mâinile de fierbinţi.

Contesa se ridică şi făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi strângă braţele în jurul gâtului meu.

Dar ele căzură inerte. Se prăbuşi epuizată.

— Adio., bâigui… adi…

Dar nu termină ce avea de spus. Auzii un suspin…

Apoi nimic.

Nu asistasem niciodată la moartea cuiva, şi cu toate acestea am înţeles instinctiv că sub ochii mei se întâmpla ceva important.

M-am dat înapoi strigând:

— Ajutor!… ajutor!… Jenny alergă.

Puse mâna pe inima contesei, îşi apropie obrazul de gura sa.

Inima contesei nu mai bătea.

Niciun suflu nu-i mai ieşea pe buze.

— Ei, bine, şoptii eu?

— Ei, bine, răspunse camerista întinzând cearşaful ca un linţoliu peste faţa doamnei Olympe, totul s-a sfârşit… sărmana mea stăpână a murit…

CAPITOLUL XI

ELEVA DE PENSION

Trec repede peste impresia produsă de moartea contesei Olympe şi întâmplările ce i-au urmat.

Vreau doar să spun că toate familiile nobile, care

vreme de doi ani au stat departe faţă de castelul de Bezons, au venit la ceremonia de înmormântare chiar fără să fi primit o invitaţie.

Contele Ludovic n-a putut să ia acest lucru drept o creştere a simpatiei faţă de sine, căci nicio mână nu i s-a întins şi, imediat ce ultima rugăciune a fost spusă deasupra mormântului închis, au plecat cu toţii fără a-i arăta celui rămas decât o indiferenţă mândră şi dispreţuitoare.

Domnul de Bezons înţelese foarte bine sentimentul pe care-l inspira celorlalţi şi, cu toate că se blindase în faţa opiniei şi judecăţii lumii, fu zdrobit şi mai ales iritat.

Dar nu către el, aşa cum poate credeţi, se îndrepta furia ce pusese stăpânire pe el, ci spre nefericita femeie ale cărei rămăşiţe le primise pământul.

L-am auzit şoptind aceste cuvinte ciudate şi ruşinoase:

— Oh! Această femeie!… această Nici moartă nu mă lasă în pace…

Cu toţii se aşteptau să-l vadă pe contele Ludovic căsătorindu-se cu mama, fără a fi preocupaţi de răgazul cerut de bunul simţ care nu permite să conduci o femeie la altar în timpul primelor zile ale văduviei.

Dar aşteptarea generală fu dezamăgită. Cea a mamei mele poate mai mult ca a celorlalţi.

Contele nu vorbea deloc despre căsătorie. Mama, mirată şi rănită de această tăcere, îi vorbi prima despre acest lucru. Mai întâi contele nu răspunse. Mama insistă.

Atunci domnul de Bezons a spus:

— Mai târziu! pe un ton care nu admitea nici reproş, nici replică.

Mama a trebuit să se resemneze şi să aştepte.

Deşi aveam abia zece ani, ştiam să citesc. Scrisul meu era acceptabil, şi cam la asta se mărginea tot.

Nu pusesem niciodată piciorul în afara parcului din Bezons, şi cea mai lungă excursie nu depăşise trei, patru leghe împrejur.

Spre marea mea mirare, într-o bună zi în faţa

peronului castelului am văzut o trăsură cu un atelaj de cai de poştă.

Contele Ludovic împreună cu mama au urcat în trăsură şi m-au luat şi pe mine.

Am întrebat unde mergem. Mi s-a răspuns: „La Paris”.

Auzisem vorbindu-se de Paris ca fiind oraşul tuturor minunilor şi plăcerilor. Am bătut fericită din mâini.

Apoi, gândindu-mă, am întrebat în ce scop mergem la Paris.

Mi s-a răspuns că o să fiu înscrisă la pension pentru a deveni o tânără bine crescută şi educată.

Asta îmi calmă imediat bucuria.

Nu-mi dădeam eu prea bine seama ce era un pension, dar în spatele acestui cuvânt se aflau pentru mine lucruri legate de muncă şi lipsă de libertate care nu se potriveau prea bine cu obiceiurile mele de libertate absolută. Dar distracţiile şi surprizele călătoriei au îndepărtat repede această preocupare şi tristeţe ce-au pus stăpânire pe mine.

Ajunşi la Paris, am tras la un mare hotei din strada Richelieu – L’hôtel des Princes.

Nu luasem cu noi decât o singură persoană, pe Irma, camerista mamei mele.

Probabil că mama îl rugase pe contele Ludovic ca în timpul sejurului de la Paris să treacă drept soţia sa, căci auzeam că oamenii o numesc: „madame la contesse” ceea ce flata în mod deosebit orgoliul meu copilăresc. Timp de câteva zile am vizitat oraşul, m-au dus pe Champs-Slysees, în Bois de Boulogne, la spectacole. Pentru mine a fost o succesiune neîntreruptă de plăceri şi încântări cum nu-mi putusem imagina până atunci că există.

Mi se părea că trăiesc un vis minunat, aşa cum numai în „O mie şi una de nopţi” se poate întâmpla.

Trezirea a fost însă tristă.

Într-o dimineaţă în loc să mi se aducă una din frumoasele rochii albe sau roz cu care aveam obiceiul să mă îmbrac, Irma mi-a adus o rochie întunecată cu o croială severă, aproape monastică.

Mi s-a părut că mă urâţeşte, şi am cerut să fie schimbată.

— Nu se poate, domnişoară Marguerite, îmi zise Irma, care se ocupa de toaleta mea, nu se poate.

— Pentru ce?

— Pentru că de azi intraţi la pension, şi această rochie e uniforma de acolo.

Simţii cum mi se umple inima de mânie.

— Astăzi!… exclamai. Sunteţi sigură?

— Oh! Perfect sigură. Domnul conte tocmai îi spunea doamnei că aveţi întâlnire cu maica superioară la ora zece fix…

N-am mai spus nimic.

Eram disperată, dar mândria nu mă lăsa să plâng în faţa Irmei.

Camerista nu se înşelase deloc.

La ora nouă şi jumătate contele a venit să mă ia. Am îmbrăţişat-o pe mama care nu urma să ne însoţească şi am urcat în trăsură. Pe drum, domnul de Bezons încerca să-mi demonstreze că trebuia să fiu fericită. Că la pension voi avea o grădină frumoasă şi multe prietene de vârsta mea cu care mă voi distra de minune în orele libere.

Nu m-am lăsat însă deloc convinsă. Trăsura se opri în faţa uşii pensionului.

Situat pe strada Marais, era unul din cele mai mari şi mai bine ţinute din Paris, se bucura de o mare reputaţie, imediat după cel de la Sacré-Cœur şi Oiseaux.

Am intrat într-un vorbitor mare, destul de bogat mobilat şi ai cărui pereţi erau acoperiţi cu tablouri, desene şi acuarele, lucrări ale elevilor.

S-au dus s-o anunţe pe stareţă care nu se lăsă multă vreme aşteptată.

Mi-o amintesc şi acum: era o femeie înaltă, de vreo cincizeci, cincizeci şi cinci de ani, puţin cam ţeapănă, dar nu lipsită de distincţie. Un surâs binevoitor îi lumina faţa palidă, înconjurată de un păr alb strălucitor care ieşea în bucle mari de sub o bonetă foarte simplă.

— Doamnă, îi spuse contele de Bezons, iată copilul de care v-am vorbit… ea e, şi vă repet, e unica fiică a celei mai bune prietene a bietei mele soţii… eu sunt pentru ea ca un tată, pentru că nu a avut fericirea de a-l cunoaşte pe cel adevărat… o iubesc ca pe fiica mea şi o recomand, doamnă, grijii dumneavoastră binevoitoare şi atente…

Stareţa răspunse că toţi copiii ce-i erau încredinţaţi au dreptul la aceeaşi afecţiune şi grijă, dar că-i este imposibil să mă privească fără să simtă că-mi va face o parte mai mare decât celorlalte…

— Draga mea… spuse ea pe urmă, cum te numeşti?

— Marguerite, doamnă, mă bâlbâii eu timid.

— Ce vârstă ai?

— Cred că zece ani.

Maica stareţă se întoarse spre contele Ludovic care-i făcu din cap în semn afirmativ.

Continuă:

— Ce ştii să faci, copilul meu?

Fiindu-mi ruşine de ignoranţa mea, am plecat capul roşind fără să răspund.

Domnul de Bezons se grăbi să vorbească:

— Ştie puţine lucruri, zise el.

— Dar ce anume?

— Să scrie şi să citească.

— Pentru vârsta sa, într-adevăr, prea puţin, spuse stareţa.

— Nu este din cauza lipsei de inteligenţă sau de interes, continuă contele. Marguerite a trăit până acum la ţară. În prima copilărie a avut o sănătate precară, şi mama ei s-a gândit să-i lase trupul să se fortifice… Marguerite şi-a petrecut tot timpul jucându-se la soare şi la umbra arborilor ea un faun tânăr. A crescut fără a fi cultivată, ca o plantă sălbatică şi plină de Viaţă…

— Poate că aşa a fost bine, spuse stareţa, dar acum trebuie altoită planta şi recâştigate zilele pierdute…

— Tocmai pentru asta v-a fost adusă Marguerite… n-ar fi putut ajunge pe mâini mai bune care să poată cultiva

o minte şi forma o inimă tânără…

Contele şi stareţa au mai schimbat câteva vorbe.

Apoi domnul de Bezons se ridică, mă îmbrăţişă şi-mi spuse „Adio…”

— Nu ne vom mai vedea?… m-am bâlbâit eu.

— Ba da, draga mea, răspunse el încet, dar mai târziu… Mama ta şi cu mine plecăm mâine dimineaţă…

Şi ieşi din vorbitor, lăsându-mă singură cu stareţa.

Şi acum îmi amintesc cum stăteam în acel moment.

Eram în picioare, nemişcată în locul în care mă aşezase contele după ce mă ridicase în braţe pentru a-mi da sărutul de despărţire. Probabil c-aveam o înfăţişare buimacă şi prostească. Inima-mi bătea gata să sară din piept. Ochii îmi erau plini de lacrimi pe care încercam să le opresc.

Stareţei i se făcu milă în faţa durerii mele. Mă prinse de mâini, mă îmbrăţişă cu bunătate şi-mi spuse:

— Linişteşte-te, fetiţa mea, noi o să te iubim şi o să încercăm să te facem fericită… O să ai prietene… Nu vrei să le vezi şi să faci cunoştinţă cu ele?…

Am făcut un efort supraomenesc şi i-am şoptit:

— Ba da, doamnă… vreau…

— Atunci vino cu mine, continuă stareţa. Şi mă conduse afară din vorbitor.

Am traversat o curte mare şi o sală de studii, apoi un fel de vestibul închis cu trei uşi înalte şi largi, cu vitralii ce dădeau spre grădină.

Casa în care era pensionul fusese un palat vechi, aparţinând pe vremuri marii familii de Trimauille, pe vremea în care Marais era cartierul aristocratic prin excelenţă, şi gentilomii de la curte locuiau în piaţa Royale.

Grădina palatului era imensă şi într-adevăr magnifică.

I se păstrase vechea splendoare, înlocuindu-se doar statuile antice puţin prea decolorate, cu vase mari.

În mijlocul grădinii se înălţa statuia Fecioarei, dar pe rondul de granit se mai puteau citi, adânc gravate, deşi şterse intenţionat de multă vreme, aceste două cuvinte:

VENUS VICTRIX

Cuvinte latine ce se traduceau în mod obişnuit prin: Venus cea victorioasă.

O alee pe carpeni mai mult decât străveche şi un dublu şir de castani ce aveau aceeaşi vârstă formau o promenadă umbroasă de-a lungul zidurilor înalte ce închideau grădina într-un pătrat perfect.

Stareţa ce mă ţinea mereu de mână se opri o clipă cu mine în spatele uşii cu vitralii.

— Priveşte, draga mea, îmi spuse, viitoarele tale prietene sunt vesele… curând şi tu vei fi aşa şi o să te bucuri din toată inima…

Grădina prezenta într-adevăr un tablou animat.

O sută sau o sută cincizeci de fetiţe îmbrăcate în rochii asemănătoare cu a mea ca formă şi culoare se jucau după bunul lor plac. Unele se jucau la bare, altele de-a capra, ca nişte băieţi curajoşi şi zgomotoşi.

Altele, înarmate cu câte o rachetă, loveau mingiile cu o îndemânare deosebită.

Cele mai mari, dintre care unele aveau şaisprezece sau şaptesprezece ani, dispreţuiau jocurile zgomotoase ale colegelor lor mai mici şi se plimbau pe sub castani, în grupuri de câte două, trei, vorbind şi cântând.

Cele mai multe dintre fetele mai mari aveau un aer serios. Se vedea că stareţei îi plăcea spectacolul ce i se desfăşura în faţa ochilor.

Eu însă aveam inima mâhnită ca să mă mai poată distra ceva.

Maica superioară deschise una din uşile cu vitralii, coborî împreună cu mine cele câteva trepte de piatră şi făcu semn unei persoane de douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani, care nu purta uniformă şi nu se amesteca în niciun grup, ci alerga doar de la unul la altul, ţinând în mână o carte întredeschisă din care nu citea niciun rând.

Această persoană era institutoarea. Se apropie repede şi respectuoasă.

Doamna mi-a făcut onoarea de a mă chema? întrebă ea.

Domnişoară Henriette, răspunse stareţa, iată o nouă elevă…

— E fermecătoare! spuse pedagoga surâzând.

— O las în seama ta; dar să fii răbdătoare cu ea, continuă maica. Micuţa îşi părăseşte pentru prima dată familia… de aceea e tristă. Liniştеşte-o cum poţi mai bine. Nu le lăsa pe domnişoare, care uneori se tachinează, s-o supere… Fă în aşa fel ca mâine să fie veselă şi obişnuită cu noi…

— Doamna poate fi liniştită…

— Marguerite – acesta e numele – nu va munci azi… O s-o pui la curent cu obiceiurile casei şi cu ce va face mâine şi-n zilele următoare.

— Da, doamnă. În ce clasă intră domnişoara Marguerite?

— În prima. Educaţia ei a fost neglijată până acum, dar i se citesc uşor în priviri inteligenţa şi spiritul. Va recupera timpul pierdut, şi sunt sigură că-n mai puţin de un an va trece două clase…

— Cu siguranţă, răspunse pedagoga ca un ecou.

— Te rog încă o dată, ia-o sub ocrotirea ta… ai grijă de ea…

— Oh, doamnă, deja începe să-mi placă de ea…

Stareţa mă îmbrăţişă din nou, apoi se întoarse
În clădire, lăsându-mă cu institutoarea.

Aceasta şopti printre dinţi pe un ton care se deosebea mult de cel precedent:

— Bine! Acum trebuie să mă ocup de înţărcarea ţâncilor!… frumoasă ocupaţie mi-a mai dat doamna!… amuzant!… Ah! ce corvoadă!…

Pe urmă întorcându-se spre mine, spuse cu voce tare:

— Atunci, micuţo, dacă trebuie, să ne distrăm!… Am sarcina să mă ocup de tine… dă-ţi măcar un pic de bunăvoinţă…

Pronunţă aceste cuvinte cu un ciudat amestec de ciudă şi furie în ton. N-avea grijă nici măcar să-şi ascundă câtuşi de puţin dispreţul şi plictiseala.

Înţelegeam…

O picătură de apă, în flux, face să se reverse marea! (imagine poetică, fermecătoare şi măreaţă, dar absurdă).

Aşa a fost şi cu mine.

Lacrimile pe care mi le reţinusem atâta timp izbucniră cu o violenţă de nestăpânit.

Asta-i bună! exclamă institutoarea, acum plânge! Numai asta mai lipsea!… Dar ce ai domnişoară?

— Nimic, bâiguii eu.

— Dacă n-ai nimic, de ce plângi?

— Nu ştiu…

— Nu ştie!… repeta institutoarea imitându-mă, nu ştie! ce copil drăguţ! inteligentă, strălucitoare! din nefericire nu va trăi mult. Spunea cineva:

„Dacă sunt prea inteligenţi, copiii trăiesc puţin!”

Şi, încântată de ironia sa, institutoarea izbucni în hohote de râs.

Sosirea unei nou venite, mai ales în afară de sfârşitul vacanţei, e unul din marile evenimente ale pensionului.

În jurul meu şi al institutoarei se formă repede un grup compact, compus din fetiţe de vârsta mea şi mult mai mici.

În mai puţin de un minut institutoarea fu copleşită de întrebări venite din toate părţile.

— Don’şoară Henriette, ce se întâmplă cu nou venita?

— De unde vine?

— Ce vârstă are?

— Cum se numeşte?

— În ce clasă va fi?

— De ce plânge?

Et caetera, et caetera… pe scurt, un foc continuu de întrebări.

Institutoarea ridică din umeri.

— Într-adevăr! spuse ea cu nerăbdare, dacă sunteţi aşa de curioase să ştiţi, întrebaţi-o pe domnişoara… e destul de mare să vă poată răspunde.

Şi, dând repede la o parte câteva eleve, se îndepărtă, lăsându-mă în mijlocul grupului.

CAPITOLUL XII

PATRU ANI

Imaginaţi-vă o căprioară, obişnuită cu liniştea şi libertatea pădurii, trezindu-se deodată captivă, înconjurată de o haită de javre urlătoare…

— Nu o pândeşte niciun pericol, şi totuşi îşi pierde capul în mijlocul agresorilor inofensivi, dar zgomotoşi.

Situaţia mea era aproape aceeaşi.

Toate acele fetiţe îngrămădite în jurul meu şi hărţuindu-mă cu întrebări, aproape m-au înnebunit.

Voiam să scap, făcându-mi loc printre rândurile strânse, aşa cum făcuse institutoarea… Dar eu eram pentru ele o distracţie în plus, o distracţie nouă, o plăcere neaşteptată adăugată celorlalte amuzamente din pauză; voiau deci să-şi păstreze jucăria, şi nu m-au lăsat să scap.

Intenţia mea de a fugi n-a făcut decât să fie privită şi mai atent: m-am văzut expusă unor nenumărate ironii mai mult sau mai puţin muşcătoare sau spirituale. Râdeau de figura mea, de ţinuta mea. Au râs de spaima şi lacrimile mele. Înfăţişarea mea buimacă era cea mai comică din lume aşa că, de comun acord, m-au numit *nătânga*.

Copiii lovesc puternic şi cu o sălbăticie neîndurătoare… Vârsta lor nu cunoaşte mila!

Dar, aproape întotdeauna au dreptate. Adevărul e că aşa mută, disperată şi paralizată de spaimă cum eram, neştiind decât să plâng, păream într-adevăr proastă.

Din fericire pentru mine aveam destulă minte pentru a-mi aminti într-o zi de această judecată un pic severă.

Hohotele de râs, ţipetele, batjocura în legătură cu mine continuau.

Vedeam ca prin ceaţă, auzeam, dar fără să disting nimic, ca într-un vis.

Capul mi se învârtea, urechile îmi ţiuiau pline de zgomote ciudate, şi sunt convinsă că aş fi leşinat dacă un sunet de clopoţel n-ar fi pus deodată capăt persecuţiilor al căror obiect eram.

Clopoţelul anunţa sfârşitul recreaţiei şi intrarea în clasă.

Elevele s-au risipit imediat în toate direcţiile pentru a intra în sala de clasă.

Am rămas singură, nemişcată, parcă împietrită, cu mintea goală, exceptând sentimentul confuz, dar dureros, că eram nefericită.

Domnişoara Henriette se îndreptă spre mine cu mutra ei posacă, obişnuită, ori de câte ori avea de făcut ceva ce nu-i plăcea şi nu se afla în preajma stareţei…

— Ei bine! micuţo, îmi spuse ea, domnişoarele ţi-au dat o poreclă drăguţă! *Nătânga*… Îţi jur că meriţi această poreclă!…

Aceste cuvinte jignitoare trecură pe lângă mine fără ca măcar să-mi atingă orgoliul.

N-am răspuns nimic. Institutoarea continuă:

— Deci, vino cu mine, domnişoară nătângă; doamna a spus că n-o să munceşti astăzi… o să te duc în camera mea unde poţi plânge în voie.

Într-adevăr, institutoarea m-a dus într-o cameră din mansardă, mobilată cu un pat, o masă, două scaune şi un fotoliu vechi.

Îmi arătă un scaun pe care să stau. În fotoliu se aşeză ea, şi fără să se mai ocupe de mine se cufundă în lectura romanului *Lelia*. Aşa trecu aproape o oră.

Şi din nou sună clopoţelul. Institutoarea închise brusc cartea.

— Masa, începu ea, să mergem repede… Şi mă târî spre sala de mese.

Când am ajuns acolo, elevele intrau în rânduri de câte două, şi mesele lungi începură să se umple.

Toată lumea se aşeză.

Aşezată pe un jilţ sau pe un scaun mai înalt, o institutoare începu să citească cu o voce monotonă o lectură moralizatoare din care n-am înţeles niciun cuvânt.

Mă aşezaseră între două fetiţe care pe toată durata mesei s-au purtat cu mine ca şi cu o vrabie captivă sau un cărăbuş agăţat de un fir.

Vreau să spun că mă chinuiau cât puteau de bine. Una mă pişca pe ascuns, pentru a-mi distrage atenţia, în timp de cealaltă îmi punea în farfurie şi-n pahar sare şi piper.

Datorită acestor glume şi a altor asemănătoare, mi-a fost imposibil să înghit ceva, dar nefiindu-mi foame nu-mi păsa.

În recreaţia ce urmă mesei reîncepură scenele de dimineaţă.

Mă obişnuisem puţin cu ele, aşa că le-am suportat cu o indiferenţă stoică, fără să mai vărs vreo lacrimă.

Recreaţia se termină, şi institutoarea mă chemă în camera ei.

Neîndrăznind să n-o asculte deloc pe stareţă, catadicsi să-şi întrerupă din când în când lectura pentru a-mi explica pe scurt şi într-un mod dispreţuitor ce urma să fac a doua zi şi-n zilele următoare.

Nu intru însă în aceste detalii care nu prezintă interes.

Sosi şi ora cinci, apoi cea a rugăciunii de seară şi într-un sfârşit sună şi clopoţelul pentru somn.

Merserăm într-un dormitor imens în care se aflau aşezate vreo şaptezeci de paturi unele lângă altele. Mi se arătă un pat, cel care trebuia să fie al meu pe viitor. M-am trântit pe el îmbrăcată pentru a dormi, dar în noaptea aceea somnul n-a venit.

Aşa a fost prima mea zi la pension. Tristă prevestire pentru cele ce vor urma.

A doua zi dimineaţă, mi s-au dat manualele cele mai uşoare; m-am instalat în faţa pupitrului şi am început să învăţ în clasa din care făceam parte.

Aşa cum îi spusese stareţa contelui Ludovic, eram în prima clasă împreună cu fetiţele de şase şi şapte ani, dintre care chiar şi cele mai mari abia îmi ajungeau până la umăr.

Am intrat în clasă cu acelaşi aer buimac ce părea să facă de acum parte din înfăţişarea mea de fiecare zi.

Prezenţa unei fete de zece ani printre puştoaice

stârnea o ilaritate foarte greu de potolit; în ce mă privea, eram plină de ruşine şi furie la gândul că stau printre fetiţe mai mici cu trei-patru ani ca mine, fiind cu toate acestea cea mai neştiutoare dintre ele.

Orgoliul fu singurul care mă salvă.

Fără orgoliu, care e suportul caracterului meuşi care m-a susţinut mereu, cu siguranţă că m-aş fi îmbolnăvit, poate aş fi şi murit, atât eram de nefericită.

Orgoliul din mine striga că sunt nebună dacă mă îndoiesc de adevărata mea valoare doar pentru că aceia din jurul meu făceau aşa.

Colegele mele îmi spuneau *nătânga*, dar ştiam bine că eram mult mai deşteaptă decât ele…

Prezenţa mea printre cele mai mici fetiţe era; pentru mine o umilinţă din toate punctele de vedere… dar pentru a trece în altă clasă nu trebuia; decât să vreau, trebuia să muncesc, trebuia să învăţ…

Orgoliul meu m-a salvat încă o dată. Fără ei m-aş fi dat bătută. Graţie lui m-am ridicat.

Am hotărât să schimb rolurile, să fiu eu regina celor pentru care acum eram doar o jucărie.

Odată această hotărâre luată, adânc convinsă că aşa trebuie să fac, m-am grăbit s-o şi aduc la îndeplinire.

Am început să învăţ cu o asemenea pasiune şi înverşunare, cum rareori reuşesc să facă copiii.

Mare a fost surpriza stareţei, mare şi cea a colegelor mele, când şi-au dat seama de progresele mele atât de rapide încât păreau de necrezut. Şi-au dat seama, nu exista nicio îndoială, că nătânga era un vultur…

Trei luni mi-au fost suficiente pentru a trece într-o clasă superioară.

Acolo, aceeaşi pasiune şi succes.

Pe scurt, doar într-un singur an, am trecut peste trei clase, şi în loc să fiu cea mai mare şi neştiutoare, eram cea mai tânără şi instruită.

Nu e nevoie să adaug că nimeni nu se mai gândea să-şi bată joc de mine, deşi trebuie să mai spun, pentru ca şi cititorul să înţeleagă mai bine cât de tare îşi schimbaseră

fetele părerea în ce mă privea, că atunci când voiau să laude pe cineva pentru inteligenţă spuneau: „E deşteaptă ca Marguerite”.

Sosi şi sfârşitul anului şcolar.

Eram în acelaşi timp veselă şi tristă.

Bucuria se datora faptului că mi-am auzit numele de vreo şase ori în ziua distribuirii premiilor, în mijlocul uralelor tuturor.

Tristeţea provenea din faptul că mama, căreia îi scrisesem rugând-o să vină la mine, îmi răspundea pe scurt că-i este imposibil să părăsească Normandia şi că trebuia să mă resemnez cu gândul că-mi voi petrece vacanţa la pension.

Ce triste au fost vacanţele pe care mi le imaginasem atât de vesele!…

Doar patru sau cinci fete, orfane sau cu părinţi din afara Franţei, au mai rămas cu mine.

Ne simţeam izolate, pierdute în mijlocul zidurilor imense, liniştite şi sonore, destinate să înăbuşe ţipetele şi jocurile a cel puţin o sută cincizeci de fete.

Degeaba încerca stareţa să ne distreze, făcând plimbări la ţară sau organizând petreceri în împrejurimile Parisului.

Cele şase săptămâni consacrate odihnei şi distracţiilor mi s-au părut mai lungi decât tot restul anului.

Mi-a făcut bine că m-am obişnuit cu asemenea vacanţe triste, căci, încă trei de atunci încolo, contele Ludovic şi mama au hotărât că e mai bine să nu părăsesc Parisul.

Trec repede peste aceşti trei ani de muncă şi de succese continue.

Zilele treceau învăţând tot felul de lucruri mai mult sau mai puţin inutile, iar nopţile citeam romanele ce mi le dădea domnişoara Henriette, morocănoasa institutoare care mă brutalizase în ziua sosirii mele, din care mai apoi îmi făcusem o prietenă bună, în pofida diferenţei de vârstă.

Domnişoara Henriette avea o imaginaţie vie şi minte ageră.

Îi plăceau romanele uşoare şi puţin cele filosofice.

Ea mi-a pus la îndemână o bună parte din literatura secolului XVIII.

La religieuse, *Jacques le fataliste*, *Candide* etc. au devenit lecturile mele obişnuite.

De multă vreme nu mai credeam în mare lucru.

Foarte curând am ajuns să nu mai cred în nimic.

Mai mult decât atât am dobândit o cunoaştere teoretică, completă şi profundă, a ceea ce se cheamă „ştiinţa binelui şi răului”.

Cu siguranţă că atunci când a făcut-o pe Eva să muşte din fructul interzis, şarpele simbolic n-a fost un profesor mai bun decât spiritul libertin al cărţilor pe care le citeam eu. Doar că eu nu împărţisem mărul cu nimeni, iar sub acest raport educaţia mea nu lăsa nimic de dorit.

Toate grăunţele, bune sau rele, cădeau pe un sol fertil, niciuna nu se usca fără să dea roade.

Aşa au zburat trei ani.

Când s-au împărţit pentru a patra oară premiile, eu primind mai multe coroniţe ca în trecut, aveam patrusprezece ani şi jumătate, iar stareţei îi plăcea să spună că eram o fată educată, perla şi onoarea stabilimentului.

Chiar în acea zi colegele mele au plecat vesele cu familiile lor, iar eu mă aşteptam, ca de obicei „să rămân tristă şi aproape singură în timpul vacanţei.

Mare a fost mirarea mea când mi s-a spus că mă aşteaptă o doamnă.

Nu cunoşteam pe nimeni la Paris. Nu venise niciodată să mă vadă cineva. Cine putea fi această doamnă?

Foarte intrigată şi, fără a şti de ce, emoţionată, m-am dus la vorbitor.

Necunoscuta vizitatoare îşi ridică vălul. M-am aruncat în braţele ei, exclamând:

— Mamă!…

Era într-adevăr mama.

Mi-a primit mângâierile, dar fără emoţie şi tandreţe.

Mi-a spus că am crescut şi că sunt frumoasă. Dar n-avea pentru mine niciunul din acele cuvinte tandre ce ies din inima unei mame.

Am privit-o şi eu cu atenţie, căci n-o mai văzusem de aproape patru ani. O găseam acum schimbată într-un mod aproape înfricoşător.

CAPITOLUL XIII

PLECAREA

Mama era totuşi destul de tânără. Avea doar vreo treizeci şi cinci de ani.

Când ne despărţisem, frumuseţea-i strălucitoare era în plină floare.

De atunci însă suferise o schimbare ciudată şi inexplicabilă.

O paloare bolnăvicioasă înlocuise strălucitoarea prospeţime a tenului.

În jurul ochilor avea cearcăne întunecate, semn ui suferinţelor fizice sau problemelor sufleteşti.

Pe fruntea ei altă dată netedă ca a unui copil, apăruseră două-trei cute fine.

Obrajii îi erau scofâlciţi, iar buzele nu mai iveau strălucire. Părul bogat se rărise la tâmple, trădându-şi vârsta prin cărări largi.

Mama îşi dădu seama că o priveam atentă şi plină de mirare.

Avu un surâs întunecat, o expresie deznădăjduită şi mă întrebă:

— Mă găseşti foarte schimbată, nu-i aşa?

— Ba nu… mă bâlbâii eu.

— De ce minţi?… mă întrerupse mama, mă cunosc… ceea ce nu vrei tu să spui, oglinda mea mi-o spune în fiecare zi… şi cu cea mai mare cruzime…

Apoi adăugă imediat:

— Nu te aşteptai deloc să mă vezi?

— Cum m-aş fi putut gândi?

— Eşti mulţumită de vizita mea?

— Of! Foarte mulţumită!

— Cum te-ai simţit aici?

— Cât de bine am putut…
— Nu te-ai plictisit uneori?
— De cele mai multe ori…
— Ai fi de acord să ieşi din pension?
— Să ies de aici!?
— Da.
— Pentru multă vreme?
— Pentru totdeauna.
— Aş fi fericită!… nebună de bucurie…
— Ei bine, fii fericită, dar nu nebună… Am venit aici să te iau cu mine.
— Adevărat, mamă?
— Da, foarte adevărat…
Am scos un strigăt de bucurie.
— Ah! Ce bine-mi pare! Ce bucurie! repetam bătând din mâini.
Apoi, mai liniştită, am continuat:
— Când plecăm?

— Într-o oră.
— Din pension. Dar din Paris?
— În astă-seară.
— Atât de repede?
— Trebuie.
— Unde plecăm?
— Unde dacă nu la Bezons?
Împotriva mea, am plecat ochii roşind puţin.
Altă dată nu ştiam care e poziţia mamei mele faţă de conte.
Acum totul era limpede şi puţin măgulitoare pentru amorul meu propriu.
Să fii fata unei femei sărace, întreţinută de un bărbat bogat, mă umilea şi-mi jignea orgoliul.
Cu toate acestea am întrebat:
— Ce mai face domnul de Bezons?
— Oh! Bine!… răspunse scurt mama şi cu un fel de amărăciune, bine!… mereu bine… Totuşi îl vei găsi schimbat şi pe el… dar nu fizic…

N-am insistat. Mama continuă:

— Probabil ai câteva bagaje de făcut… poate trebuie să-ţi iei rămas bun… du-te, fetiţa mea.

— Bagaje, da. Rămas bun, nu, căci sunt aproape singură aici… Dar în acest timp, ce-o să faci?

— Merg s-o văd pe stareţă, să-i mulţumesc pentru grija pe care ţi-a purtat-o; mai trebuie să rezolv şi câteva probleme băneşti cu ea.

— Durează?

— O jumătate de oră, cel mult.

— Voi fi gata înaintea ta. Mama s-a dus la stareţă.

În timp ce ea era acolo, mi-am împachetat repede hainele şi alte lucruri mărunte.

Cărţile pe care le primisem drept premiu formau cel mai greu şi incomod bagaj.

În zece minute terminasem.

Institutoarea Henriette, prietena şi furnizoarea romanelor mele. nu era în acel moment la pension.

Două englezoaice şi trei americance îşi mai petreceau vacanţa acolo, dar nu le cunoşteam aproape deloc. Deci, nu prea aveam de la cine să-mi iau rămas bun.

M-am dus s-o întâlnesc pe mama care se afla la stareţă.

Aceasta din urmă păru foarte tristă că se desparte de mine, mă îmbrăţişă de nenumărate ori cu deosebită tandreţe, reală sau prefăcută, şi-mi dădu câteva sfaturi, pe care mi-am promis să nu le urmez.

Totul era gata; nu mai aveam decât să plecăm.

Bagajul meu fu dus la trăsura pe care o adusese mama; am ieşit veselă din casa în care petrecusem patru ani foarte trişti, dar pe care nu o dată aveam să-i regret.

Era aproape ora cinci după-amiază.

Ne-am dus la acelaşi hotel la care am stat câteva zile împreună cu mama şi contele Ludovic care, de astă dată, n-a vrut să părăsească Normandia.

Mama ceru să ni se servească masa, şi spre marele meu regret aproape imediat dădu ordin să fie pregătiţi caii

de drum.

Spun: spre marele meu regret, căci n-aş fi vrut să plec atât de repede din Parisul ale cărui plăceri şi splendori abia întrevăzute îmi lăsaseră în suflet mii de amintiri strălucitoare şi orbitoare.

— Dar de ce ne grăbim aşa? am întrebat. Mama răspunse pentru a doua oară:

— Trebuie.

N-am îndrăznit să o întreb mai mult.

Au venit să ne spună că trăsura avea caii înhămaţi.

Urcarăm în trăsură, vizitiul plesni din bici, caii porniseră în zgomot de clopoţei, şi roţile alergau mâncând pământul.

Pe drum mama m-a întrebat ce făcusem, ce învăţasem în aceşti patru ani.

S-ar fi zis că nu ajunsese la ea nicio scrisoare în care-i vorbisem despre aceste lucruri sau cel puţin că n-avusese chef să le citească.

Păru foarte mulţumită de răspunsurile mele, uneori chiar mirată că ştiu atâtea lucruri. Cunoşteam că mama, elevă la Saint-Dénis, institutoare într-un pension de prim rang, era un judecător competent.

— De când eşti la Paris? am întrebat-o şi eu atunci când a terminat cu întrebările.

— Din noaptea asta. De la ora două dimineaţa.

— Înseamnă că eşti îngrozitor de obosită! am exclamat.

— Puţin, dar nu contează.

— Ai fost şi la împărţirea premiilor?

— Da.

— M-ai auzit strigată? M-ai văzut când am primit coroniţele?

— De mai multe ori…

Inima începu să-mi bată de bucurie şi mândrie totodată.

— Dacă aş fi ştiut că erai acolo, aş fi alergat… ţi-aş fi pus coroniţele la picioare…

— Tocmai asta nu voiam, draga mea… Nu voiam să

atrag privirile asupra mea.

Conversaţia se opri aici. Se făcu noapte.

Trăsura de poştă părăsise pavajul şi mergea greu pe una din părţile laterale ale drumului.

M-am rezemat cum am putut mai bine în trăsură şi am dormit adânc până dimineaţa. Nu ştiu dacă şi mama a făcut la fel.

A doua zi dimineaţa am ajuns la Cäen; până la Bezons nu erau decât vreo câteva leghe.

La hanul poştei am găsit un vizitiu de la castel şi o pereche de cai pe care contele îi trimisese înaintea noastră.

— Vezi, îmi spuse mama, cu acelaşi surâs ciudat cu care buzele îi erau obişnuite, am făcut bine că ne-am grăbit, căci am fost aşteptate nu doar în zi fixă, ci chiar la o oră fixă.

— Bine, am răspuns eu, doar asta arată că domnul de Bezons e grăbit să ne vadă.

Mama nu răspunse nimic, dar scutură din cap într-un mod dezaprobator.

Toate acestea mă intrigau, aşa că mi-am propus să observ cu atenţie totul şi, dacă vor încerca să-mi ascundă ceva, o să aflu.

Nu cred că trebuie să adaug că aveam mare încredere în justeţea privirii şi în perspicacitatea inteligenţei mele.

Aşadar, în loc să-i pună caleştii cai de poştă, i s-au înhămat caii trimişi de conte.

Am plecat în pasul egal, repede şi blând, al cailor de rasă ce-i depăşeau la trap pe rivalii lor mai puţin nobili, chiar când aceştia erau lansaţi în galop.

Peste mai puţin de-o oră şi jumătate trăsura a intrat pe aleea lungă de o jumătate de leghe care, pornind de la drumul principal, ducea în parcul castelului Bezons.

CAPITOLUL XIV

CONTELE LUDOVIC

Pe măsură ce înaintam pe sub arborii mari, îmi veneau în minte amintirile copilăriei, părând că vor să-mi

ureze bun venit.

Cea mai mare parte a acestor amintiri erau vesele. Câte unele erau triste mai ales cele legate de ultimele ore ale contesei Olympe.

Pe nesimţite, ele-mi copleşiră sufletul.

Mi se părea că în spatele fiecărui copac, fiecărei tufe de verdeaţă văd fruntea palidă şi slăbită a tinerei muribunde. O melancolie de neînvins puse stăpânire pe mine, şi lacrimile începură să-mi curgă pe obraji.

Mama mă întrebă care e motivul acestei subite tristeţi.

I-am răspuns într-un mod evaziv. Puteam să-i vorbesc ucigaşului despre victimă, mai ales când ucigaşul era mama mea?

Trăsura se opri în faţa peronului castelului. Un servitor veni să deschidă portiera.

— Spuneţi-i contelui că am sosit, îi zise mama.

— Domnul conte nu e în castel, răspunse valetul.

— Dar unde e?

— La vânătoare.

— De când?

— De dimineaţă, din zori.

— Ştiţi când se întoarce?

— Domnul conte nu ne-a spus.

— Dar îl putem aştepta astăzi?

— Oh. Da, doamnă, căci domnul conte a dat ordin să avem masa gata pentru dumneavoastră şi domnişoara, când veţi sosi…

Am intrat.

Mama se întoarse spre mine.

— Vezi, îmi spuse, contele e mai puţin nerăbdător să ne vadă decât îţi imaginai la Cäen. Nu aveam nimic de răspuns, căci absenţa domnului de Bezons dovedea într-adevăr o indiferenţă totală.

În apartamentul mamei am găsit-o pe Irma, camerista de care am mai vorbit şi care se arătă foarte bucuroasă că mă vede.

Fiind acum domnişoară, nu mai puteam ocupa micul

cabinet în care se afla patul meu din copilărie.

Se pregătiseră pentru mine două camere încântătoare care, printr-o uşă tăiată în mod expres în perete, comunicau cu camera Irmei.

O fereastră dădea spre parc. M-am gândit că în fiecare dimineaţă mă va trezi cântecul păsărelelor, şi dintr-odată acel cuib mi s-a părut fermecător.

Am luat masa, petrecând tot restul zilei pe aleile umbroase pe care le cunoşteam atât de bine.

Întâmplarea m-a dus alături de banca din bolta de verdeaţă, aflată la picioarele a trei mari stejari, bancă uncie se petrecuse pe vremuri scena povestită de mine. Mi-am adus aminte brusc.de prietenul din copilăria mea, de Guido, frumosul ogar al doamnei Olympe.

Nu-l vedeam nicăieri, şi eram mirată că nu dăduse niciun semn de viaţă.

Zării un grădinar ce plivea un rond de flori. M-am apropiat de el, şi acesta se opri imediat din lucru, luându-şi în mână pălăria de pai.

— Unde e Guido? l-am întrebat, ogarul Guido?…

— Sărmanul animal! spuse el, a murit, don’şoară.

— A murit!…

— Ah! Vai, aşa e!

— De când?

— Azi-mâine, de patru ani.

— Dar nu era bătrân…

— Ah! Da, dar asta nu înseamnă nimic… de boala aceea mor şi tinerii şi bătrânii…

Mi-am imaginat că Guido a turbat, şi am continuat:

— Despre ce boală vorbiţi?…

— De o împuşcătură don’şoară… Nu-mi puteam crede urechilor.

— O împuşcătură! am exclamat.

— În cap! Da! don’şoară.

— L-au omorât pe Guido!…

— Oh! Da!

— Ce ticăloşie!… Cine a făcut-o?…

— Domnul conte.

— Dar nu se poate!…

— Ba, aşa e, don’şoară.

— Şi de ce l-a omorât?

— Pentru că bietul căţel avea o memorie prea bună.

— O memorie prea bună? am repetat eu.

— Da! Şi o arăta.

— Dar cum?

— Îşi petrecea toate nopţile urlând la uşa camerei în care murise doamna contesă şi mergea în cimitir unde râcâia groapa ca şi cum ar fi vrut s-o dezgroape pe sărmana doamnă…

— Şi domnul conte l-a omorât din cauza asta?

— Da, don’şoară… şi eu am suferit pentru el… ca de altfel toată lumea din casă…

L-am părăsit pe grădinar.

Eram ca scoasă din minţi. În acea clipă, domnul de Bezons era pentru mine un asasin…

Sărmanul Guido!…

L-au omorât pentru că a rămas credincios!…

Ca şi stăpâna sa, a fost un martir!…

De o sută de ori, nu era mai bine să nu crezi în nimic, să nu iubeşti nimic?

Tot ce am văzut, tot ce am trăit de când sunt pe lume n-au făcut decât să-mi întărească această convingere.

Am rămas în parc aproape până seara, când m-am îndreptat spre castel.

În clipa în care am ajuns în curtea de onoare, am auzit lătrăturile furioase ale haitei de câini amestecate cu pocniturile de bici şi înjurăturile rândaşilor.

Era contele Ludovic care se întorcea de la vânătoare.

O clipă mi s-a părut neschimbat.

Am spus că altă dată contele împingea eleganţa până la extrem.

Chiar şi când mergea la vânătoare, avea costumul şi alura unui *dandy* perfect, un adevărat gentleman. Hainele de vânătoare aveau o croială ireproşabilă, şi îşi ţinea puşca cu mâna înmănuşată.

În fiecare dimineaţă valetul îl pieptăna cu o deosebită grijă. Favoriţii, tăiaţi englezeşte, ofereau o curbă savantă, iar mustaţa îi era tăiată în furculiţă.

În această seară, contele Ludovic, deşi neschimbat fiziceşte, părea cu totul alt om.

Părul lung îi ieşea în dezordine de sub pălăria vecile de catifea, stricată de soare şi ploi.

Barba neîngrijită şi stufoasă îi acoperea aproape în întregime faţa bronzată, şi mustăţile semănau cu cele ale unui subofiţer de cavalerie.

Mâinile goale, arse de soare ca acelea ale unui ţăran, mi-au părut grosolane.

Costumul său era mai puţin elegant chiar decât cel al hăitaşilor.

Contele avea pantofi enormi, plini de praf şi noroi şi ale căror tălpi groase erau pline de capete de cuie.

Jambierele de piele, în care intrau pantaloni din pânză aspră, urcau până la mijlocul pulpei.

Cămaşa contelui, de culoare gri şi dintr-o stofă grosolană, era strânsă pe talie cu o curea de piele.

Banduliera puştii şi cornul de vânătoare se încrucişau pe pieptul său după modelul bufetierilor elin garda naţională care înainte de a fi centiron! erau ordonanţe.

Domnul de Bezons ţinea în mâna dreaptă un bici de vânătoare cu mâner din corn.

Pe scurt, întreaga sa persoană, altă dată distinsă, deşi puţin masivă, părea acum tipul perfect de fermier ce vine de la vânătoare.

Repet, nu mai era acelaşi om.

Dădea ordine hăitaşilor, cu o voce ţipătoare, aspră, puţin răguşită şi lovea cu biciul câinii care săreau în jurul lui pentru a-l mângâia.

Mă zări.

— Tu eşti, Marguerite! spuse el, ca şi cum ne-am fi despărţit doar de o oră. Bună ziua, micuţe, sau mai degrabă bună seara, căci e târziu… Ştii că ai crescut… da, eşti mare. Şi frumoasă!… vino să mă îmbrăţişezi, puştoaice!…

Mă îmbrăţişă, strigând mereu:

— Jos, Fanfare! Jos, Lumière! În cuşcă!

În cuşcă!

Apoi, adresându-se mie:

— Du-te repede să-i spui mamei tale că am venit şi vreau ca cina să fie servită imediat. Apropo, continuă el, cum aţi călătorit?

— Excelent.

— Cu atât mai bine. Du-te repede.

Mi-am îndeplinit sarcina încredinţată de conte.

— Ce ţi-a spus? m-a întrebat mama.

Discuţia nu fusese prea lungă. Mama n-a făcut niciun comentariu.

O sună pe Irma şi-i dădu ordin să aibă grijă ca masa să fie pusă chiar în acea clipă.

— Când se întoarce de la vânătoare, domnului de Bezons nu-i place să aştepte… adăugă ea întorcându-se spre mine. Să coborâm imediat în sufragerie.

Contele era deja acolo, întins într-un fotoliu de stejar cu armoni, cu picioarele lungite pe un scaun aşezat în faţa lui.

Un servitor îi scoase jambierele şi pantofii pe care-i înlocui cu papuci.

— Bună seara, Leontine, îi spuse mamei, am văzut-o deja pe fetiţă. Mi-a spus că aţi avut o călătorie plăcută. M-am bucurat. Deci, masa e servită…

Apoi, făcând cu fotoliul un semicerc, ajunse la masă. Ridică repede capacul unei supiere de argint, îşi umplu farfuria şi, împingând pe urmă supiera spre mama, începu să mănânce sau mai degrabă să soarbă, fără să se mai ocupe de noi.

Mama mă servi, punându-şi apoi şi ea. Eram uluită.

Oricât de tânăr ai fi, tot îţi dai seama de buna-cuviinţă şi manierele celor din jurul tău. Îmi aminteam de curtoazia cu care altă dată contele Ludovic se ocupa de o femeie, uitându-se pe sine, chiar dacă acea femeie era o fetiţă.

Ce se întâmplase oare?

Ce lucru ciudat şi inexplicabil îl transformase el într-un gentilom într-un bădăran?

În spatele domnului de Bezons stătea un servitor ce părea că nu are altă treabă decât să umple paharul stăpânului său.

Şi vă asigur că această sarcină nu era deloc uşoară!

Vin de Madeira, de Porto, de Rin, Chiteau-Larose, Chiteau-Lafitte, Romanee, Chambertin, Bonzy rose şi multe altele erau băute de contele Ludovic într-o viteză înspăimântătoare.

Cu toate acestea, nu dădea niciun semn că s-ar fi ameţit.

Doar faţa domnului de Bezons se împurpura încet, şi nasul, destul de fin modelat, luă o culoare stacojie, apoi vânătă.

Tot timpul mesei – care fu lungă – contele nu se opri din mâncat şi din băut decât pentru a vorbi de vânătoare, câini, iepuri şi alte animale.

Despre mine şi ce făcusem şi învăţasem în pension vreme de patru ani, niciun cuvânt. Fu adus desertul, apoi cafeaua, în minunate ceşti de porţelan chinezesc, împreună cu o butelcă din lemn de abanos încrustată cu argint şi plină cu lichior.

Când contele tocmai golea a treia cupă din sticlă veneţiană cu ornamentaţii de aur în formă de stea, în sufragerie intră unul din servitorii ce puseseră masa.

— Domnule conte, spuse el, la Brisee m-a rugat să-l anunţ pe domnul conte că a venit.

— Ah! La Brisee e acolo?

— Da, domnule conte.

— Să vină aici.

La Brisee era hăitaşul principal al domnului de Bezons şi trebuia să facă pregătirile pentru vânătoarea de a doua zi a unui mistreţ.

Hăitaşul apăru cu un aer umil şi totodată sigur pe sine.

Domnul de Bezons îl tutuia şi-i arăta o deosebită familiaritate.

Îi dădu raportul, ale cărui detalii şi concluzii îl încântară pe conte care-şi frecă bucuros mâinile, şi pe urmă exclamă:

— Atunci, mâine vom avea parte de o vânătoare straşnică.

— Sper, domnule conte, accentuă hăitaşul.

— Eşti un adevărat vânător, la Brisée.

— Domnul conte e prea bun.

— Nu! Să mă ia dracu'!… la Brisée…

— Domnule conte?

— Ia un pahar.

Domnul de Bezons îi arătă o cupă din sticlă de Veneţia.

Hăitaşul se supuse.

Contele prinse o carafă, umplu paharul hăitaşului, apoi pe al său, apoi ciocni, spunând:

— În sănătatea ta, curajosule…

— În a dumneavoastră, domnule conte, răspunse hăitaşul care goli cupa dintr-o înghiţitură, o puse pe masă şi-şi şterse buzele cu dosul palmei, unul din cele mai vulgare gesturi pe care le cunosc.

Contele Ludovic ciocnind cu hăitaşii săi! Nu mă înşelam deloc, şi totuşi mă întrebam dacă nu visez, atât de ciudat şi inacceptabil mi se părea acest lucru.

Mama nu arăta nicio mirare.

Fără îndoială că avusese timp să se obişnuiască cu asemenea lucruri.

La Brisée ieşi, după ce mai luă o nouă doză de lichior.

Domnul de Bezons sună şi-i spuse servitorului care apăru:

— Pipa mea…

— Pe care să i-o aduc domnului conte?

— Ei, drăcie! Pe cea din care fumez după cină. Pipa mea din spumă de mare! Să ştii o dată pentru totdeauna, dobitoc ce eşti!…

Valetul apăru curând cu pipa umplută şi cu o lampă mică cu spirt pe un platou de argint.

Contele îşi aprinse pipa, şi după cinci minute era învăluit de nori deşi de fum alburiu ce se răspândiră în toată sufrageria.

Fumul mă înecă, şi-am început să tuşesc. Contele, care tocmai descrisese un nou semicerc cu fotoliul şi-şi alungise picioarele pe un scaun, îmi spuse rânjind:

— Ah! Ah! S-ar părea că suntem cam prinţese… Trebuie să ne obişnuim cu fumul, micuţo, e nemaipomenit de bun pentru piept!…

Şi începu să scoată tot atâta fum cât o locomotivă.

Am fixat-o pe mama pentru a o întreba din priviri ce se întâmplă.

Dar ea se cufundase într-o visare adâncă, după toate aparenţele foarte tristă, şi nu mă vedea deloc.

Domnul de Bezons continuă să fumeze timp de un sfert de oră fără să scoată vreun cuvânt.

După acest timp lăsă pe masă capătul de chihlimbar al pipei.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, cu faţa înroşită, purtând şi acum pălăria învechită de catifea. Îşi încrucişă mâinile pe burtă. Ochii i se închiseră şi respiraţia lui zgomotoasă ne arătă că dormea adânc.

Mama ieşi atunci din visare.

— Vino, îmi spuse încet, ridicându-se de pe scaun.

— Plecăm?

— Da.

— Dar domnul conte?…

— Nu se va trezi decât pentru a merge la culcare.

— Aşa e în fiecare seară?

— Da, în fiecare seară…

ei.

Şi mama ieşi prima din sufragerie.

Am urmat-o şi am intrat în apartamentul

CAPITOLUL XV

MUSAFIRUL

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe mama Imediat ce-am rămas singure.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea.

— Da.

— Cu cine?

— Cu domnul de Bezons.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că nu mai e acelaşi om… Nu ţi se pare că s-a schimbat?…

— Ba da! şopti suspinând, s-a schimbat mult!

— De când?

— Din primele luni după ce-ai plecat la pension…

— Cum a survenit această schimbare?

— Of! Treptat… Nu dintr-odată, ci încetişor, omul pe care-l vezi, pe jumătate mitocan, a înlocuit bărbatul de lume. Domnul de Bezons a început să-şi petreacă zile întregi în pădure.

doar cu puşca şi câinii săi; neavând altă companie decât cea a hăitaşilor, a început să le semene. Le-a preluat comportamentul şi limbajul, bea cu ei, aşa cum l-ai văzut în seara asta… Şi nu e tot, căci pentru a şterge orice diferenţă dintre ei, contele, atât de cumpătat, a început să bea vin şi lichioruri tari! Lucru înspăimântător! Aproape tot timpul e beat…

— Mereu beat! murmurai eu uluită.

— Da, căci duce cu el o ploscă uriaşă, plină cu rachiu; seara e goală… doar că beţia nu se manifestă în exterior decât printr-o abrutizare din ce în ce mai adâncă… Domnul de Bezons n-a fost niciodată prea inteligent. O excelentă educaţie, ca şi ştiinţa de a se purta în lume, a suplinit acest lucru. Dacă va continua să bea, aşa cum face acum, şi va continua, nu există nicio îndoială, va înnebuni…

Contele Ludovic nu-mi mai inspira decât repulsie şi dezgust.

— Şi noi vom locui mereu aici?… Alături de acest bărbat?… am întrebat eu cu un fel de spaimă.

— Unde ai vrea să mergem? îmi răspunse mama cu amărăciune. N-avem avere şi niciun mijloc de trai… nu trăim decât prin domnul de Bezons… şi trebuie să fim

fericite că ne oferă ospitalitatea castelului său…

— Tristă fericire! bâiguii eu foarte încet, aproape împotriva mea.

Cu toate acestea, mama mă auzi.

— Tristă! Foarte tristă! repetă ea, dar trebuie să acceptăm această fericire ticăloasă sau, dacă nu, să murim de foame… Alege…

Ajunsă aici, discuţia nu mai putea continua…

De altfel mama. nu dormise mai multe nopţi la rând şi era moartă de oboseală. Şi eu eram, dar totuşi mai puţin decât ea.

Am lăsat-o să se aşeze în pat, m-am retras în camera mea şi am adormit imediat.

A doua zi fu copia exactă a celei ce tocmai trecuse.

Contele Ludovic nu se-ntoarse de la vânătoarea de mistreţi decât la cină.

Mâncă, bău şi adormi ca şi cu o zi înainte. Nimic pe lume nu poate reda disperata monotonie a existenţei din castelul de Bezons.

Faţă de viaţa pe care o duceam acum, cea de la pension era însufleţită, agitată, plină de plăceri şi distracţii.

Cel puţin la pension aveam câteva prietene, o aveam pe Henriette, confidenta viselor şi secretelor mele. Aveam munca, întrecerea, dorinţa de succes. Aveam romanele pe care aproape le devoram pe ascuns şi care-mi făceau nopţile prea scurte.

La Bezons nu aveam aproape nimic. Singurătatea, tăcerea, inactivitatea, plictiseala, o plictiseală de gheaţă, asemănătoare celei simţite de statuetele de porţelan chinezesc, uitate sub straturi de praf aproape seculare, deasupra dulapurilor sculptate într-o cameră goală…

Eram prea mare, cel puţin aşa credeam, ca să mai alerg după fluturi prin parc ca o fetiţă… Şi nici nu îmi mai plăcea.

Biblioteca din castel nu avea decât cărţi de ştiinţă şi istorie, foarte serioase, ale căror coperţi în marochin cu

cotorul roşu mă înspăimântau.

Nu suportam să fac broderie.

Muzica şi desenul îmi erau insuportabile de când plecasem din pension…

Cum să-mi petrec timpul?

Căutam o distracţie în compania cameristei mamei mele.

Fata aceasta, foarte isteaţă şi aproape spirituală, nu abuza deloc de familiaritatea pe care i-o arătam, familiaritate ce creştea tocmai din această cauză.

Am început să-i pun o sumedenie de întrebări despre cele petrecute la Bezons în timpul celor patru ani ai mei de absenţă.

Am aflat că, vreme de mai multe luni, mama nutrise şi-şi exprimase speranţa de a deveni soţia contelui Ludovic.

Toată lumea, din castel şi din împrejurimi, credea acelaşi lucru.

Încetişor, pe măsură ce vremea trecea fără să aducă nimic în relaţia dintre mama şi conte, apăruse o acreală vizibilă.

Această acreală a degenerat în discuţii şi certuri.

Se auzise răsunetul scenelor violente. Se auzise că domnul conte îi reproşase mamei că e singura cauză pentru care era scos în afara legii de către vechii săi prieteni şi de toţi vecinii domeniului său.

Aceste reproşuri au fost urmate de ameninţări de o brutalitate de necrezut, chiar de acte de violenţă.

Mama, înşelată în speranţele şi visele sale, umilită în orgoliul său, a început să tacă, să plece capul, supunându-se.

De atunci data schimbarea pe care o remarcasem la ea.

Tot atunci contele începuse să aibă obiceiuri grosolane ce au făcut din el un bărbat în întregime diferit de cel de altă dată.

Pe scurt, castelul de Bezons era un adevărat infern, unde cei doi vechi amanţi se pedepseau reciproc.

Împlinisem cincisprezece ani, dar contele Ludovic nu părea că vede deloc acest lucru, şi mă l rata mereu ca pe o fetiţă.

Într-o dimineaţă, la dejun, valetul aduse o scrisoare pe un platou de argint.

Scrisorile deveniseră lucru rar la castelul Bezons. Contele o luă repede şi-i rupse învelitoarea.

— Ah! Ei drăcie! exclamă el pe un ton vesel, după ce citi, deci o să am câteva zile bune!… Zile ca acelea de altă dată!… O să văd în sfârşit o faţă omenească!…

După ce pronunţă aceste cuvinte, atât de plăcute pentru mine şi mama, ordonă valetului care rămăsese în sufragerie să-i trimită imediat vizitiul şi şeful hăitaşilor.

Unuia îi dădu sarcina de a pune în ordine grajdul, şelăria şi remiza.

Celuilalt! recomandă să ţină pregătite echipajele de vânătoare şi ieşi chiar el cu ei pentru a supraveghea executarea ordinelor.

Scrisoarea rămăsese deschisă pe masă.

Am luat-o parcurgând-o maşinal cu privirea.

— Citeşte-o cu voce tare, îmi spuse mama. M-am supus şi am citit:

Dragul meu văr.

M-ai invitat de nenumărate ori să vin să te văd şi să vânez pe domeniile tale din Normandia. Aş fi dorit să dau curs invitaţiei tale. Dar ce vrei? Eram tânăr, şi Parisul îndrăcit m-a prins atât de tare în mrejele lui încât nu m-am putut hotărî să mă îndepărtez nici măcar un kilometru de Bulevard des Italiens.

Asta nu mă împiedică să-mi pară rău că nu ţi-am răspuns, şi aş vrea să-mi repar cât mai bine greşeala, venind să petrec la tine câteva săptămâni.

Ştiu că împărţi singurătatea castelului de Bezons cu o femeie încântătoare pe care vreau s-o cunosc cât mai repede. Nu-mi aduc cu mine decât valetul. Te-aş ruga să mă cauţi la Cäen sau la poştalion care mă va aduce a doua zi după ce vei primi această scrisoare.

Deci, pe curând, dragul meu văr, cu dragoste

frăţească.

Viconte Hector de Mers

Când am terminat de citit, mama ridică uşor din umeri.

— Cine e vicontele Hector de Mers? o întrebai cu o vie curiozitate, firească în situaţia mea.

— O să-l vezi, e vărul domnului de Bezons.

— Dar cine e acest văr?

— Un descreierat, un nebun, un cartofor, mereu plin de datorii, mereu hărţuit de creditori; de vreo două, trei ori, a ajuns aproape în mizerie. De fiecare dată o moştenire neaşteptată l-a adus la linia de plutire. A înghiţit sume enorme. Negreşit norocul nu i-a mai surâs, şi vizita sa mă face să presupun că e din nou fără bani. Pariez că vine aici cu intenţia nestrămutată de a-l exploata într-un fel sau altul pe conte.

— E un bărbat tânăr?

— Are cel puţin patruzeci şi cinci de ani.

— Îl cunoşti?

— Nu l-am văzut niciodată.

— În sfârşit, prezenţa lui în castel va fi oricum o mică distracţie…

— Poate pentru tine, deşi nu văd cum. În ce mă priveşte, nu cred. De altfel, nu ţin deloc să mă distrez…

Nu împărtăşeam deloc ultima părere a mamei mele şi ţineam mult să ies din plictiseala de moarte din castel, de aceea şi aşteptam cu nerăbdare sosirea vicontelui.

Contele Ludovic îi trimisese vărului său cel mai elegant atelaj, o caleaşcă deschisă cu cai englezeşti de cea mai bună rasă.

Vizitiul şi valetul erau în ţinută de gală.

Poştalionul sosea la Cäen la ora nouă dimineaţa.

Aproape de ora unsprezece caleaşca se întorsese în castel, şi vicontele de Mers cobora.

Stând la pândă pe pervazul unei ferestre, la parter, ascunsă de pliurile unei perdele, priveam:

— Patruzeci şi cinci de ani! spusese mama, şi chiar ea adăugase: „cel puţin!”…

Aşa, deci!

Sau mama se înşelase, sau cel care cobora din trăsură nu era vărul contelui Ludovic.

Noul venit părea să aibă abia douăzeci şi opt de ani.

Era destul de înalt, subţire fără a fi slab şi graţios până şi-n cea mai mică mişcare.

Pălăria gri pe care o ţinea în mână lăsa să i se vadă părul blond şi frumos buclat.

Mustăţile fine, mătăsoase, încadrau fără să ascundă o gură cu un contur fermecător.

Vicontele de Mers era îmbrăcat cu o eleganţă fără cusur care nu semăna deloc cu cea a domnului de Bezons, nici chiar atunci când acesta era îmbrăcat în costumele lui cele mai bune.

Avea un pantalon alb, o vestă de culoarea sulfului, o cravată sau mai degrabă o panglică de mătase înnodată neglijent în jurul gâtului şi o redingotă neagră şi scurtă.

Reverul stâng al redingotei era împodobit cu un mic trandafir alb.

Mâna înmănuşată cu grijă se juca cu un baston de mărime mică, din corn de rinocer.

Domnul de Bezons aştepta pe peron. Vicontele de Mers se îndreptă spre el. Contele îi întinse mâna spunându-i:

— Fii binevenit!…

— Ah! Iartă-mă, vere! exclamă domnul de Mers, şi îmbrăţişează-mă, te rog…

Şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară călduros.

CAPITOLUL XVI

VICONTELE HECTOR

Când contele Ludovic nu era la vânătoare, micul dejun se lua întotdeauna la ora zece.

În acea zi, datorită sosirii unui oaspete, micul dejun fu întârziat cu o oră.

Convinsă că domnul de Bezons îl va conduce mai întâi pe vărul său în apartamentul pregătit pentru el şi pe care îl ştiam, m-am grăbit să urc la primul etaj pe o scară de serviciu ca să apar, ca din întâmplare, în calea celor doi

bărbaţi pentru a-l putea examina de aproape şi după placul meu pe noul venit.

Lucrurile s-au întâmplat exact cum am dorit.

Eram drept în mijlocul holului sau mai degrabă a marii galerii ce se întindea de-a lungul castelului, când apărură la unul din capete contele şi musafirul său.

Am mers în întâmpinarea lor cu o uşoară ezitare şi ascunsă timiditate.

Doar când am fost la câţiva paşi de ei, încurcătura şi timiditatea mea au devenit reale şi n-am îndrăznit să ridic ochii spre domnul de Mers.

Atunci, ca şi cum aş fi ghicit că mă saluta, am făcut, cu o adevărată stângăcie, o reverenţă învăţată la pension.

Contele Ludovic începu să râdă şi trecu mai departe cu vărul său.

Acesta din urmă întreba.

— Fata aceasta fermecătoare e cumva a

ta.

— În acest caz îţi fac un sincer compliment.

— A mea nu e exact spus, răspunse con

tele. O să-ţi explic, dragul meu văr…

Şi cei doi bărbaţi au mers mai departe, aşa că n-am mai auzit nimic.

Am ajuns, fără a şti prea bine ce-i cui mine, în apartamentul mamei mele, găsind-o îmbrăcată şi gata să coboare.

— E cumva o trăsură? mă întrebă ea.

— Ba da, am răspuns.

— Deci faimosul viconte de Mers a sosit. Am făcut un gest afirmativ.

— L-ai văzut? continuă mama.

— L-am zărit în momentul în care cobora din trăsură şi tocmai l-am întâlnit pe coridor; era împreună cu domnul de Bezons.

— Unde se duceau?

— Cred că în apartamentul din aripa stângă. Toată dimineaţa s-a pus acolo tapet şi s-a aşezat mobilier.

— Oh! făcu mama cu amărăciune, întreg castelul o să fie răvăşit pentru acest văr ruinat! Cum ţi s-a părut acest domn?

— Prima dată eram prea departe ca să-l văd prea bine, a doua oară n-am îndrăznit să-l privesc în faţă…

— Deci nu ţi-ai făcut nicio părere în legătură cu el?

— Nu. Doar că mi s-a părut mult mai tânăr decât mi-ai spus.

— Poate că poartă corset şi-şi machiază faţa ca o femeie, spuse mama.

Presupunerea ei mi se păru de o răutate fără rost, dar n-am spus nimic.

După vreo zece minute am fost anunţate că masa e gata şi domnii ne aşteaptă în salon.

— Să mergem, spuse mama care, în pofida proastei păreri despre domnul de Mers, se îmbrăcase deosebit de îngrijit şi se părea că-şi recăpătase ceva din frumuseţea de altă dată.

Am coborât.

Domnul de Bezons i-o prezentă pe mama vicontelui Hector care se arătă deosebit de curtenitor şi-i oferi braţul pentru a merge în sufragerie.

Contele, neputându-se obişnui să vadă în mine altceva decât un copil, mă luă de mână. La masă mi-a fost uşor să-l privesc pe domnul de Mers şi-am înţeles că prima mea impresie n-a fost înşelătoare.

Vicontele era într-adevăr foarte frumos, iar expresia lui, totodată fină şi distinsă, îi sporea farmecul trăsăturilor.

Cât despre vârsta sa, chiar dacă ar fi avut patruzeci şi cinci de ani, părea doar de treizeci; fruntea-i era netedă, ochii blânzi şi strălucitori, buzele proaspete şi dinţii de-un alb orbitor.

Supleţea taliei şi paloarea feţei dezminţeau din plin presupunerea mamei în legătură cu machiatul şi corsetul.

Atenţia mea, absorbită mai întâi de domnul de Mers, se îndreptă mai apoi către contele Ludovic; îmi fu foarte

greu să-mi reţin un surâs răutăcios.

Am spus deja că domnul de Bezons lăsase la o parte orice pretenţii de dandysm, pentru a adopta îmbrăcămintea comodă, însă deloc elegantă de fermier ori de pădurar.

Dar, pentru nimic în lume, n-ar fi vrut să se arate strălucitorului său văr sub această costumaţie grosolană.

Însă eleganţa este unul din lucrurile care se dezvaţă cel mai repede şi cel mai uşor. Nestatornica zeiţă îşi retrage favorurile din faţa celui care, încetând să mai fie sclavul ei, îi declară război deschis.

De altfel, nici nu avusese timp să-şi reînnoiască garderoba, aşa că a trebuit să se mulţumească cu haine vechi din vremurile lui bune, ascunse prin dulapuri, unde se mototoleau printre parfumurile cu aromă de camfor, veşminte ce aveau deja lustrul hainelor purtate.

De patru ani, moda suferise însemnate modificări. Haina albastră a domnului de Bezons, ornată cu nasturi splendizi de metal, era foarte scurtă în talie şi prea largă.

Din lungimea vestei lipseau cam trei centimetri.

Pantalonii nu se potriveau deloc cu culoarea cizmelor, iar mâna contelui nemaifiind obişnuită cu asemenea importante inutilităţi, îşi făcuse un nod cel puţin dubios la cravată.

Toate aceste erori ar fi trecut neobservate, cel Puţin în ochii mei, fără vecinătatea zdrobitoare a vicontelui Hector de Mers.

Dar eleganţa acestuia, simplă şi fără cusur, făcea aproape caraghioasă îmbrăcămintea domnului de Bezons, iar el apărea ridicol, lucru de care nu-şi dădea seama, căci părea foarte satisfăcut de persoana sa.

Masa se prelungi foarte mult; contrar obiceiului, fu foarte veselă. De când mă întorsesem la castel, nu mă distrasem niciodată aşa.

Fără nicio pretenţie şi în modul cel mai firesc, vicontele de Mers conduse conversaţia, pe tot timpul mesei, fără s-o lase să lâncezească.

Se arăta aşa cum era: spiritual până în vârful

unghiilor, om de lume şi companion perfect, povestitor neobosit şi rafinat.

Vorbea despre orice, în aşa fel încât îi interesa pe toţi din jurul lui; trecu în revistă noile mode şi caii de curse, piesele de succes şi romanele în vogă. Povesti anecdote care circulau în lumea aristocratică, bancară şi artistică.

Fiecare povestire era însoţită de un grăunte de ironie fină şi picantă care-i dădea un farmec viu.

Întreaga mea atenţie era reţinută de buzele vicontelui; dar ceea ce mă fermecă mai mult era faptul că deseori mi se adresa mie, şi în loc să mă trateze ca pe un copil, ca toţi ceilalţi, mă privea ca pe o persoană importantă la ale cărei păreri ţinea mult.

Când masa luă sfârşit, eram subjugată, gata să declar că nu există nimic comparabil cu domnul de Mers.

Fără îndoială că vicontele a înţeles de minune ce impresie mi-a produs, căci, atunci când domnul de Bezons i-a propus să tragă în iepurii şi fazanii din parc pentru a-şi forma mâna, a răspuns că e cam obosit în urma călătoriei cu poştalionul şi preferă compania doamnelor oricăror alte plăceri.

Doamnele eram eu şi mama.

Orele care ne despărţeau de masa de prânz trecură foarte repede.

Chiar domnul de Bezons, deşi regretă că nu-şi putea arăta îndemânarea la ochit, nu părea să se plictisească deloc.

Masa de seară n-a fost mai puţin veselă decât cea de prânz. De obicei, între ora nouă şi zece, mama şi cu mine ne duceam la culcare.

Nu mai vorbesc de conte care dormea imediat ce se termina masa. Dar de data asta, la miezul nopţii nimeni nu se gândea să plece.

Pentru ca fiecare să plece în camera sa, a fost necesar ca domnul de Mers să spună primul că petrecuse treizeci şi şase de ore în trăsură şi simţea o nevoie cumplită să doarmă.

— Ei bine! am întrebat-o pe mama în timp ce urcam

împreună, acum că-l cunoşti pe domnul de Mers, ce crezi despre el?…

— Cred că e un bărbat foarte plăcut, dar… Mama se întrerupse. Eu repetai, nedumerită:

— Dar?…

— Dar, continuă mama, îmi menţin părerea de dimineaţă, şi spun că domnul de Mers are motivele sale să-şi îngroape farmecul

printre noi… succesele pe care le poate obţine aici nu sunt cele care-l ambiţionează cel mai mult…

— Nu crezi deloc că e legat de vărul său?

— Vai! răspunse mama. Pe lângă vicontele Hector, domnul de Bezons nu e decât un neghiob; sunt sigură că-n adâncul inimii vicontele Hector se ruşinează de vărul lui.

Cum asta era şi părerea mea, nu am răspuns nimic ultimelor cuvinte ale mamei.

Doar am urmat:

— Mai crezi şi acum că domnul de Mers îşi pune corset şi se machiază?…

— În această privinţă m-am înşelat, răspunse mama. Sper doar să nu devină periculos pentru tine.

CAPITOLUL XVII

OMULEŢUL ÎN NEGRU

M-am culcat, dar mult timp n-am putut închide un ochi. Mă tot gândeam care putea fi înţelesul ultimelor cuvinte ale mamei…

Oare ce a vrut să spună dorindu-mi ca domnul de Mers să nu devină periculos pentru mine?

Se temea să mă vadă foarte preocupată de vicontele Hector? I se părea deci cu putinţă ca o lată de şaisprezece ani să se îndrăgostească de un bărbat de patruzeci şi cinci?

Eu nu credeam în aşa ceva; şi totuşi, trebuia să-mi mărturisesc că domnul de Mers îmi produsese o puternică impresie, dar foarte diferită totuşi de ceea ce se numeşte iubire – iubire în sensul pe care l-am desprins din romanele

citite şi din lungile discuţii cu institutoarea Henriette, expertă în materie.

Adormii, într-un sfârşit, dar vicontele îmi apăru şi în visele somnului meu agitat.

Obosită de această lungă veghe, m-am trezit foarte târziu. Când am deschis ochii, cam pe la nouă dimineaţa, pe covor se jucau razele unui soare încântător.

M-am ridicat grăbită şi m-am îmbrăcat cât se poate de elegant.

Aceasta-mi luă destul de mult timp, astfel că abia eram gata când clopoţelul sună ora dejunului.

Am coborât cu inima bătându-mi în piept într-un fel pe care nu-l mai cunoscusem; imediat am simţit cea mai puternică dezamăgire văzând că nu sunt decât două tacâmuri pe masă, unul pentru mama, iar celălalt pentru mine.

Domnul de Bezons şi vărul lui plecaseră încă din zori la vânătoare; aveau să dejuneze în pădure şi să se întoarcă abia la cină.

Ziua aceea mi se păru nesfârşit de lungă şi de tristă.

Veni şi seara. Domnii se întoarseră; fusese o vânătoare excelentă. Vicontele de Mers ne povesti toate amănuntele cu o vervă deosebită şi găsi mijlocul să-mi trezească interesul pentru nişte detalii care în gura domnului de Bezons mi se păreau pe zi ce trece mai plictisitoare.

Mai multe zile se scurseseră în felul acesta. Domnul de Mers căpătă o stăpânire din ce în ce mai mare, mai degrabă asupra imaginaţiei decât asupra inimii mele. Şi el îşi dădea seama perfect de asta şi se preocupa în mod vădit de mine, dar cu un foarte mare tact, iar galanteria lui lua forme atât de ingenioase şi de subtile că nimeni în afara mea n-o bănuia.

Mă lăsam cu o nespusă plăcere în voia acestei vieţi care-mi părea atât de încântătoare după toate lunile de plictiseală.

În după-amiaza unei zile, când domnul de Mers îşi manifestase dorinţa de a nu vâna nici pe jos nici călare, ne

plimbam cu toţii în parc. Contele de Bezons şi vărul său, eu şi cu mama mea, mergeam alene pe nesfârşita alee de castani de care v-am mai vorbit înainte.

Încă de departe l-am zărit venind spre noi pe unul din servitorii noştri urmat de un omuleţ îmbrăcat în negru cu o înfăţişare foarte neplăcută.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă domnul de Bezons pe valet.

— Domnule conte, răspunse acesta, e aici un domn care vine din Cäen…

— Şi ce vrea?

— Doreşte să vorbească cu domnul de Mers.

— Cu mine? exclamă vicontele.

— Da, domnule.

— Şi cum se cheamă individul ăsta?

— L-am întrebat care-i este numele, dar mi-a spus că domnul viconte nu-l cunoaşte, însă are ceva foarte important să-i spună domnului viconte…

— Hm! Să văd ce e… Permiteţi, doamnele mele?…

Şi domnul de Mers se îndreptă spre necunoscutul cu mutră neplăcută care-l aştepta cu o pălărie soioasă, mototolită în mână.

Noi ceilalţi am rămas pe loc, cu ochii ţintă la acest vizitator ciudat.

Cei doi schimbară câteva cuvinte pe care nu le-am putut auzi. Apoi, deodată, vicontele deveni foarte agitat; gesticula şi vorbea foarte aprins.

Celălalt făcu o plecăciune, se-ntoarse cu spatele şi nu mai rosti un cuvânt. În schimb, scoase o hârtie dintr-un portofel mare pe care-l ţinea sub braţ, muie o pană scoasă de nu ştiu unde într-un penar portabil şi mâzgăli câteva cuvinte.

Acestea fiind îndeplinite, cu gesturi foarte respectuoase şi servile, îi întinse această hârtie domnului de Mers, care o luă, o-mpături şi, cu ea în buzunar, făcu stânga-mprejur şi se-ntoarse la noi.

În timpul acesta, omuleţul în negru nu mai sfârşea cu

plecăciunile. Într-un sfârşit termină, făcând la rându-i stânga-mprejur.

Când vicontele se-ntoarse, am văzut că pe chip i se citea o mare preocupare; strângea din buze iar sprâncenele ise-ncreţeaua fără voie.

— Oh, dragă vere, începu domnul de Bezons, aveţi deci cunoştinţe prin regiune?

— Cum vezi, vere, răspunse vicontele cu un surâs cam forţat.

— Ştii, au nişte mutre cam înspăimântătoare, urmă contele; nu prea mi-ar plăcea să mă întâlnesc la miezul nopţii cu ei…

— N-avea grijă, pe dumneata nu te paşte un asemenea pericol, răspunse domnul de Mers.

Se lăsă tăcerea. Toţi păream destul de stânjeniţi.

— Dragă vere, spuse vicontele, îmi dai voie să-ţi spun câteva cuvinte în particular?…

— Fireşte, zise domnul de Bezons, luându-l de braţ şi depărtându-se cu el câţiva metri.

Vicontele îi vorbi minute-n şir cu o voce joasă; în gesturi i se citea o mare agitaţie.

Ascultându-l, contele clătina din cap.

Când vicontele tăcu, vărul lui îi răspunse cu voce tare.

— Dar e lucrul cel mai simplu cu putinţă. Vino cu mine…

După care, luându-i mâna, i-o strânse în a sa, şi amândoi porniră în direcţia castelului.

După câţiva paşi, domnul de Bezons se-ntoarse şi ne strigă:

— Aşteptaţi-ne aici, ne-ntoarcem în cincisprezece minute.

— Aha! murmură mama. Eram sigură că se va termina aşa.

— De ce erai sigură?

— De nimic, draga mea…

— Şi nu-mi poţi explica ce se petrece?

— Nu te-ngrijora.

Pentru că mama părea hotărâtă să nu discute cu mine, n-am îndrăznit s-o mai întreb.

Cum fuseserăm anunţate, domnii se-ntoarseră după zece – cincisprezece minute.

Vicontelui de Mers îi revenise fizionomia veselă şi lipsită de griji buzele îi erau destinse într-un surâs, iar contracţia sprâncenelor dispăruse.

Tot restul zilei m-am chinuit să descopăr sensul acestui incident.

Nu izbuteam să înţeleg nimic.

Când m-am întors în cameră să mă culc, am găsit-o pe Irma, care mă aştepta. De la ea am aflat şi soluţia problemei mele.

— Domnişoară Marguerite, începu ea cu vioiciunea obişnuită cameristelor, am ceva de povestit. Nu ştiţi încă?

— Ce să ştiu?

— Că a venit cineva pentru domnul de Mers?

— Da, am văzut un omuleţ îmbrăcat în negru, urât şi cu o mutră nesuferită.

— Ah! l-aţi văzut?

— Da.

— Dar ştiţi cine era?

— De unde să ştiu?

— Chiar nu ghiciţi?

— Deloc.

— Ei bine, era un portărel!

— Un portărel! repetai uimită.

— Da, domnişoară, un portărel din Cäen, pe nume Segot.

— Şi ce voia de la domnul de Mers?

— Păi, i-a adus o hârtie timbrată.

— De ce?

— La naiba, domnişoară, la ce se trimit hârtiile timbrate? Ca să-i oblige pe datornici să plătească…

— Deci, domnul de Mers are datorii?

— E plin de datorii, după câte se pare. Cel puţin din ce a spus Segot în bucătărie, vor veni încă mulţi alţii ca

el…

— Şi cât se cerea în această hârtie? întrebai eu.

— Patru mii de franci.

Suma îmi păru enormă; nu-mi putui reţine o exclamaţie de mirare.

— Patru mii de franci! Şi ce-o să păţească?

— Pentru banii aceştia?

— Da…

— Nimic.

— Cum aşa?

— Păi, domnul viconte i-a plătit.

— Atunci, dacă poate să plătească, de ce i-au fost trimişi portăreii?

— Tocmai ca să-l forţeze să facă ce-a făcut.

— Dar ce-a făcut?

— A-m împrumutat de la domnul conte cei patru mii de franci, ca să-i dea portărelului.

— Eşti sigură, Irma?

— Oh, perfect sigură. Când domnul a intrat cu vărul dumnealui în cabinet, Frederic tocmai îi aranja camera domnului, şi a văzut că domnul i-a dat domnului viconte două mii de franci şi un mandat de alte două mii pentru bancherul său din Cäen. Domnul viconte s-a repezit numaidecât ca să dea mandatul şi banii portărelului care-l aştepta jos şi care i-a dat în schimb un teanc gros de hârtii timbrate. Dar vă rog, domnişoară, să nu care cumva să repetaţi cuiva ceea ce v-am spus… Domnii ar fi foarte supăraţi să afle…

— Fii liniştită, Irma, n-am să suflu un cuvânt…

Acum înţelegeam ce voise să spună mama când murmurase:

„— Eram sigură! Ştiam c-o să se termine astfel”.

Într-adevăr, nu-şi exprimase ea, chiar la sosirea vicontelui, părerea că acesta din urmă nu venise la Bezons decât din dorinţa de a-i folosi cât putea mai bine averea vărului său?

Or, ceea ce se petrecea nu putea decât să-i confirme părerea.

Împotriva dorinţei mele de a-l scuza pe domnul de Mers, trebuii să conchid în sinea mea că faptele îmi erau împotrivă şi că purtarea lui părea incorectă, ba chiar regretabilă.

Din cauza asta, simţeam o vie mâhnire, şi nu mă puteam obişnui cu ideea de a vedea în vicontele Hector un parazit şi un aventurier.

Totuşi în zilele următoare nu mai apăru nicio hârtie timbrată: începeam să sper că vicontele nu va mai avea vreun motiv să mai împrumute bani de la domnul de Bezons.

Cincisprezece zile se scurseseră astfel. Domnul de Mers continua să se ocupe de mine într-un mod cu totul exclusiv; mi-era cu neputinţă să nu constat că i-am sucit capul; galanteriile lui căpătau un caracter mai decisiv, mai puţin rezervat, deşi rămăseseră totuşi la fel de respectuoase.

Când din întâmplare avea prilejul să-mi ţină pentru câteva secunde una din mâini într-ale sale, mi-o strângea cu o mare tulburare. Într-o zi, îndrăzni să-mi apropie mâna de buzele lui şi s-o sărute cu pasiune. Era pentru prima oară când buzele unui bărbat îmi atingeau trupul. Atunci imaginaţia mea, împinsă şi de unele reminiscenţe literare, deveni ardentă, şi-am simţit, ori mai degrabă am crezut că simt o emoţie încă necunoscută mie şi inexprimabilă.

Îmi păru că tot sângele îmi iese din inima-mi care-ncetă să bată, numaidecât m-am făcut palidă, picioarele mi s-au înmuiat, şi aş fi căzut fără-ndoială dacă domnul de Mers nu s-ar fi grăbit să mă primească în braţele lui.

Mă strânse la piept ca împins de o forţă irezistibilă şi-mi atinse părul cu buzele, ceea ce nu fu de natură să-mi îndepărteze marea emoţie de care fusesem cuprinsă.

Mă abandonam senzaţiei minunate, atât de noi, care mă stăpânea, când deodată uşa salonului în care ne găseam se deschise, şi domnul de Bezons apăru chiar în faţa noastră. Desigur, în clipa aceea nu eram prea vinovată, şi totuşi simţii o roşeaţă puternică inundându-mi fruntea şi obrajii; imediat, am făcut o mişcare ca să mă

desfac din braţele vicontelui de Mers.

Dar, domnul de Bezons avusese timpul să realizeze poziţia în care ne aflam. Sprâncenele ise-ncruntară mai-mai să se atingă, semn al celei mai mari nemulţumiri.

— Hei, întrebă el cu o voce tunătoare, dar ce naiba faceţi aici? Aş fi putut spune, Doamne iartă-mă, că am văzut două turturele

sărutându-se, dacă n-aş şti, dragă vere, că eşti un vultur prea bătrân pentru o turturică atât de tânără.

Sub aparenţa jucăuşă a cuvintelor domnului de Bezons se citea furia.

Domnul de Mers nu păru însă deloc stânjenit. Răspunse cu cel mai perfect sânge rece:

— Ce făceam, dragă vere?... Dar n-ai văzut?! Domnişoara Marguerite, trecând prin această încăpere, a avut o slăbiciune bruscă, şi ar fi căzut dacă n-aş fi ajutat-o... Cred că un pahar de apă rece i-ar face bine... Îmi dai voie să chem pe cineva să i-l aducă?

— Mulţumesc, domnule, am îngăimat eu, mi-e mai bine, mult mai bine acum... N-am nevoie de nimic...

Nu ştiu dacă contele Ludovic a dat crezare spuselor vărului său. Cert e că această explicaţie nu prea păru a-l satisface.

— Marguerite e cam roşie pentru cineva gata să leşine, zise el neîncrezător.

— Asta-i tocmai reacţia, răspunse vicontele.

— Aşa să fie... De altfel, ştii mai multe decât mine despre acest subiect. Buun. Dacă Marguerite nu se simte bine, atunci să meargă la ea în cameră, oii lângă mama ei, şi va primi toate îngrijirile necesare...

Aceste cuvinte însemnau de fapt ordinul de a mă retrage; nu-l lăsai să mi-l repete de două ori.

Peste câteva clipe mă aflam nu în camera mamei, ci în a mea; mă-ncuitasem pe dinăuntru şi-mi repetam în toate felurile că-l iubeam pe vicontele Hector.

Nu prea ştiu ce s-a petrecut, după plecarea mea,

între acesta din urmă şi domnul de Bezons. Dar aproape sigur că domnul de Mers a găsit mijlocul de a-l convinge pe vărul său că-i spusese purul adevăr, căci când i-am văzut la cină, între ei erau relaţiile cele mai bune, şi nimic n-ar fi lăsat să se presupună că un nor trecător întunecase armonia relaţiilor dintre ei.

Domnul de Mers se informă de sănătatea mea şi de urmările indispoziţiei mele trecătoare cu un interes atât de firesc, încât îmi dădui seama că şi el era unul din marii şi minunaţii actori care joacă-n lume ca în teatru.

Trebuie să mărturisesc că mă aşteptam la asemenea întrebări, la care răspunsei cu destulă uşurinţă şi o intonaţie cât se poate de corectă.

În timpul cinei, remarcai, nu fără surprindere, că domnul de Bezons îşi fixa fără-ncetare ochii asupra mea; expresia privirii sale nu mai era cea cu care mă obişnuisem până atunci şi care arăta o indiferenţă totală.

În seara aceea, contele mă privea cu o ciudată curiozitate; părea chiar a mă studia.

S-ar fi zis că mă vedea sub un aspect cu totul nou şi mă examina ca pe o persoană necunoscută.

De ce, habar n-aveam.

Din salon ieşirăm în parc, şi seara se prelungi mult mai mult ca de obicei; nici în privinţa bunei dispoziţii nu mai semăna cu cele precedente.

Impresia produsă de scena petrecută de dimineaţă nu dispăruse nici acum. Mă simţeam foarte agitată şi-mi venea să izbucnesc în plâns, aparent Fără niciun motiv.

Tăcut şi absorbit total în gândurile lui, contele Ludovic nu se amesteca în conversaţie decât scoţând sunete nearticulate.

În schimb, domnul de Mers părea foarte grijuliu; se vedea că făcea eforturi mari să se ridice la nivelul său obişnuit. Câteodată scotea câte un cuvânt strălucitor sau începea o povestire plină de vervă.

Dar numaidecât elanul i se stingea, nelăsând nimic în loc, şi contele părea din nou zdrobit la picioarele preocupării sale.

Dar iată că seara se termină în sfârşit; cam pe la ora zece, fiecare se retrase în camera lui.

CAPITOLUL XVIII

…ŞI CHIAR CU FORŢA

Ziua următoare, la ora patru dimineaţa, domnii plecară la vânătoare, şi nu se mai întoarseră decât la ora opt seara, morţi de foame şi de oboseală.

Contele Ludovic fusese prevenit că nu-i mai aşteptam cu masa. Cei doi vânători cinară în grabă şi urcară la ei în camere, aşa că în seara aceea nu mai fu nicio discuţie.

Nu puteam să nu cred că domnul de Bezons se comporta ca şi cum ar vrea să-l împiedice pe vărul său să se mai apropie de mine.

Dar ce rost aveau aceste precauţii, nu-mi dădeam seama.

În fiecare dimineaţă, la micul dejun, valetul aducea scrisorile şi ziarele pe o tavă de argint, conform obiceiurilor aristocratice.

Corespondenţa domnului de Mers era pe atât de bogată, pe cât era de săracă cea a contelui Ludovic.

Rareori îi soseau mai puţin de cinci-şase scrisori. Le lua şi, fără măcar să arunce o privire pe ele, le punea în buzunar ca să le citească mai târziu.

Ziua următoare remarcai că printre aceste scrisori se găsea o hârtie fără plic, împăturită şi purtând două ştampile.

Şi domnul de Bezons o observă la fel de bine ca şi mine; dar în loc să se facă a nu-i da nicio importanţă, aşa cum ar fi cerut-o bunul simţ, exclamă cu un rânjet:

— Ia te uită! Ia te uită, vere, mi se pare c-ai primit o hârtie timbrată!…

Vicontele roşi, dar domnul de Bezons urmă pe acelaşi ton:

— Cum naiba de ticăloşii de creditori nu te lasă nici aici în pace?

În loc de răspuns, vicontele Hector desfăcu hârtia din faţa lui, acoperită pe ambele feţe de un text tipărit cu litere foarte mici şi strânse.

O parcurse cu privirea, apoi o lăsă jos cu o expresie de adâncă descurajare pe chip.

— Pot s-o văd şi eu? întrebă contele întinzând mâna.

Fără să scoată un cuvânt, vicontele îi întinse hârtia timbrată.

Domnul de Bezons o luă şi-i redă murmurând conţinutul; pronunţa cu voce tare doar câteva cuvinte, ici şi colo.

ORDIN… punem sechestru… proces-verbal de constatare… prin toate mijloacele legale, şi chiar cu forţa… să plătească imediat suma de treizeci de mii de franci…

Ajuns acolo, domnul de Bezons se întrerupse şi-şi ridică ochii spre viconte care şi-i lăsă pe ai lui în jos cu o privire sumbră.

— Treizeci de mii de franci! Ah, Dumnezeule! asta-i o cifră rotundă. Dragă vere, cum de-ai putut mânca atâţia bani?

— Nu eu i-am mâncat, răspunse scurt vicontele…

— Şi totuşi, mi se pare că…

— Vă-nşelaţi; sunt victima încrederii oarbe într-unul dintre prietenii mei pentru care am girat cu prea multă uşurinţă…

— Ah! zise domnul de Bezons pe un ton absolut neîncrezător. Cine crezi c-o să te creadă? auzi, să girezi un prieten… şi încă cu treizeci de mii de franci! Dar asta-i o nebunie! N-aş gira o asemenea sumă nici pentru rudele cele mai apropiate! Măcar dac-ai fi cheltuit tu însuţi banii ăştia, ai fi rămas cu amintirea… Dar aşa, să semnezi pentru un bandit de prieten, dragă Hector! Pe cuvântul meu, nu-mi vine să cred!

— Desigur, e foarte înţelept ce spui, răspunse amărât vicontele. Dar am făcut prostia, şi trebuie să trag ponoasele…

— La naiba! Şi ce rişti?

— Ce risc?!

— Da, din slaba mea experienţă în legătură; cu hârtiile timbrate, ştiu totuşi că „proces verbal de

constatare” înseamnă că s-au prezentat la dumneata să vadă pe ce pot pune sechestru, şi n-au găsit nimic…

— Ai perfectă dreptate, dragă vere, şi trebuie să-ţi spun că eşti prea modest; eşti la curent cu toate procedurile judiciare ca un procuror…

— Păi, atunci?

— Cred însă că ai remarcat şi alte detalii la fel de semnificative ca acelea pe care le semnalezi…

— Care anume?

— Mai întâi că această hârtie e un ORDIN.

— Şi pe urmă…

— Că sunt constrâns prin orice mijloace legale, chiar cu forţa.

— Drace! zise domnul de Bezons, mi-a scăpat…

— Acum înţelegi?

— Înţeleg că te paşte închisoarea datornicilor…

— Atunci vezi că risc într-adevăr ceva…

— Da, dar pericolul e destul de îndepărtat.

— Crezi?

— Doar n-or să vină aici să te ridice?!

— Ba or să vină, fii sigur, şi asta chiar în termen legal…

— Cum? Cum? strigă domnul de Bezons. Asta-mi mai lipsea, să văd portăreii la poarta castelului meu!

— Nu-ţi face griji, vere, răspunse scurt vicontele. Nu vei avea parte de aşa ceva…

— Şi cum îi poţi împiedica să vină aici?

— În modul cel mai simplu. În seara asta, chiar după apusul soarelui, îl voi ruga pe portărelul Segot, după care voi merge la Cäen, să mă-nsoţească până la poştalionul de Paris, în care voi urca chiar în faţa lui.

— Dar atunci, ne părăseşti, vere? întrebă domnul de Bezons cu o extraordinară indiferenţă.

— Chiar credeţi că aş vrea să le ofer acestor cinstite doamne spectacolul unei arestări pentru datorii?

— Dragă vere, plecarea ta va lăsa un mare gol în casa noastră… Mă obişnuisem cu partidele noastre de

vânătoare, şi speram că au să se desfăşoare încă mult timp…

— Crede-mă că aş fi vrut-o, dac-ar fi stat în puterea mea…

— Dar, poţi rămâne măcar până după cină. vere?

— Da, dacă veţi avea bunăvoinţa să-mi puneţi doi cai la dispoziţie, cam pe la şapte-opt, să merg la Cäen.

— Toţi caii şi toate bunurile noastre îţi stau la dispoziţie.

În acest punct, discuţia se opri deodată, şi o lungă tăcere îi luă locul.

Am pălit, şi membrele au început să-mi tremure. Fiecare din cuvintele auzite m-au rănit până-n fundul inimii.

Nimic pe lume nu-mi părea egal asprimii domnului de Bezons.

Aş fi vrut să-i răspundă vărului său:

„— Sunt bogat, ia treizeci de mii de franci; patruzeci, cincizeci, o sută, cât îţi trebuie.

În loc de asta, îi vorbise cu o cruzime şi un sânge rece revoltătoare.

Mi se părea că vicontele suferă foarte tare, şi sufeream şi eu cu el.

Şi pe urmă, avea să plece! Să plece, el, pe care-l iubeam atât! Să plece poate pentru totdeauna şi să mă lase singură, cu plictisul şi amintirile mele, în această mare solitudine pe care a umplut-o câteva zile pentru mine…

Nu vă pot spune câte eforturi mi-au trebuit să-mi stăpânesc emoţia şi să nu-mi dau drumul la lacrimi…

Imediat ce se termină dejunul, m-am repezit în parc; am intrat fugind pe aleea castanilor şi m-am aşezat pe banca înconjurată de verdeaţă, unde crezându-mă bine ascunsă n-am mai contenit cu plânsul; căzusem într-o criză de disperare din cele mai violente.

Cred că trecuse o oră; suspinam jumătate culcată pe bancă şi cu faţa ascunsă în mâini. Deodată trăsei un ţipăt: simţeam două braţe înlănţuindu-mă şi o gură arzătoare

lipindu-mi-se de frunte.

Am privit uimită în jur, dar imediat m-am liniştit văzându-l pe vicontele Hector îngenuncheat în faţa mea, învăluindu-mă în priviri tandre şi pasionate.

— De ce plângi? mă-ntrebă cu o voce blândă şi emoţionată.

I-am răspuns cu un elan irezistibil:

— Plâng pentru că pleci!

— Marguerite, atunci mă iubeşti?

Buzele-mi păstrară tăcerea, dar surâsul şi privirile spuneau limpede:

— De ce mă-ntrebi, dacă ştii prea bine?

Pentru nimic în lume n-aş vrea să-i fac pe cititori martori la o scenă de dragoste dintre un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, perfect păstrat, cu multă experienţă, şi o fată de cincisprezece ani, foarte naivă încă, în ciuda cunoştinţelor teoretice despre bine şi rău, cu o imaginaţie la fel de bogată pe cât de săracă în experienţă de viaţă.

De altfel, eram prea tulburată în acel moment să-mi pot aminti şi repeta fidel toate amănuntele discuţiei bucolice între lup şi miel. Aici, adevăratul lup făcea pe mieluşelul, torcea ca o pisică de angora, nu-şi arăta nici colţii, nici ghiarele, tocmai ca să-şi înhaţe mai bine prada.

Rector îmi jură de o sută de ori că mă iubea în modul cel mai profund cu putinţă, şi că vrerea lui era ca, dat fiind că-i împărtăşeam dragostea, să facă din mine cât mai curând o vicontesă de Mers.

Dar această dorinţă nu se putea realiza imediat, îi trebuiau câteva luni să-şi refacă edificiul puţin zdruncinat al averii sale.

Nu era nimic mai simplu pe lume; nu trebuia decât să vrea; până atunci numai neglijenţa şi deamăgirile îl împiedicaseră să-şi atingă scopul; dar acum că ambiţia lui legitimă avu un ţel atât de acru, nu-i mai lipseau puterea şi voinţa.

— Dacă azi, adăugă domnul de Mers, aş fi venit să-ţi cer mâna mamei tale, aceasta, sub influenţa onorabilului

meu văr, contele Ludovic, (are de două zile nu mă mai are la inimă, ar putea face greşeala să mă refuze.

— …mi-ar răspunde fireşte, că sunt plin de datorii, ameninţat de creditori, şi că n-aş putea oferi celei pe care mi-am ales-o un adăpost sigur…

— …dar când am să mă-ntorc bogat şi cu averea refăcută, investit cu aprecieri, ca şef al unui consulat ori al unei misiuni diplomatice, cu numele meu voi obţine fără greutate mâna

ta, căci voi fi primit ca un om ale căror dorinţe nu trebuie şi mai ales nu pot fi refuzate.

Ascultam aceste cuvinte frumoase cu o naivitate de neînţeles; n-aveam nici cea mai mică umbră de-ndoială; nu-ntrevedeam niciun obstacol în calea unor asemenea proiecte; cum să fi ştiut că vicontele Hector se juca cu lipsa mea de experienţă, că o avere risipită, o poziţie pierdută, nu se refac în câteva luni?… Imaginea viitorului strălucitor pe care mi-l promitea Hector îmi hrănea nu numai iluziile pretinsei mele iubirii, dar şi visele la fel de reale ale orgoliului meu.

Mă vedeam bogată, mare doamnă, vicontesă, poate chiar soţie de ambasador, şi totul mi se părea neapărat posibil.

Bărbat isteţ, domnul de Mers profită de beţia în care mă aruncase mirajul orbitor pe care mi-l crease.

Mă făcu să-i jur că-l voi iubi în veci, că am încredere în el, şi nu voi da crezare celor ce vor dori să mă-ndepărteze de elin sfârşit, mă imploră să nu-i refuz o dovadă de afecţiune, aceea de a mă uni cu el, din acea clipă, printr-o legătură pe care nimeni n-o va mai putea rupe şi care ne va-nlănţui pe veci vieţile…

Care era acea dovadă de afecţiune, acea legătură indisolubilă la care se referea vicontele aveam s-o aflu numaidecât, pe-ndelete.

Când domnul de Mers plecă de pe bancă, mă lăsă singură, uluită, peste măsură de tulburată şi plină de ruşine…

CAPITOLUL XIX

SCHIMBĂRI

Am intrat în castel pretextând o indispoziţie bruscă pentru a rămâne în camera mea şi n-am mai ieşit la cină.

Mi se părea imposibil să apar în faţa domnului de Mers sau a altor persoane fără să trădez prin încurcătură şi roşeaţă ceea ce tocmai se întâmplase.

Aş fi vrut să pot fi măcar o clipă singură cu Hector pentru a-i spune adio, sau mai degrabă la revedere…

Dar nici nu mă puteam gândi la aşa ceva. Ascunsă în spatele perdelei de la fereastră, mă mulţumeam să pândesc momentul plecării ca să-l văd pentru ultima oară pe cel care-mi stăpânea inima…

Domnul de Mers ghici că eram acolo fiindcă, îndreptându-se spre trăsură, ridică privirea spre ferestrele camerei mele şi, lipindu-şi mâna în partea stângă a pieptului şi pe urmă pe buze, făcu un gest pe care-l găseam superb.

Un valet închise portiera.

Trăsura porni, şi contele Ludovic, în picioare pe ultimele trepte ale peronului, strigă cu o voce sonoră şi batjocoritoare:

— Călătorie plăcută, vere! Călătorie plăcută!

Ceea ce de fapt însemna:

„— Du-te la dracu’ şi să nu te mai întorci!…” Am privit trăsura până ce a dispărut pe alee, apoi m-am aruncat pe pat şi-am început să plâng cu lacrimi amare.

Când m-am liniştit puţin, m-am întrebat de unde provenea acea aversiune subită a domnului de Bezons faţă de o rudă atât de iubită înainte şi a cărei prezenţă părea să-i fie indispensabilă…

Poate era vorba de cei patru mii de franci? Nu mi se părea plauzibil. Contele nu era deloc risipitor, dar nici avar. De altfel, schimbarea nu apăruse la acel împrumut.

Contele se arătase pentru prima oară ironic şi aproape jignitor faţă de vărul său atunci când îl surprinsese ţinându-mă în braţe.

Dar ce conta? Nu eram fiica lui. Nu eram decât o

străină pentru el…

Nu putea fi acesta motivul urii sale, trebuia să mai caut, trebuia să caut în altă parte.

Am căutat, dar în zadar. N-am găsit nimic.

Imediat ce ne-am trezit de dimineaţă, mi-am dat seama că v: aţa se va schimba.

V-am spus cum era contele, nu numai cu mine, ci cu toţi ceilalţi.

Mă aşteptam să-şi reia acelaşi mod de viaţă şi să se abandoneze din nou, cu trup şi suflet, vânătorii şi băuturii.

Mai mult decât atât, mă aşteptam să fiu tratată de el la fel ca până atunci, ca un copil, o fetiţă fără importanţă.

Nimic din toate acestea nu se întâmplă.

Contele părea că vrea să-şi reia vechile obişnuinţe de eleganţă şi galanterie, se arăta foarte atent cu mama şi curtenitor cu mine.

Deşi mă tutuia aşa cum făcuse din copilăria mea, mă privea mai atent, ca pe-o tânără frumoasă şi fermecătoare care merita orice eforturi.

Nu-mi reveneam din uimire.

Cine deschisese brusc ochii domnului de Bezons?

Cine îl făcuse să mă vadă?

Oricare ar fi fost cauza acestei transformări, mă făcu să simt o bucurie vie şi orgolioasă.

V-am spus că a doua zi după plecarea vicontelui am înţeles că viaţa mea se va schimba.

Am avut această certitudine dintr-o discuţie cu contele.

— Draga mea Marguerite, îmi spuse contele care era doar cu mine în salon, mi se pare că duci o viaţă tristă aici… Te plictiseşti, nu-i aşa?

Mă aşteptam atât de puţin la această întrebare încât am rămas buimacă şi fără răspuns.

— Fii sinceră… continuă domnul de Bezons, le plictiseşti… nu poţi să mă contrazici…

— Trebuie să spun adevărul? am întrebat recăpătându-mi siguranţa.

— Da, bineînţeles!…

— Ei bine, nu mă distrez prea mult, şi uneori zilele mi se par lungi…

— Bravo! exclamă contele, eşti sinceră, şi-ţi sunt recunoscător pentru asta… Ei bine! Nu vreau să te plictiseşti…

— Nu ştiu ce-aţi putea face să nu fie aşa.

— Poate e mai uşor decât crezi… În orice caz, o să încercăm…

— Ah! Nu întreb mai mult!

— Ascultă, draga mea Marguerite, în singurătatea în care trăim trebuie să renunţi la unele plăceri, la cele pe care ţi le oferă lumea, sărbătorile, întâlnirile numeroase şi vesele, dar sunt altele pe care ţi le pot oferi…

— Anume?

— Ţi-ar plăcea să călăreşti?

— Ah! am exclamat eu cu ochii strălucind, cred că da, mi-ar plăcea…

— Ei, bine, nimic nu te opreşte…

— Oh! N-aş îndrăzni niciodată să încalec caii englezeşti, sunt prea mari şi greu de stăpânit, mi-ar fi frică…

— Doar despre asta e vorba?

— Dar e destul…

— E puţin, căci voi face în aşa fel încât chiar mâine vei avea un ponei blând ca un miel…

Am bătut veselă din palme şi şoptind:

— Ce fericire!… Contele părea încântat.

— Vom face plimbări lungi, nu-i aşa? am întrebat eu.

— Da, şi când vei fi o călăreaţă bună, o să te iau cu mine la vânătoare, dacă o să vrei…

— La vânătoare? La o vânătoare adevărată… de vulpi sau de căprioare?…

— Da, şi pentru a te simţi regină, o să-mi îmbrac toţi hăitaşii în haine roşii…

— Dar poneiul de care vorbiţi, dacă nu-l veţi găsi…

— Nu există nicio temere în această privinţă. Poneiul este, îl ştiu. Aparţine bancherului meu din Cäen… Îl

încăleca fiica lui; e încântător, şi are toate calităţile pentru a fi al unei femei…

— Dacă e aşa, fiica bancherului îl va păstra.

— Urmează să se căsătorească. Renunţă la călărie, şi poneiul e de vânzare…

— Aha! am exclamat, numai să nu fie deja vândut!…

Domnul de Bezons surâse.

— Ieri nu era, spuse el, şi în două ore voi fi la Cäen… În orice caz, punând răul în faţă, o să găsesc altul… nu e decât o problemă de timp…

Acest lucru nu mă linişti deloc… Niciodată nu mi-a plăcut să aştept, şi-l zoream pe domnul de Bezons să plece la drum.

Părea că în acea zi n-avea alt gând decât să-mi îndeplinească şi cea mai mică dorinţă.

După cinci minute galopa spre Cäen.

N-aş putea spune cu ce nerăbdare am aşteptat întoarcerea sa sau mai degrabă poneiul pe care speram să-l aducă.

Eram încă un copil, şi era de ajuns o jucărie spre a mă face să uit o dragoste pe care-o credeam puternică.

Mama mă întâlni chiar în acel moment şi, foarte mirată de vesela mea agitaţie, mă întrebă care e cauza.

I-am povestit cele întâmplate.

Păru şi mai surprinsă decât mine; era şi firesc, căci până atunci contele Ludovic nu se arătase niciodată atât de dornic de a plăcea până în cele mai mici lucruri, iar de multă vreme nu mai era atent şi delicat cu femeile.

Nu ştiu la ce s-a gândit mama căci păli şi, timp de câteva secunde, privirea ei fu plină de ură şi furie.

Dar nu pentru mult timp. O văzui înseninându-se şi-o auzii şoptind:

— Nu… nu… e imposibil!

Aş fi vrut s-o rog să-mi explice ce se întâmpla cu ea, şi poate c-aş fi făcut-o, dar nu-mi lăsă timp. Mă părăsi imediat şi intră în apartamentul său în care nu aveam niciun chef să intru.

Mi se părea că rămânând în parc sau pe peron, nepierzând nicio clipă din vedere aleea cu arbori înalţi ce ducea la drumul spre Cäen, o să grăbesc sosirea domnului de Bezons şi a poneiului meu.

Spun al meu, căci mă vedeam deja în posesia animalului atât de aprig râvnit, şi-i făceam o imagine încântătoare, împodobindu-l cu toate calităţile fizice şi morale.

CAPITOLUL XX

PONEIUL

Văzui, în sfârşit, la capătul cel mai îndepărtat al aleii un noi de praf ridicat de cai în galop.

Norul creştea. L-am zărit pe contele Ludovic şi pe servitorul său, şi m-am străduit să nu scot un ţipăt de bucurie atunci când am avut certitudinea că acesta din urmă ţinea de frâu un al treilea cal.

Evident, era poneiul meu.

Zece minute după aceea, bărbaţii şi caii s-au oprit în faţa mea.

Nu văzusem niciodată ceva mai frumos decât Ivory-Black: aşa se numea calul cumpărat pentru mine.

Era un ponei din insula Mann, negru ca noaptea, cu o stea în mijlocul frunţii şi fără vreo pată pe restul corpului.

Părul scurt şi fin avea nuanţa albăstruie a penelor de corb. Picioarele nervoase erau subţiri ca acelea ale unei căprioare. Coama, lungă şi mătăsoasă, cădea mai jos de grumaz, şi ochii mari, scânteietori, dădeau o expresie de vioiciune sălbatică capului său mic şi inteligent.

Avea un frâu de mătase roşie şi o zăbală de argint. Şaua era de marochin stacojiu brodat cu argint.

Am sărit de gâtul lui Ivory-Black. L-am sărutat pe nările roz şi pe steaua albă din frunte. Se lăsa îmbrăţişat şi mângâiat cu o blândeţe care mă încântă.

— Ei bine! Marguerite, mă întrebă contele de Bezons care descăleca, eşti mulţumită?

— Mai mult decât mulţumită, şi nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru această plăcere…

Contele îmi răspunse râzând:

— Mulţumeşte-mi îmbrăţişându-mă aşa cum ai făcut cu poneiul.

Nu l-am lăsat să repete şi m-am aruncat în braţele lui, nu fără surpriză, căci până atunci nu-mi ceruse niciodată să-l îmbrăţişez.

Mă strânse la piept cu o asemenea înflăcărare încât am tresărit. Această îmbrăţişare îmi amintea de sărutările domnului de Mers…

Şi cu toate acestea, nu putea fi nicio asemănare între sentimentele celor doi bărbaţi, căci unul era amantul meu, iar celălalt aproape un tată.

În rest, detaliul pe care vi l-am povestit nu m-a interesat prea mult timp. Mă gândeam numai la ponei.

Imediat după cină, care mi s-a părut foarte lungă, am cerut să iau primele lecţii de echitaţie.

Domnul de Bezons fu bucuros să mi le dea.

Mi se improviză un fel de fustă de amazoană. A doua zi dimineaţa urma să vină un croitor pentru a-mi face un adevărat costum de călărie. Mă aşeză pe şa, îmi puse frâiele în mâini şi-am început să fac paşi mici în jurul peluzei imense care se întindea în faţa castelului.

Totul era minunat şi nu aveam nicio spaimă. Dar nu peste mult timp am lăsat mersul liniştit.

Am spus: Hop!… şi poneiul plecă în galop năvalnic.

Extrema rapiditate a cursei sale mă miră şi mă dezorientă mai întâi. Am început să simt spaima şi m-am ţinut cu amândouă mâinile de furca şeii, lăsând frâul.

Un cal rău sau mai puţin dresat s-ar fi debarasat în acel moment de călăreaţa nepricepută.

Dar Ivory-Black era fără cusur.

M-am obişnuit repede cu galopul său blând şi egal care mă ducea cu viteza fulgerului, fără a-mi provoca cea mai mică scuturătură.

Am lăsat şaua, am luat frâul şi, după vreo două-trei tururi, triumfând, am oprit poneiul chiar în faţa contelui Ludovic care aplauda.

— Pentru prima dată, nu e rău!… i-am spus eu cu un aer cuceritor.

Mi-a răspuns prin laude, susţinând că în foarte scurt timp voi deveni o călăreaţă de primă mână.

Exerciţiile mele au continuat a doua zi şi zilele următoare. În loc să mă lase singură, domnul de Bezons stătea mereu cu mine, supraveghindu-mă şi dându-mi ceea ce în termeni tehnici se cheamă lecţii de manej.

Cele spuse de el se împliniră: după numai cincisprezece zile eram nu numai o călăreaţă îndrăzneaţă, ci şi una pricepută.

Îi făceam poneiului toate voile, iar el, ca şi cum între noi s-ar fi stabilit o adevărată comunicare, se supunea dorinţelor mele fără a-mi lăsa timp să le exprime.

Din ziua în care m-am simţit sigură pe mine, marea mea ambiţie a fost să-l însoţesc pe contele Ludovic la vânătoare, să galopez prin pădure, auzind cum răsună departe sunetul cornului şi urletele haitei, să sar şanţurile şi să mă îmbăt de viteză, după bunul meu plac.

După ce se lăsă puţin rugat, fără îndoială doar pentru a-mi face bucuria şi mai mare, domnul de Bezons consimţi şi dădu ordin ca a doua zi să fie pregătită o mare vânătoare.

Mama trebuia să vină în urmă, într-o caleaşcă descoperită, şi să ne întâlnească într-un loc anume unde erau aduse proviziile şi urma să luăm masa în iarbă.

Totul se petrecu aşa cum a fost hotărât. După trei ore de vânătoare am prins un cerb, şi masa câmpenească ne găsi într-o dispoziţie strălucită.

Ne-am întors la castel după-amiaza, şi trebuie să recunosc că niciodată ziua nu mi s-a părut mai scurtă şi mai plăcută.

Din marea mea dragoste pentru vicontele Hector nu mai rămăsese nici urmă, şi nu mă mai gândeam deloc la el decât ca să-mi spun că n-o să-l mai văd niciodată.

Zilele treceau, asemănându-se una cu cealaltă, atunci când o permitea vremea, ÎI însoţeam pe domnul de Bezons la vânătoare şi, când ploaia mă forţa să rămân în castel, nu mă mai plictiseam, cad contele adusese, la cererea mea, de la Paris, o colecţie de romane noi pe care le citeam pe

nerăsuflate.

Domnul de Bezons redevenise bărbatul de altă dată. Nu mai bea decât moderat, nu mai arăta aceeaşi familiaritate de care mă mirasem la întoarcerea mea de la Paris.

Aceste schimbări ar fi trebuit s-o bucure pe mama, şi cu toate acestea ea părea mai tristă decât fusese.

Tristeţea ei mi se părea inexplicabilă. Nu era prea departe ziua în care aveam să-i înţeleg şi eu cauza.

Într-o dimineaţă splendidă de septembrie, am plecat împreună cu domnul de Bezons la o vânătoare de vulpi.

Contele nu părea în apele sale. Tăcea. Abia răspundea întrebărilor mele. Când credea că atenţia mea era îndreptată în altă parte, mă privea îndelung într-un mod ciudat pe care-l schimba imediat ce voiam să-i vorbesc.

Căldura era sufocantă.

Nicio adiere de vânt nu trecea prin crengile copacilor pe sub care treceam.

Păsările săreau din creangă în creangă, tăcute, a speriate, scoţând din când în când ţipete tânguitoare.

Caii şi chiar poneiul meu erau lac de sudoare, mergeau încet, cu capul plecat şi nările palpitând.

Eu simţeam că nu mai am niciun pic din energia de altă dată. Eram slăbită ca şi cineva care se trezeşte dintr-o boală lungă.

Spre prânz aerul deveni şi mai fierbinte. Nu cred că cerul de plumb topit al tropicelor din orele de dinaintea furtunilor şi a marilor cutremure de pământ ar putea apăsa mai greu pământul pârjolit.

Soarele se ascunse.

Un nor imens, de-un negru livid, se întinse ca un văl de la un capăt la celălalt al orizontului.

— Vine furtuna, i-am spus domnului de Bezons.

— Cred, îmi răspunse, şi, după toate aparenţele, va fi una cumplită…

— Ştiţi că mi-e frică de tunete… Nu ne-am putea întoarce ca să ajungem la castel…

— Suntem la şase leghe depărtare, iar furtuna va izbucni în cei puţin jumătate de oră, poate chiar în zece, cincisprezece minute…

— Ce-o să facem?…

— La o leghe de aici, nu prea departe, se află un pavilion de vânătoare care-mi aparţine… să încercăm să ajungem acolo. Nu e prea bun, dar cel puţin vom fi la adăpost…

— Aveţi cheia pavilionului?

— Nu.

— Atunci cum o să intrăm?

— Voi forţa uşa dacă trebuie. Nu cred că e prea solidă…

— Nu mai aud nimic, unde sunt ceilalţi?

— Nu ştiu. Poate că pe căldura asta înspăimântătoare câinii au pierdut drumul…

Un bubuit îndepărtat de tunet trecu printre nori.

— La galop, spuse contele, la galop, nu mai avem timp…

Domnul de Bezons dădu pinteni calului său care sări înainte. Poneiul meu îl urmă.

Trecură două minute.

Bubuiturile tunetului răsunau neîntrerupt, dar mereu în depărtare. Caii erau plini de spumă din cap până în picioare.

— Curaj! strigă contele întorcându-se pe jumătate în şa, curaj, ne apropiem…

După câteva minute în acelaşi ritm, am zărit la capătul unui luminiş un pavilion din cărămizi, cu chenarele uşilor şi ferestrelor făcute din piatră albă.

Era clădirea despre care îmi vorbise domnul de Bezons.

Pentru a ajunge acolo mai aveam nevoie de foarte puţin timp.

În clipa în care caii au ajuns în poieniţă, pânza plumburie a cerului fu sfâşiată din loc în loc de un fulger orbitor de alb însoţit de un bubuit de tunet metalic.

Înspăimântat, poneiul se opri atât de brusc încât

eram gata să sar pe deasupra capului său.

În acelaşi timp prin pădure trecu un vânt puternic, cel care pe mare scufundă corăbiile şi în pădure frânge stejarii bătrâni ca pe nişte beţişoare.

În urma lui vârfurile copacilor se îndoiau şi se ciocneau cu un zgomot straniu, ameninţător.

Furtuna se dezlănţuia.

Am pornit-o din nou în galop cu sărmanul Ivory-Black care tremura din toate încheieturile şi, înainte de a fi căzut vreo picătură de apă, am ajuns la pavilion.

Domnul de Bezons descălecase; zgâlţâia o uşă care, în ciuda vechimii, rezista la toate încercările lui.

Am privit mica construcţie în care căutam un refugiu.

Văzută de departe, prin frunzişul înverzit, un ansamblu roşu şi alb, cu o formă zveltă şi un acoperiş ascuţit de ardezie, îşi păstra aproape neatinsă înfăţişarea aristocratică din vremurile trecute.

Dar de aproape, avea un aspect trist şi dezolant.

Ruinele, adevăratele ruine, au farmecul şi splendoarea lor. Iedera ce le acoperă ca un linţoliu le dă măreţia unui mormânt.

Dar o clădire care în ansamblu mai stă în picioare, dar în rest se clatină, gata să se prăbuşească, semăna cu un bătrân hidos şi decrepit, pe jumătate viu, pe jumătate mort.

Acesta era pavilionul de vânătoare.

Acoperişul ascuţit era dislocat pe alocuri de furtunile trecute.

Ici şi colo cărămizile smulse din zid lăsau să se vadă găuri ce semănau cu răni sângerânde. Ploile ce căzuseră în cascade de-a lungul pereţilor imprimaseră nuanţe verzui în roşul pereţilor de cărămidă.

Obloanele de la primul etaj ofereau imaginea unei dezordini înspăimântătoare. Unele nu se mai ţineau decât în câte-o balama. Altele căzuseră de tot, lăsând să se vadă ochiurile sparte ale ferestrelor.

Clădirea era înconjurată de nenumărate tufe de urzici şi mărăcini, formând un brâu de spini.

Trei scări de piatră formau un mic peron ce ducea la intrarea principală. Scările disparate erau acoperite de un strat gros de muşchi şi licheni.

Buruieni viguroase crescuseră printre despărţituri.

Timp de un sfert de oră cât am trecut în revistă aceste detalii, domnul de Bezons continua să zguduie uşa fără să obţină însă niciun rezultat.

Scândurile, pe jumătate putrede, trosneau, broasca ruginită scârţâia; ai fi zis că totul se va face ţăndări.

Contele nu mai avea răbdare.

— Nu putem rămâne afară! şopti ei. Într-o clipă se vor deschide zăgazurile cerului.

Apoi adăugă:

— Să ducem caii în grajd, poate o să găsim acolo ceva cu care să spargem uşa asta blestemată…

— E şi un grajd aici? l-am întrebat.

— Ai auzit vreodată de un pavilion de vânătoare fără grajd?…

În timp ce vorbea, domnul de Bezons luă caii de frâu şi făcu turul pavilionului.

L-am urmat şi-am văzut un hangar destul de mare ce fusese ascuns până atunci de corpul principal al casei.

Stâlpi de lemn cu un aspect rustic susţineau hangarul prevăzut pe toată lungimea cu iesle şi rasteluri în care încăpeau cel puţin cincisprezece cai.

Nu ne aşteptam deloc să găsim acolo fân sau ovăz.

Eclair şi Ivory-Black fură instalaţi în faţa ieslei goale, şi contele Ludovic începu să caute obiectul de care avea nevoie pentru a putea intra în pavilion.

Scotoci câtva timp fără să găsească nimic. Deodată l-am auzit strigând:

— Victorie!

M-am întors spre el şi-am văzut că în mâna dreaptă ţinea o bară de fier destul de grea ce susţinuse un rastel. Tocmai o desprinsese din perete, folosindu-şi forţa neobişnuită.

CAPITOLUL XXI

PAVILIONUL DE VÂNĂTOARE

— Să mă ia dracu', spuse atunci domnul de Bezons, dacă nici cu ajutorul acestei jucării n-o să reuşesc să deschid blestematul ăsta de pavilion!…

Ne-am întors la uşa de intrare.

Contele introduse pe sub uşă capătul barei de fier şi, folosind-o ca pe o pârghie, apăsă cu toată puterea, şi zgudui de sus până jos scândurile de stejar mâncate de carii.

La a doua scuturătură, balamalele ruginite se desprinseră scârţâind, iar la a treia, uşa căzu înăuntrul holului, scoţând un zgomot uriaş şi-un nor mare de praf.

Era şi timpul, căci pământul uscat începu să fie biciuit de picături mari de ploaie amestecate cu grindină. Furtuna se dezlănţui cu o furie de nedescris, răsucind şi strivind vârfurile stejarilor bătrâni, dezrădăcinând ici şi colo câţiva din uriaşii pădurii.

Am intrat.

— Suntem la adăpost! exclamă domnul de Bezons. Furtuna poate să bântuie cât o vrea de-acum înainte!… Până la urmă tot o să se oprească… Nu ne trebuie decât puţină răbdare… Dar hai să vizităm puţin locul nostru de refugiu.

Cred că de cinci-şase ani n-a mai pus cineva piciorul pe-aici…

La parter se găseau o sufragerie şi un salon, amândouă foarte mari.

Contele intră primul în sufragerie şi deschise ferestrele şi obloanele ambelor încăperi, nu fără greutate, pentru că rugina sudase tot scheletul metalic.

Sufrageria nu suferise prea mult de pe urma lăsării în paragină.

Era lambrisată în stejar, avea două bufete, o masă şi scaune din acelaşi lemn. În bufet se afla un serviciu de porţelan şi sticlărie ieftină, dar cu forme graţioase şi deosebite.

Lipseau argintăria şi proviziile.

Salonul se afla într-o stare mult mai puţin bună. Tapetul de pânză cu motive persane fusese atacat de

umezeală în mai multe locuri.

Mobilele, divanele şi fotoliile, acoperite cu o stofă asemănătoare, păreau la fel de noi ea-n ziua în care fuseseră aduse în pavilion.

Mă trântii pe un divan, căci electricitatea din atmosferă îmi întindea nervii ca pe corzile unei chitare, iar starea ciudată de oboseală şi epuizare de care v-am vorbit sporise.

Cred că pe chipul meu se vedeau toate aceste lucruri. căci contele mă întrebă repede:

— Nu te simţi bine, Marguerite?

— Ba da, am răspuns… doar că mă simt frântă.

— Poate ţi-e foame?

— Nu mi-e foame, dar mor de sete…

— Ţi-e sete, o să-ţi dau să bei…

— Cum? O să strângeţi într-un pahar picături de ploaie?

— Nu, ci doar o să cobor în pivniţă.

— Aici se află o pivniţă?

— Desigur!

— Şi are vin?

— Altă dată era, dar cum nimeni n-a venit pe aici, mi se pare normal să se mai afle.

— Dar probabil că e închisă.

— Bineînţeles.

— O să trebuiască să mai spargeţi o uşă?

— Sper că nu. Ştiu unde se ţinea altă dată cheia. Poate nu i-au schimbat locul. Să mergem să vedem.

Domnul de Bezons se întoarse în sufragerie, scotoci într-unul din sertarele bufetului şi se întoarse triumfător cu o cheie.

De cheie atârna un fir cu o etichetă pe care scria: pivniţă. Nu mai aveam nicio îndoială în privinţa destinaţiei sale.

Contele luă o lumânare mai puţin mucegăită din micile candelabre de bronz care se găseau pe şemineul din salon. O aprinse cu ajutorul unei cutii de chibrituri pe care o purta mereu cu el, ca un fumător înrăit ce era. Îmi spuse

mai apoi:

— Vrei să vii cu mine sau mă aştepţi aici?

— Vă aştept aici, i-am răspuns. Oboseala nu-i nimic pe lângă faptul că mi-e foarte cald ca să cobor într-o pivniţă… pentru nimic în lume nu vreau să plec de aici cu o congestie pulmonară.

— Ai perfectă dreptate. Mă întorc în câteva minute…

Şi contele ieşi din salon.

Nu trecuseră nici două minute şi apăru cu braţele încărcate cu sticle.

Adusese atâta vin de Madeira şi şampanie cât să ajungă la douăsprezece persoane.

— Ah! Doamne! am spus eu râzând, ce-o să facem cu atâta vin?

— Nu trebuie să alegi?

Şi, apropiind o măsuţă de divanul pe care stăteam pe jumătate întinsă aranjă acolo grămadă de sticle.

Pe urmă intră în sufragerie întorcându-se cu pahare de diferite forme, un tirbuşon şi un cleşte.

— Să vedem, spuse atunci, ce te hotărăşti să bei…

— Vreau să beau un pahar de şampanie.

Contele destupă o sticlă, rupând cu cleştele firele de sârmă, şi umplu două pahare cu o spumă roz, scânteietoare.

— Pe vremuri era excelentă, spuse în timp ce-mi întindea un pahar; sper că nu şi-a pierdut nimic din gust.

Am golit paharul dintr-o înghiţitură.

Niciodată nu mi se păruse o băutură atât de delicioasă. Pivniţa era foarte rece. şi vinul aproape frapat îmi răcorea gâtul uscat şi arzător, dându-mi o senzaţie de bună dispoziţie.

— Mai vreau… mai vreau…! am exclamat eu întinzând mâna.

— Bravo! răspunse contele râzând, văd că acest Bouzy rose e pe gustul tău…

— Aşa-i de bine să bei ceva rece când e cald!…

— Nu te jena, dragă Marguerite, sticla asta mai are şi

alte surori…

— Şi dacă mă ameţesc?…

— Aş! şampania nu ameţeşte niciodată… În timp ce eu înghiţeam pe nerăsuflate pahar după pahar din Bouzy rose, care, după domnul de Bezons, nu ameţeşte niciodată, contele nu stătea degeaba.

Destupase şi golise pe jumătate o sticlă de vin de Madeira a cărei tărie îi plăcea mai mult decât cea a şampaniei.

Stăteam pe divan, şi în pofida afirmaţiilor contelui, mă simţeam cumplit de buimăcită de şampania înghiţită şi mi se părea că n-o să mă mai pot ţine pe picioare.

Starea mea de ameţeală era însoţită de o ciudată bună dispoziţie; râdeam fără să ştiu de ce.

Furtuna continua să bântuie în jurul pavilionului, dar nu mă mai interesa.

În acest timp, contele îşi terminase sticla cu vin de Madeira.

Veni să se aşeze lângă mine.

Îl privii, şi ilaritatea de nestăpânit datorată surescitării nervilor mei crescu.

— De ce râzi aşa? mă întrebă domnul de Bezons.

— Pentru că ochii vă strălucesc ca nişte stele…

— Şi ştii de ce strălucesc aşa, Marguerite?

— Nu, nu ştiu…

— Pentru că te privesc.

— Ce glumă bună!… Ar trebui să strălucească mereu, căci mă priviţi deseori…

Contele nu răspunse.

Respiraţia-i era scurtă şi zgomotoasă; strălucirea ochilor îi crescu, şi fără să vreau îi comparam cu ochii fosforescenţi ai unei pisici stând în întuneric, şi nu cu stele aşa cum spusesem eu politicoasă.

După câteva minute de tăcere, contele mă prinse de mână.

Deşi acest gest nu era deloc obişnuit, l-am lăsat să-l facă, şi nu m-am mirat.

— Ştii că eşti frumoasă, Marguerite?… şopti el.

— Bineînţeles că ştiu! am răspuns eu cu cochetărie. E cineva în castel care-mi spune în fiecare dimineaţă, şi seară, şi uneori chiar la prânz.

Sprâncenele contelui se încruntară.

— Cineva?... repetă el.

— Da, şi e cineva care nu minte.

— Cine... Dar, cine e?...

— Oglinda mea.

Contele respiră adânc ca şi cum ar fi scăpat de o greutate.

Apoi continuă cu o voce tremurătoare:

— Mă iubeşti, Marguerite?...

— Cum adică, dacă vă iubesc?...

— Da?

— Fireşte, şi nu ştiu de ce mă întrebaţi... Credeaţi că nu vă iubesc?...

— Dar în ce fel mă iubeşti?...

— Dumnezeule! am exclamat eu, ce întrebări ciudate îmi puneţi!... În ce fel vă iubesc? Nu m-am gândit niciodată la asta. Vă iubesc ca şi cum aţi fi tatăl meu, dac-aş avea vreunul...

Mâna contelui se contractă.

— Ce aveţi? l-am întrebat.

În loc să-mi răspundă, îmi zise:

— Marguerite, vrei să mă îmbrăţişezi?...

— Dacă vreţi, o voi face...

— Vino.

Mă aplecai spre el.

Îşi încolăci braţele în jurul taliei mele apropiindu-şi faţa de a mea şi, apăsându-şi cu pasiune buzele pe gura mea, îmi dădu un sărut asemănător celui pe care-l primisem de la vicontele Hector.

Doar că buzele domnului de Mers mă făceau să simt un fior de voluptate; în schimb, cele ale contelui Ludovic îmi provocau o adâncă şi ciudată repulsie.

M-am zbătut în braţele lui şi abia am reuşit să mă desprind.

— Marguerite, se bâlbâi el, ţi-e teamă de mine?...

— Nu. Dar nu vreau să mă îmbrăţişaţi aşa…

— De ce?

— Pentru că nu vreau… pentru că nu aşa v-aţi îmbrăţişa fiica…

— Dar nu eşti fiica mea, exclamă contele cu putere… Nu, nu eşti fiica mea!… Şi nu te iubesc ca un tată!… Nu o afecţiune calmă şi rece simt pentru tine!… E o dragoste năvalnică pe care trebuie s-o împărtăşeşti… şi-o vei împărtăşi, nu-i. aşa, Marguerite?

Cu o clipă înainte, domnul de Bezons mă întrebase dacă-mi era frică şi eu îi răspunsesem: Nu.

Atunci era adevărat.

Dar acum, în faţa acelei mărturisiri neobişnuite, mă cuprindea spaima.

Ameţeala datorată şampaniei se risipi în întregime.

— M-am ridicat de pe divan ca să mă îndepărtez de conte şi i-am spus:

— Oh! Vă rog, domnule, să nu mai glumiţi aşa…

— Nu glumesc deloc, Marguerite, şi ştii foarte bine asta… Ţi-am spus adevărul pentru că nu puteam să ţi-l ascund multă vreme… Te iubesc…

Mă refugiasem într-un colţ al camerei, dar contele nu mă urmase.

— Ştiţi foarte bine că nu puteţi să mă iubiţi! am strigat eu.

— Şi de ce? Da, de ce?…

— Pentru că aţi fost amantul mamei mele…

— Nu mai sunt… şi de multă vreme…

— Ce contează! Aţi fost. E o barieră de netrecut între noi…

— Te înşeli, Marguerite, te-ai născut într-o vreme în care n-o cunoşteam pe mama ta…

— E posibil. Dar niciodată n-aş putea vedea în dumneavoastră altceva decât un tată…

m-am obişnuit aşa din copilărie şi ştiu bine că nu se va schimba…

— Ascultă, Marguerite, te iubesc ca un nebun… te iubesc aşa cum nu credeam că pot să iubesc… Te iubesc mai mult ca orice pe lume… Nu mă dau înapoi de la nimic ca să ţi-o dovedesc… Vrei să fii soţia mea?…

— Soţia voastră?…

— Da, contesă de Bezons… Vrei?…

— Ceea ce-mi oferiţi i-aţi promis mamei, şi nu v-aţi ţinut de cuvânt…

— N-am iubit-o pe mama ta aşa cum te iubesc pe tine… Ce jurământ vrei să-ţi fac că-ţi dau numele şi averea mea?…

— Nu vreau niciun jurământ, nu vă vreau numele… O fată nu poate deveni soţia amantului mamei sale…

— Deci, refuzi?

— Refuz.

— Şi nu-mi laşi nicio speranţă pentru viitor?

— Niciuna.

— Ei bine! Îţi spun, strigă contele, îndreptându-se spre mine, îţi spun că dacă nu vrei să fii soţia mea, vei fi amanta mea… suntem singuri aici şi eu sunt mai puternic…

Spaima mea creştea cu fiecare secundă, căci vedeam limpede că domnul de Bezons nu va ezita să folosească violenţa pentru a-şi atinge scopul.

Se îndreptă spre ungherul în care mă refugiasem, înaintând cu braţele întinse pentru a mă cuprinde. Faţa îi era roşie, ochii arătau un fel de rătăcire, iar sudoarea-i curgea pe frunte în picături mari

Vinul de Madeira pe care tocmai îl băuse, pasiunea brutală şi surescitarea datorată atmosferei de afară îl ameţiseră, făcându-i să se împleticească.

— Nu vă apropiaţi de mine, am şoptit eu, vă rog… nu vă apropiaţi!…

Dar el înainta.

— Nu vă apropiaţi! am spus eu pentru a treia oară. Vă previn c-o să mă apăr…

— Apără-te dacă vrei, răspunse el, nu-mi pasă! Sunt mai puternic…

Doar trei paşi ne despărţeau.

M-am aplecat şi mi-am luat avânt, sperând *c-o* să pot trece pe sub mâinile lui.

Dar n-am reuşit decât pe jumătate.

Contele mă prinse de corsajul rochiei şi vru să mă tragă spre el.

Violenţa eu care mă împinsesem mă ajută să scap, dar şiretul corsajului rămase în mâinile lui. Am putut sări până lângă măsuţa de pe care, în lipsa unei alte arme, am luat cleştele ce servise ia destuparea şampaniei.

Domnul de Bezons era din nou lângă mine, mai însufleţit ca niciodată şi furios din cauza rezistenţei mele. Mă prinse în braţe, strângându-mă spre el aproape să mă înăbuşe, pentru a-mi zădărnici orice efort.

Doar mâna dreaptă îmi rămăsese liberă.

Am ridicat-o deasupra contelui şi l-am lovit cu toată forţa în plină faţă.

Un ţipăt sau mai degrabă un geamăt surd ieşi de pe buzele sale. Simţii cum îi slăbeşte strânsoarea. L-am împins, şi el se răsturnă pe divanul din spatele său.

Faţa-i era acoperită cu sânge ce curgea dintr-o tăietură mare.

N-am pierdut vremea examinând dacă acea rană era adâncă sau periculoasă.

Am ieşit afară din salon traversând sufrageria, apoi coridorul şi m-am trezit afară sub puhoiul unei ploi torenţiale.

CAPITOLUL XXII

SÂNGE!... SÂNGE... TREBUIE SÂNGE!

Eram buimacă şi nu mă gândeam decât că trebuie să fug, dar nu ştiam pe unde.

Dar după câteva secunde, ploaia care-mi biciuia faţa răcorindu-mi obrajii şi tâmplele înfierbântate mă ajută să-mi revin.

Am alergat spre grajd, mi-am dezlegat poneiul şi sărind în şa, am pornit în galop pe drumul pe care venisem împreună cu domnul de Bezons.

La o oră după aceea ploaia încetă. Vântul se domoli şi

printre nori apăru o rază de soare ce anunţa sfârşitul furtunii.

Frunzişul copacilor bătrâni era plin de picături de apă ce străluceau sub razele soarelui ca nişte diamante. Verdele muşchiului şi al iubirii se înviorase. Păsările cântau din răsputeri, întreaga natură se liniştise. Doar eu eram departe de-a fi calmă.

Situaţia mea era îngrozitoare.

Tremuram la gândul că-l omorâsem pe contele Ludovic. Dacă aşa era, consecinţele unei asemenea nenorociri ar fi fost înspăimântătoare.

Pe de altă parte, dacă rana domnului de Bezons era uşoară, îmi va ierta oare o asemenea rezistenţă? Dragostea lui nu se va schimba în ură? Nu se va răzbuna alungându-ne de la castel pe mine şi pe mama?

Şi atunci, ce avea să se întâmple cu noi? În acest caz mă gândeam să merg la vicontele de Mers. Dar în atât de puţin timp îşi refăcuse oare situaţia şi averea ca să fie în stare să mă ajute?

Toate aceste gânduri îmi treceau prin minte în timp ce urmam potecile transformate de furtună în albii de torente.

Mergeam încet, cu privirea fixă şi absentă, lăsând hăţurile să fluture pe coama neagră a poneiului.

Dacă nu m-am rătăcit e doar meritul lui Ivory-Black.

După trei ore am văzut cu uimire că ajunsesem la intrarea marii alei a parcului.

Stăpânită de atâtea gânduri triste nici nu mi-am dat seama de drumul străbătut.

Ivory-Black se opri în faţa peronului.

Un servitor veni să mă ajute să cobor şi-mi spuse:

— Când am văzut că începe furtuna am fost. foarte îngrijoraţi pentru domnişoara şi domnul conte.

I-am răspuns fără să ştiu prea bine ce spuneam:

— Da, furtuna a fost groaznică…

— Domnul conte nu s-a întors odată cu domnişoara? …

— După cum vedeţi.

— Dar nu i s-a întâmplat nimic domnului conte?

— Nu cred… Probabil se va întoarce şi el curând…

Şi, pentru a scăpa de întrebările lui, m-am grăbit să urc în apartamentul meu.

Voiam să-mi scot costumul de călărie, ud ca şi cum l-aş fi muiat în apă, când mama intră în camera mea.

— Ei bine! mă întrebă ea, ce s-a întâmplat?

— Nimic. O furtună cumplită, asta-i tot.

— Aţi găsit un adăpost, cel puţin în timpul furtunii?…

— Nu. Eram departe de orice clădire.

— Ce s-a întâmplat cu domnul de Bezons?

— Ne-am pierdut pe drum… sau mai degrabă eu l-am pierdut.

— Cum s-a întâmplat?

— Un bubuit de tunet mi-a înspăimântat calul care a luat-o înnebunit înainte şi când am reuşit să-l stăpânesc nu l-am mai găsit pe

conte, deci am luat hotărârea să mă întorc singură.

— Te previn că-ntr-o bună zi calul ăsta o să te şi omoare!…

— Dă-mi voie să nu te cred…

— Ar fi bine să mă înşel, dar mi-e teamă…

Am ridicat uşor din umeri şi am schimbat subiectul.

— S-au întors hăitaşii şi câinii? am întrebat.

— Nu s-a întors nimeni de la blestemata asta de vânătoare. Grăbeşte-te să-ţi schimbi hainele, iar dacă ţi-e foame o să-ţi trimit o supă prin Irma.

— Nu asta e problema…

— Ba dimpotrivă… N-ai mâncat nimic de dimineaţă şi nu ştiu la ce oră vom lua cina. Trebuie să-l aşteptăm pe domnul de Bezons care probabil te caută prin pădure şi poate să te caute mult şi bine…

N-am vrut s-o supăr pe mama aşa că i-am spus să facă ce vrea şi imediat ce mi-a fost adusă supa, am aruncat-o pe fereastră.

În starea de nelinişte şi enervare în care mă aflam nu puteam înghiţi nimic.

Mult timp după aceea am auzit răsunând lovituri de bici şi urletele câinilor.

Am alergat la fereastră.

Erau hăitaşii care se întorceau. Domnul de Bezons nu-i însoţea. Sosi noaptea.

Spaima şi neliniştea mea creşteau pe măsura trecerii orelor; mi-era teamă că-i dădusem o lovitură mortală.

Într-un târziu mi s-a părut că aud la o oarecare distanţă zgomotul copitelor unui cal.

Am ciulit urechile.

Dar zgomotul era slab şi se stinse repede.

M-am gândit că mă înşelasem.

După vreo zece minute sau un sfert de oră cineva bătu încet la uşa mea.

— Cine e acolo? am întrebat.

— Eu sunt, domnişoară, răspunse valetul.

— Intră.

Servitorul întredeschise uşa şi-mi spuse cu un aer misterios:

— Domnişoară…

— Ei bine!

— Tocmai s-a întors domnul conte…

— Ah!… am exclamat.

— O roagă pe domnişoara să vină imediat în apartamentul său. Domnul conte doreşte să vorbească cu domnişoara înainte de a coborî pentru cină.

— O să merg imediat. Valetul plecă.

Tremuram. Domnul de Bezons voia să-mi vorbească! … Ce avea să-mi spună?

Nu-l puteam lăsa să aştepte. Am ieşit din cameră fără lumânare. M-am îndreptat spre apartamentul contelui… Am trecut prin prima cameră şi voiam să deschid uşa dormitorului.

Era închisă pe dinăuntru.

— Cine e acolo? întrebă contele, aşa cum întrebasem şi eu mai devreme.

Am răspuns.

— Sunt eu, Marguerite…

Se auzi o mişcare în interiorul camerei.

Cheia se răsuci în broască, iar uşa se deschise.

Domnul de Bezons apăru în deschizătura uşii luminat de flacăra unei lumânări pe care o ţinea în mână.

Înfăţişarea lui mă surprinse şi mă înspăimântă; totodată.

Tocmai îşi dezbrăcase haina de vânătoare şi vesta. Nu-şi păstrase decât cămaşa şi pantalonii.

Faţa cămăşii era plină de sânge. Pe chip avea urme de sânge ce-i scoteau în evidenţă paloarea.

Pe toată lungimea frunţii i se întindea o rană, chiar deasupra ochilor; sprâncenele, mustaţa şi barba erau acoperite de un strat de sânge închegat.

Stăteam nemişcată în faţa lui, mută şi abia ţinându-mă pe picioare…

— Voiam să vorbesc cu tine înainte de-a vedea pe altcineva, începu cu o voce aspră… Ce i-ai povestit mamei tale când te-ai întors?

— I-am spus, bâigui eu, că un bubuit de tunet mi-a speriat calul care a luat-o înnebunit înainte şi n-am mai reuşit să vă întâlnesc…

— Ei, bine. Nu uita că nimic nu s-a petrecut între noi… calul meu s-a împiedicat antrenându-mă şi pe mine în căderea lui… O piatră ascuţită mi-a făcut această tăietură… Am rămas leşinat în urma loviturii… Nu mi-am recăpătat cunoştinţa decât multă vreme după aceea. Iată ce le voi spune… Nu dezminţi… Trebuia să te previn… Asta e. Caut-o pe mama ta, eu o să cobor într-o clipă…

Şi domnul ele Bezons mă împinse afară închizând uşa în urma mea.

Am coborât în sufragerie. Mama aflase de întoarcerea contelui Ludovic şi era deja acolo cerând să se servească repede cina.

— L-am văzut pe domnul de Bezons, a căzut şi s-a lovit îngrozitor. Din cauza asta a întârziat atât…

Mama dori să mai afle detalii.

I-am repetat în amănunt povestea imaginată de conte

pentru a-şi explica rana.

Nu peste multă vreme apăru şi el. Spălată cu grijă, faţa sa era mai puţin înspăimântătoare decât îmi păruse mie când avea sângele închegat, dar rana adâncă şi mare de pe frunte îi provoca dureri cumplite.

Mama aplică pe tăietură comprese îmbibate cu apă sărată. Contele suportă cu un curaj stoic contactul sării cu carnea vie. Doar contracţia muşchilor de pe faţă arăta intensitatea durerii.

După asta, domnul de Bezons se aşeză la masă ai începu să mănânce cu poftă. Dar în timpul merii nu bău decât apă şi nu scoase vreun cuvânt.

— Dragul meu, îl întrebă mama când vru să: e ridice şi luă o lumânare pentru a se retrage, îi ai vrea să chem un doctor?

— Nu are niciun rost. Mâine dimineaţă voi îi vindecat…

— Eşti sigur?

— Oh! Bineînţeles. Oricum mâine dimineaţă avem timp să-l înştiinţăm… Noapte bună…

Şi urcă la el în apartament.

— Ce rană ciudată! îmi spuse mama după ce contele ieşise din sufragerie… M-am uitat bine la ea în timp ce-i puneam comprese… nu semăna deloc cu tăietura produsă de o piatră ascuţită… S-ar zice că-i o rană făcută de o armă oarecare, o floreta de exemplu…

Dar e sigur, mă bâlbâi eu, că domnul de Bezons nu s-a bătut astăzi cu nimeni în duel…

Bineînţeles. Dar nu s-o fi luptat oare cu vreun braconier prins în flagrant delict?…

— De ce nu ne-ar fi spus?

— Nu ştiu, dar, îţi spun încă o dată, rana aceasta e tare ciudată!

M-am ridicat şi-am luat o lumânare.

— Mergi să dormi? zise mama.

— Sunt moartă de oboseală şi puţin bolnavă…

— Sper că un somn bun te va reface… Noapte bună, copilul meu…

Mama mă îmbrăţişă, iar eu am urcat la mine.

Abia m-am aşezat în pat că am adormit. Dar somnul meu a fost tulburat de vise îngrozitoare.

Scena din pavilion îmi apăru în vis până în cele mai mici detalii. Doar deznodământul nu era acelaşi.

După ce-l lovisem pe domnul de Bezons şi-l văzusem căzând greu pe divan, voiam să fug…

Dar o forţă irezistibilă îmi ţintui picioarele de parchet şi nu mai puteam face niciun pas.

Priveam şi auzeam cum curge sângele din rana contelui precum apa dintr-o fântână…

Curând sângele acoperi pardoseala şi-mi ajunse până la glezne… un fel de abur roşietic se ridică din acest lac de sânge… Privite prin acest abur, toate obiectele din jur mi se păreau stacojii.

Tresării de scârbă la contactul cu lichidul călduţ şi clocotitor…

Mi-am adunat puterile pentru a mă smulge din acest chin înspăimântător, dar aceeaşi putere de neînvins mă opri.

Rana sângera mereu… sângele urca…

Nu se opri la glezne… urcă până la genunchi.

Urcă şi mai sus… Îmi atinse mijlocul… Apoi pieptul…

Pe urmă gura…

Se apropie de buze… mi le atinse… urma să mor… să mor înecată în sângele vărsat de mine…

Am deschis gura ca să scot un ultim ţipăt…

O înghiţitură de sânge îmi înăbuşi ţipătul şi gustai precum domnişoara de Sombreui savoarea greţoasă a dezgustătoarei băuturi…

Sângele trecu de nări…

Nu mai puteam respira… totul se sfârşise… muream…

Chiar în acel moment m-am trezit; mai întâi mi se păru că visul continua şi eu înotam în sânge…

O sudoare fierbinte mă scălda atât de tare încât apa şiroia pe lenjeria patului… aveam o febră cumplită…

De trei ori am adormit la loc. De trei ori începu

acelaşi vis.

Doar primele raze ale soarelui au pus capăt acestui coşmar oribil.

Dar lovitura fusese dată.

Am vrut să mă ridic… dar m-am simţit atât de slăbită încât mi-a fost cu neputinţă să mă susţin.

Am sunat-o pe Irma.

Vederea chipului meu descompus o înspăimântă. Alergă s-o trezească pe mama.

O oră după aceea, doctorul chemat în mare grabă declară că aveam simptomele unei congestii cerebrale.

După două ore am început să delirez. Vorbeam foarte tare de o mare de sânge în care mă înecam. Scoteam gemete rugătoare şi ceream ajutor… În aceeaşi seară am intrat în comă.

Boala îşi urma cursul, şi acesta era foarte grav. Dar forţa şi tinereţea mea au biruit până la urmă.

Peste cincisprezece zile intram în convalescenţă, şi la cinci săptămâni după asta îmi recăpătasem pe deplin forţele.

Mi s-a spus că tot timpul cât am fost în pericol, domnul de Bezons mi-a arătat o atenţie deosebită şi afectuoasă.

CAPITOLUL XXIII

UN MIJLOC ÎNVĂŢAT DINTR-UN VECHI ROMAN

Spuneam că aproape-mi revenisem în putere; mai avem însă nevoie de îngrijiri.

Medicul îmi prescrise un regim sever; îmi erau interzise efortul fizic şi în general orice oboseală; în sfârşit, în fiecare seară, trebuia, înainte de culcare, să iau o poţiune tonică.

Desigur, echitaţia făcea parte dintre exerciţiile fizice interzise; aşadar, nici nu trebuia să mă gândesc să urc pe cal; eram chiar hotărâtă să renunţ la această plăcere care m-ar fi adus din nou în faţa domnului de Bezons.

Nu-mi ascundeam că viaţa de la castel urma să devină la fel de îngrozitoare ca în trecut; dar eram decisă să îndur totul până când, aşa cum promisese, domnul de

Mers se va-ntoarce ca să-mi ceară mâna, şi nimeni nu-l va mai refuza.

Printr-o urmare cât se poate de ciudată, şi pe care nici azi nu mi-o explic prea bine, scena din pavilionul de vânătoare făcuse să revină la suprafaţă dragostea pentru vicontele Rector.

Totdeauna sufletul omenesc are nevoie de speranţă care să-l încurajeze şi să-l susţină; de această speranţă mă agăţam eu atunci.

Contele Ludovic arăta faţă de mine o fermecătoare amabilitate. Dacă din întâmplare rămâneam singuri câteva clipe, nu-i scăpa niciun cuvânt care ar fi făcut direct sau indirect aluzie la ceea ce se petrecuse.

Singura urmă rămasă de la dramaticul episod din ziua furtunii era o cicatrice destul de adâncă ce tăia în două fruntea contelui şi-i dădea chipului său o expresie oarecum sălbatică.

În două sau trei rânduri, pe măsură ce mă-nsănătoşeam, mă invită să fac o plimbare prin parc, dar de fiecare dată am găsit câte un pretext să refuz.

Atunci, domnul de Bezons nu mai insista. Într-o zi, întorcându-mă dintr-o plimbare solitară pe aleea străjuită de tei, nu mică mi-a fost mirarea să-i găsesc pe conte şi pe camerista Irma discutând foarte aprins pe un coridor.

Văzându-mă apărând pe neaşteptate, contele nu-şi ascunse încurcătura şi opri numaidecât discuţia; apoi, adresându-mi câteva cuvinte fără importanţă, se îndepărtă.

I-am spus Irmei să mă însoţească în cameră; odată ajunsă acolo, o-ntrebai:

— Ce-ţi spunea atât de misterios domnul conte?

Contrar aplombului ei obişnuit, Irma se codi mult până să-mi răspundă.

— Dar, domnişoară, domnul de Bezons nu mi-a spus nimic misterios… Îmi dădea doar un ordin…

— Ce ordin?

Camerista nu avu timp să-şi pregătească răspunsul; abia după câteva clipe spuse şovăitoare:

— Păi, să schimb florile din jardiniere şi din vazele

chinezeşti.

— Dar parcă e treaba valetului, şi nu a ta!

— Domnişoara are dreptate; poate însă domnul conte crede că mă voi achita de această obligaţie mai bine decât Frederic.

În sfârşit, putea fi adevărat, deşi mă-ndoiam. Cert era că Irma, dacă minţea, atunci era perseverentă în minciuna ei, pentru că nu-mi mai răspunse altceva.

I-am dat deci drumul fără să-mi mai pun alte întrebări; rămasă singură, am început să mă-ntreb ce secret puteau împărtăşi contele şi camerista…

Până la urmă mi-am zis că Irma fiind tânără, drăguţă şi destul de atrăgătoare, domnul de Bezons nu se dădea în lături să-i facă anumite propuneri. Această ipoteză era cât se poate de acceptabilă, aşa că m-am mulţumit cu ea.

Veni şi seara; am ieşit din salon la ora obişnuită şi m-am întors la mine ca să mă culc.

Cinasem doar cu mama, pentru că domnul de Bezons plecase după-amiază la Cäen. Irma mă aştepta să mă dezbrace. Nu schimbaserăm niciun cuvânt în timp ce ea – şi făcu datoria.

Imediat ce-mi pusesem toaleta de noapte, ea – mi dădu poţiunea tonică dată de doctor. Am băut-o ca de obicei dintr-o înghiţitură.

Dar, în timp ce-i întindeam Irmei ceaşca goală, nu m-am putut împiedica să nu exclam:

— Dar ce mi-ai dat aici?!

— Păi, domnişoară, răspunse camerista cu un aer mirat, era poţiunea domnişoarei…

— Ba nu era băutura mea obişnuită; avea un gust oribil; mi-e amară gura ca şi cum aş fi înghiţit fiere!

— Dar nu-nţeleg nimic. Pot să-i jur domnişoarei că am vărsat în ceaşcă conţinutul fiolei pe care a trimis-o farmacistul, la care n-am adăugat nimic nici eu, nici altcineva… Poate că, domnişoarei revenindu-i forţele pe zi ce trece, farmacistul şi-a permis să mărească doza, şi de aici amăreala de care se plânge domnişoara…

Luai o bucată de zahăr candel; gustul oribil al poţiunii dispăru şi-ncerai să mă preocup de acest incident.

— Domnişoara mai are nevoie de mine? întrebă camerista.

— Nu, poţi să pleci.

Rămasă singură, două sau trei minute aranjai câteva obiecte pe o etajeră.

Deodată, mi-am simţit capul ciudat de greu, şi m-a cuprins un somn brusc şi prea puternic ca să fie natural.

Totuşi nu m-am îngrijorat; credeam că mă obosisem poate mai mult în ziua aceea; deci, înainte de a mă culca, m-am dus la uşă să mă încui pe dinăuntru.

Aveam la uşă broască şi două zăvoare micuţe de oţel.

L-am tras pe unul din aceste zăvoare, dar mi-a scăpat din mâini şi a căzut. L-am tras şi pe al doilea; a căzut la fel ca primul.

Uluită de această ciudăţenie, m-am uitat la şuruburile care fixau zăvoarele în uşă.

Acestea fuseseră scoase şi înlocuite cu ceară, care fără-ndoială le ţinuse lipite de uşă până atunci.

Am privit broasca; şuruburile ei erau încă acolo, dar nu se mai înfigeau în lemn; din afară, cu cel mai mic efort, puteau fi desprinse.

În clipa aceea, o străfulgerare trecu prin mintea mea toropită, şi-am înţeles deodată că domnul de Bezons punea în practică împotriva mea un mijloc infam învăţat dintr-un vechi roman, ca şi din altele mai noi.

Plătită de conte, Irma îmi turnase în poţiunea pe care trebuia s-o iau un narcotic puternic.

Urma să adorm, iar când aveam să zac într-un somn de moarte nu mai puteam fi capabilă de nicio rezistenţă… Atunci domnul de Bezons avea să intre la mine.

Această idee mă revoltă.

Plină de uimire, dezgust şi groază, ţipai:

— Nu!… Asta n-are să se-ntâmple!

Şi numaidecât deschisei uşa ca să mă reped în camera mamei.

Calculasem însă greşit puterea narcoticului. Ca-n

coşmarul pe care vi l-am povestit, simţeam că o putere supranaturală îmi înmuia picioarele.

În acelaşi timp, gândurile-mi deveneau greoaie şi confuze; o ceaţă deasă se lăsa în mintea mea.

Nu mai ştiam ce vreau.

Mâna mea, strânsă pe clanţa uşii, lăsă punctul de susţinere şi căzu inertă de-a lungul trupului.

Genunchii mi se-nmuiară şi toate articulaţiile se destinseră.

Un balans asemeni celui al unei corăbii ce spintecă valurile mici şi apropiate mă legăna încet.

Încet-încet mă-ntinsei pe covor fără nici cel mai mic zgomot.

Ochii mi se-nchiseră. Dormeam.

CAPITOLUL XXIV

O HOTĂRÂRE NESTRĂMUTATĂ

A doua zi dimineaţa când m-am trezit, mai bine zis când mi-am venit în simţiri, nu mi-am dat seama prea bine de cele petrecute în timpul nopţii.

Ceaţa deasă din seara trecută îmi mai învăluia încă mintea şi mi-o făcea confuză.

Dar iată că mâna mea, întinsă maşinal, mă aduse la realitate…

Nu mai zăceam pe covor.

Eram în patul meu… dar nu singură!…

Aproape de mine, contele Ludovic mai dormea încă.

Am scos un ţipăt… am făcut o mişcare pentru a coborî repede din pat.

Strigătul şi mişcarea l-au trezit pe conte.

Se ridică şi mă reţinu împotriva eforturilor mele, trecându-mi braţele în jurul mijlocului. Îmi spuse:

— Te-am prevenit, Marguerite, că vei fi a mea, de bunăvoie sau silită, soţie ori

amantă… vezi că m-am ţinut de cuvânt… Te iubesc, Marguerite… Te iubesc de o sută de ori mai mult decât te iubeam atunci… Tot ce ţi-am oferit atunci îţi ofer din nou… Vrei?…

M-am strecurat ca o năpârcă printre braţele contelui şi am sărit din pat strigându-i: Sunteţi un nemernic!... M-am ascuns în cabinetul de toaletă, zăvorând uşa în urma mea.

Contele se ridică, se îmbrăcă fără să se grăbească şi când termină se apropie de cabinet şi-mi spuse prin uşă:

— Mai gândeşte-te, Marguerite. Eşti fată deşteaptă; o să vezi că în loc să te revolţi împotriva unui fapt împlinit e mai bine să accepţi deschis consecinţele lui fericite...

Şi domnul de Bezons ieşi.

Imediat ce m-am convins că a ieşit din cameră, am părăsit şi eu cabinetul de toaletă.

Hotărârea mea era luată definitiv şi am dus-o imediat la îndeplinire.

Mi-am îmbrăcat costumul de vânătoare, am. luat pălăria de fetru gri cu pană neagră. Ceasul şi bijuteriile fără valoare care-mi aparţineau le-am strâns într-un pacheţel, apoi am coborât pe scara de serviciu fără să întâlnesc pe nimeni. M-am dus la grajduri, un rândaş mi l-a înşeuat pe Ivory-Black şi-am pornit-o repede pe drumul spre Cäen, unde am şi ajuns în mai puţin de două ore.

Acolo mi-am dus calul la hotelul unde obişnuia să stea domnul de Bezons.

Pentru o sumă de patru sute şi câţiva franci „un bijutier mi-a cumpărat ceasul şi unele bijuterii, înarmată cu această sumă, singura mea sursă pe viitor, am luat vaporul care făcea drumul dintre Cäen şi la Havre.

Cinci minute după ce m-am îmbarcat, clopoţelul de plecare sună.

Drumul de la Cäen la Havre şi de la Havre la Paris, căci acolo voiam să ajung, nu mi-a oferit niciun incident demn de remarcat.

Doar rochia şi pălăria de amazoană, costumaţie destul de neobişnuită pentru o călătorie, atrăgeau atenţia şi curiozitatea celorlalţi, curiozitate ţinută în frâu de un voal verde ce mi-a acoperit fără întrerupere faţa.

Aţi ghicit probabil intenţia mea de a nu mă mai întoarce niciodată la castelul de Bezons şi de nu-l căuta pe

vicontele de Mers.

Era aproape unsprezece seara când trenul intră în gara de pe rue d'Amsterdam.

Tot ce aveam era pe mine. Nu trebuia să am grijă de niciun bagaj. Am luat o trăsură chiar de pe peron şi i-am dat ordin vizitiului să mă ducă în rue Mogador, numărul 7.

Era adresa vicontelui.

Ajunsă acolo, după ce-am plătit vizitiul, am bătut în uşa care se deschise şi-am întrebat portarul care citea un ziar de seară într-o gheretă îngrijită ca un salon:

— Domnul de Mers, vă rog?

— E aici, răspunse portarul fără să lase lectura.

— E acasă?

— Da.

— La ce etaj, vă rog?…

— La al patrulea, uşa pe stânga. Sunaţi de trei ori scurt dacă vreţi să vi se deschidă… I-am mulţumit şi am urcat până la al patrulea etaj. Nu erau decât două uşi pe palier, una la dreapta şi alta la stânga, deci nu puteam să mă înşel.

Am luat cordonul clopoţelului şi am sunat timid de trei ori aşa cum mă învăţase portarul. După câteva clipe am auzit dinăuntru uşi deschizându-se şi închizându-se, apoi o voce, pe care am recunoscut-o imediat ca fiind a vicontelui, mă întrebă:

— Cine a sunat?

Inima îmi bătea cu putere.

Emoţia mă sufoca şi-mi făcea cuvintele de neînţeles.

N-am putut decât bâigui:

— Sunt eu…

— Cine?… Nu aştept pe nimeni.

Deci, domnul de Mers nu-mi recunoştea vocea aşa cum mi se întâmplase mie cu a sa.

Inima mi se strânse.

N-am răspuns nimic; vicontele spuse:

— Încă o dată, sunteţi cine sunteţi sau plec…

— Sunt Marguerite!… am exclamat eu.

— Probabil v-aţi înşelat… Nu cunosc nicio

Marguerite. Bună seara şi noapte bună, frumoaso, caută-ţi norocul în altă parte…

Nu o cunoştea pe Marguerite! Îmi uitase până şi numele?

Auzeam paşii vicontelui îndepărtându-se în interior.

Nu mai aveam timp de pierdut. Adăugai repede şi foarte tare:

— Marguerite… Marguerite de la castelul Bezons…

— Aş! exclamă domnul de Mers, Marguerite la Paris! … La ora asta! Şi la mine!… Ah! ce curios!

Şi uşa, atâta timp închisă, se deschise brusc.

— Dar e adevărat, continuă vicontele, e ea!… E chiar ea!… Şi încă în haine de călărie! N-am văzut ceva atât de original nici într-un vodevil! Intră, micuţo!…

Şi, luându-mă de mână, domnul de Mers mă introduse în antecameră, iar după ce închise uşa, mă sărută de două, trei ori.

CAPITOLUL XXV

MULT NOROI, ŞI AUR NICIUN STROP

Această primire risipi strângerea de inimă pe care-o simţisem văzând că vicontele nu-mi recunoaşte vocea şi nu-şi aminteşte numele meu…

Mi se părea că nu mai sunt singură şi că găsisem în sfârşit un prieten, protectorul pe care mă bazasem.

— Printr-o coincidenţă neplăcută, îmi spuse domnul de Mers, am câţiva prieteni în salon… Dar o să-i concediez imediat… Vino la mine în cameră, acolo vom vorbi în largul nostru.

Deschise o uşă şi, ţinându-mă de mână, mă târî înăuntru.

L-am urmat.

Camera în care intrasem, şi care nu era luminată decât de lumânarea din mâna vicontelui, era abia mobilată şi oferea imaginea unei dezordini înfiorătoare.

Patul nu avea perdele. Două sau trei fotolii, al căror lemn aurit scârţâia din toate părţile şi al căror brocart, altă dată foarte frumos, era destrămat în numeroase locuri, întristau privirea oferindu-ţi imaginea ultimelor vestigii al

unui lux apus.

Câteva florete încrucişate sub măştile cu ochiuri de sârmă ce serveau în asalturile armate formau podoaba pereţilor goi, împreună cu o jumătate de duzina de statuete din ipsos, aşezate pe soclu de lemn şi reprezentând înotătoare sumar îmbrăcate.

În mod sigur, una din uşile camerei dădea în salonul în care vicontele avea invitaţi, căci auzeam distinct întrebări zgomotoase, clinchetul monezilor de o sută de bani, strigăte, râsete, fragmente de cântec…

Gălăgia era dominată de voci feminine obişnuite, cu timbru ţipător.

Am tras cu urechea, puţin neliniştită şi prinsă.

— Nu le da nicio atenţie, draga mea, spuse domnul de Mers pe un ton nepăsător, înăuntru sunt o duzină de băieţi care joacă cărţi…

— Dar, şoptii eu, sunt şi femei…

— Bineînţeles!… nu-s oare necesare centru a-i consola pe cei care pierd?…

— Dar cine sunt femeile?

— Oh! Ce contează!… Nişte uşuratice.

— Şi le primiţi?! am exclamat eu.

— Altele nu vor să vină la un joc de cărţi între băieţi… Dar să nu ne mai ocupăm de lucruri neînsemnate… să vorbim despre tine, Marguerite…

Inima liniştita puţin, se strânse din nou. Vicontele, atât de distins la castelul de

Bezons, mi se părea în acel moment de o vulgaritate insuportabilă. Totul era dezagreabil la el, chiar şi acea tutuire pe care a folosit-o mult mai devreme decât aş fi vrut.

Domnul de Mers continuă:

— Da să vorbim despre tine… Nu ştiu prin ce întâmplare fericită am primit în această seară vizita ta în costum de amazoană. Spune-mi cât mai repede… Încântătorul meu var e la Paris.

— Nu, am răspuns eu.

— Atunci, mama ta?

— Nici ea.

— Nici ea.

— Cum!… Ai venit singură!

— Singură.

— Ce lucru nostim!… Ce-au spus acolo când te-au văzut plecând?

— Nimic.

— Cum! Nimic?

— Am părăsit castelul fără să spun nimănui.

— Aşa deci!… E un adevărat roman ce-mi spui tu!…

— Spun doar adevărul…

— Dar, în sfârşit, s-a întâmplat ceva ca să te facă să pleci sau să fugi?

— Da.

— Ce anume?

Prevăzusem această întrebare şi, cum nu voiam ca vicontele să afle tot adevărul, înjghebasem o povestire destul de abil legată şi care era adevărată în cea mai mare parte.

Povestirea se referea la scena din pavilion. Domnul de Bezons se purtase violent cu mine în ziua dinaintea plecării şi eu părăsisem castelul pentru a evita noi tentative de acest gen.

Mă aşteptam să-l aud pe viconte exprimându-şi o adâncă indignare… Îmi imaginasem că va trebui să-mi folosesc toate forţele pentru a-l împiedica să-i ceară vărului său o reparaţie pentru o asemenea insultă adusă celei pe care o iubea.

Spre marea mea mirare, când am terminat de povestit, domnul de Mers a început să râdă.

— Dumnezeule! exclamă ei, ce pramatie e vărul meu… La dracu'!… cum s-a întâmplat?… Trebuie să fi fost înspăimântător, dragul meu văr cu rana aceea drept în mijlocul frunţii!… Asta trebuie să-l fi afectat mult, căci se credea cel puţin la fel de frumos ca Apollo… Ţi-a propus serios să te căsătoreşti cu el?…

— Da, cât se poate de serios…
— Şi şi-ar fi ţinut cuvântul?
— Nu mă îndoiesc.
— Ei bine, draga mea, ai făcut o mare prostie!…
— Cum? De ce?
— Refuzându-l.
— Trebuia să mă căsătoresc cu el?
— Bineînţeles! Trebuia să devii contesa de Bezons, stăpâna castelului şi deţinătoarea a cel puţin o sută de mii de lire… E o ocazie, dragă Marguerite, cu care nu te întâlneşti în fiecare zi… Când apare, trebuie să fii nebun ca s-o laşi să-ţi scape…
— Chiar tu, Hector, îmi spui asta? bâigui eu.
— Da, sigur, eu… Interesul tău înainte de toate, draga mea… Sunt foarte îndrăgostit de tine, nu-i nicio îndoială, dar m-aş fi sacrificat pentru fericirea ta… De altfel, odată căsătorită, s-ar putea găsi un mijloc de a aranja lucrurile spre binele tuturor… Aş veni să trăiesc alături de voi opt sau zece luni pe an… Am face împreună un fermecător menaj în trei… Vărul meu Ludovic e un tâmpit, e mereu zăpăcit!… Şi apoi, draga mea, ştii ca afacerile mele merg rău. Jocul de cărţi nu mă favorizează deloc… M-ai putea ajuta să împrumut bani de la soţul tău…
Ultimul cuvânt mi se păru atât de josnic încât probabil aş fi izbucnit ca o proastă în plâns dacă uşa ce dădea spre salon nu s-ar fi deschis brusc şi o femeie, destul de frumoasă, dar indecent îmbrăcată şi obraznică în purtări, nu ar fi intrat spunând:
— Eşti acolo, viconte? Eşti chemat înăuntru, e o bancă de doi ludovici pe masă.
Abia termină de spus cele câteva cuvinte când mă zări şi, făcând o reverenţă ironică, exclamă:
Vai! Vai!… Nu eşti singur!… Şi eu care am intrat fără să bat!… În asemenea cazuri, dragul meu, se pune zăvorul… Cel puţin aşa se recomandă… Trebuie să te gândeşti la obiceiuri, ce dracu’!… Bună seara, doamnă!…
Mi-am ascuns faţa în mâini. Domnul de Mers

răspunse brutal.

— Lasă-ne în pace, Maria. Cară-te, mă plictiseşti!…

— Cum adică să mă car?! răspunse fata, fii mai politicos, viconte al inimii mele!… Oh, scuzaţi!… Spuneţi, doamnă, adăugă ea adresându-mi-se, rugaţi-l pe domnul viconte Hector de Mers să fie mai atent cu o prietenă veche ale cărei drepturi asupra inimii sale sunt mai vechi decât ale voastre… Îi fac onoarea de a-l chema să-şi piardă banii la blestematul de joc de doi bani… Şi domnul ţipă la mine… Ce nostim!…

M-am ridicat şi i-am spus destul de hotărât, deşi simţeam cum mi se sfâşie inima:

— Vă recunosc drepturile, doamnă… N-am niciunul din acest fel şi vă cedez locul…

Vorbind, m-am îndreptat spre uşă. Vicontele interveni:

— Destul cu prostiile! spuse el forţându-mă să mă aşez pe fotoliul pe care abia îl părăsisem.

Apoi, prinzând-o de încheietura mâinii pe fata ce se numea Maria, o învârti de două sau trei ori fără să-i pese de ţipetele şi injuriile ei, ducând-o până la urmă sau mai degrabă târând-o în salon unde intră şi el.

Odată intrat, închise uşa lăsându-mă singură în dormitor.

Auzi o discuţie destul de violentă căreia îi urmă un du-te-vino continuu.

Vicontele intră după vreo zece minute.

— Au plecat, îmi spuse el; iată-mă doar la dispoziţia ta, draga mea…

Eram zdrobită şi plângeam.

— Femeia aceea, şopti eu, femeia aceea?…

— Ei bine?

— E amanta ta… Vicontele ridică din umeri. Continuai:

— Am auzit-o vorbind de drepturile ei aşa cum numai o amantă poate face…

— Mai întâi, draga mea, răspunse domnul de Mers, aminteşte-ţi ceva: fetele de felul ei sunt amantele tuturor şi, ca urmare, nu sunt amantele nimănui. Poţi să-ţi pierzi vremea cu ele, dar nu-şi câştigă niciun drept, în afară de cel de a-ţi cere douăzeci de franci sau zece ludovici, după cum. Ţi-e buzunarul… Dar să nu ne mai ocupăm de ele, n-are niciun rost, să ne întoarcem la tine… Ţi-e foame?

Îi spusesem vicontelui că nu mâncasem nimic de dimineaţă, din Havre. Şi era aproape miezul nopţii.

— Uneori cinez aici, spuse el, dar destul de rar… să vedem dacă găsim ceva ca să improvizăm o cină destul de proastă…

Am trecut prin salonul în care avusese loc jocul de cărţi şi care părea mobilat luxos, mai ales dacă-l comparam cu dormitorul. În sufrageria în care am intrat nu se afla decât o masă, scaune şi un bufet.

Vicontele deschise bufetul şi scoase de acolo o cutie de sardine aproape goală, o bucată de jambon şi o sticlă de vin.

Le aşeză pe masă.

— Cât despre pâine, spuse el, nu trebuie să ne gândim că s-ar putea găsi aici… Dar ştiu chiar în această stradă un patiser care nu închide decât foarte târziu…

Şi vicontele îşi luă pălăria pentru a ieşi. L-am oprit, întrebându-l:

— Bine, dar vrei să mergi chiar dumneata?

— Dar cine vrei să meargă pentru mine?…

— N-ai niciun servitor?

— Vai! draga mea, dar te-am prevenit că situaţia mea s-a înrăutăţit de la călătoria la castelul Bezons… Am doar o biată femeie care-mi face menajul dimineaţa, la ora zece şi jumătate… Deci seara, dacă am nevoie de ceva, trebuie să mă servesc singur…

Contele ieşi din sufragerie; l-am auzit închizând uşa ce dădea spre scară.

În timpul absenţei sale, gândurile mele n-au fost deloc prea vesele.

Îmi spuneam, aşa cum mă făcuse domnul de Mers să

înţeleg, că era o nebunie ceea ce făcusem…

Simţeam că nu-l mai iubesc pe viconte…

Oare cum să fiu amanta lui, fără să-l iubesc?

Ce căutam la Paris? Mizeria… O mizerie neagră şi vulgară!…

Regretam… Regretam din tot sufletul! Dar era prea târziu… Zarurile erau aruncate… Trebuia să înghit până la capăt cupa amară pe care buzele mele o atinseseră deja…

Vicontele intră. Am cinat şi apoi…

Şi apoi îmi vorbi despre dragoste, iar eu nu-l ascultam decât cu o adâncă repulsie…

A doua zi i-am scris mamei. I-am povestit tot ce s-a petrecut între mine şi domnul de Bezons, i-am spus că sunt la Paris, dar fără să spun unde, nici în ce fel trăiam, şi am terminat spunându-i că nu va auzi niciodată vorbindu-se de mine…

M-am ţinut de cuvânt, şi nu cred că în ce-o priveşte a făcut cel mai mic demers pentru a afla veşti despre mine sau pentru a-mi trimite mie ceva despre ea…

Vreme de şase săptămâni cât a durat viaţa mea comună cu domnul de Mers, am dus cea mai degradantă existenţă care se poate imagina.

Vicontele, lipsit de bani, nevoit să întâlnească tot felul de lume, mă târa cu el prin pensiuni sau locuri periculoase, cum se numesc casele de joc clandestine.

Am întâlnit acolo tot ce era Parisul mai murdar şi viciat. Simţeam un dezgust cumplit faţă de acest viciu abject ce nu păstrează nici măcar o aparenţă de eleganţă, de lux şi bun gust…

Cu riscul de a nu şti unde voi găsi o masă şi un pat, voiam să-l părăsesc pe viconte, când el mi-o luă înainte.

Îmi spuse într-o dimineaţă că banii, fiindu-i insuficienţi şi lui, nu-i mai permiteau deloc să aibă grijă de mine, oricât de puţin i-aş fi cerut.

— De altfel, adăugă el, aşa fermecătoare şi spirituală cum eşti, o să găseşti repede o poziţie strălucită, devenind una din femeile la modă din Paris.

Nu voia să pună piedici viitorului meu legându-l de al

său care era pierdut.

Pe scurt, ne-am despărţit fără regrete, şi de o parte şi de cealaltă; când am plecat de la el, aveam doar cincizeci de franci, rămaşi din mica sumă pe care o luasem la Cäen.

Unde şi cum am trăit din acel moment? La ce bun să povestesc?…

Ar fi o povestire ruşinoasă… Am trăit în noroi… Asta e tot… N-am avut noroc în viaţă!…

Atât despre trecutul meu…

Rămâne viitorul… Oh! Viitorul!… Va semăna cu trecutul şi nu vreau… Mai bine mor…

SFÂRŞIT